

Helga Zepp-LaRouche webcast den 30. april 2025: Hemmeligheden bag et nyt paradigme: En LaRouche- Hamilton kreditpolitik

Ikke korrekturlæst

30. april 2025 (EIRNS) – Her er udskriften af Helga Zepp-LaRouches ugentlige webcast, der i dag blev præsenteret af LaRouche-organisationens præsident Diane Sare:

DIANE SARE: Godmorgen og velkommen til Helga Zepp-LaRouches engelske webcast. I dag er det onsdag den 30. april 2025. Jeg er Diane Sare, præsident for LaRouche-organisationen. Jeg må sige, at det er en ære og en fornøjelse at kunne føre denne samtale med Helga, som er grundlæggeren af Schiller-instituttet og initiativtageren til dialogen i Den Internationale Fredskoalition.

I dag huskes ikke i USA for den temmelig skammelige afslutning på Vietnamkrigen, hvor man, ligesom ved tilbagetrækningen fra Afghanistan, reddede mennesker ned fra taget af ambassaden i Saigon for 50 år siden i dag. Jeg tror, folk måske vil reflektere over forskellen mellem denne mærkedag og 80-årsdagen for fascismens nederlag i Europa, som snart skal fejres.

Men inden vi går videre til disse emner, ved jeg, at Helga for nylig har været til en meget vigtig konference i Qufu, Confucius' fødeby. Helga, vil du fortælle os om det?

HELGA ZEPP-LAROUCHE: Mit bedste råd ville være, at alle, der ser dette program, tager til Qufu, for det er fantastisk. Det

er ikke kun fødestedet for Confucius, som er den vigtigste tænker i kinesisk historie, og som har haft en meget dybtgående indflydelse på det kinesiske liv i 2.500 år, herunder det nuværende politiske system, men det er også et smukt sted. Det ligger i Shandong-provinsen nær Kinas kyst, mellem Beijing og Xiantao. Der er en smuk gigantisk sø og en endnu mere gigantisk statue af Confucius, og der er mange, mange ting omkring den, såsom et smukt gammelt palads, der er Confucius' fødested, som gennem århundreder er blevet udvidet til et meget langt og stort palads.

Der er også et utroligt veludført moderne museum, der har alle artefakter og skrifter og skulpturer og malerier og så videre – herunder for øvrigt et billede af de amerikanske grundlovsfædre, der diskuterer Confucius. Det er en del af historien, som jeg synes fortjener at blive meget bedre kendt, for Benjamin Franklin var en stor beundrer af Confucius. Han baserede faktisk sit eget uddannelsessystem på Confucius' moralske og etiske lære. Så jeg tror helt sikkert, at dette kunne være en bro i de nuværende, ganske vist anspændte relationer mellem USA og Kina. Men jeg tror, at hvis man går tilbage til rødderne af den amerikanske revolution og den amerikanske republik og viser [inaud; 03:50 – hun siger »vincinity«, men det er ikke et ord] nogle af dens vigtigste tænkere – især Benjamin Franklin, men også nogle af de andre grundlæggere – kunne det faktisk hjælpe med at lægge det filosofiske fundament for en bedre forståelse.

For hvis man ser på det hele, er det ganske forbløffende, at der er mange flere ligheder mellem det, Kina gør i dag med hensyn til økonomi, og den økonomiske teori i det amerikanske system, som det blev udviklet af Alexander Hamilton. Det er en fantastisk, helt fascinerende historie, og generelt kan jeg kun opfordre folk til at tage til Kina og danne sig deres egen mening, hvis de aldrig har været der eller kun har læst, hvad nogle af de angloamerikanske tænketanke skriver om Kina. Jeg lover Dem, og jeg tager ikke let på det, men jeg lover Dem, at

De vil få det største positive kulturchok i Deres liv. For det er slet ikke, som De har fået at vide. De vil opleve enorme fremskridt i form af økonomisk fremgang. Togsystemet – de har ca. 40.000 miles moderne togsystemer, hvor togene kører med en gennemsnitshastighed på ca. 280 mph. De er hurtige, de er rene, det hele fungerer, det er fantastisk. Så har man enorme byggeprojekter, enorme moderne bygninger – Kina er nu førende inden for 57 ud af 66 højteknologiske områder. Det er fantastisk!

Under alle omstændigheder kan jeg kun sige: Tag derhen og dann din egen mening med dine egne øjne og dine egne samtaler med folk der. Du vil komme tilbage forandret, og du vil indse, at Kina kunne være USA's bedste ven, hvis USA bare ville det.

SARE: Det er meget spændende. Jeg vil gerne vende tilbage til spørgsmålet om den amerikanske revolution, men inden jeg gør det, vil jeg lige nævne, at den konference, du talte på, handlede om grøn energi osv. Og jeg synes, din tilgang til det var meget vigtig og også informativ for de andre deltagere. Vil du måske sige noget om konferencens karakter og dine tanker om dette emne?

ZEPP-LAROUCHE: Konferencen handlede faktisk ikke om det emne; det var blot emnet for et af flere paneler. Konferencen var arrangeret af China Media Group, som havde inviteret førende medier fra hele verden, fra Europa, Afrika og Asien. Der var således mange administrerende direktører for nationale medieorganisationer fra deres respektive lande til stede. Jeg tror, det var et klart forsøg på at øge kommunikationen om vigtige opfattelser. Mit panel var blot et af flere, og emnet var faktisk grøn omstilling af økonomien og lignende spørgsmål.

Men jeg synes, det var helt klart, at Kina nu er førende inden for produktion af solcellepaneler og vindmøller og så videre, men de er også verdens førende inden for atomkraft. Så i en vis forstand er det ikke sådan, at grøn omstilling i Kina er

et alternativ til atomkraft eller fossile brændstoffer, men en del af en samlet løsning. Jeg tror, at spørgsmålet om grøn omstilling i Kina i hvert fald er meget forskelligt fra f.eks. i Europa og især i Tyskland, hvor grøn omstilling er en ideologi, en malthusiansk idé om befolkningsreduktion eller befolkningsbegrænsning. Det er anti-videnskabeligt og anti-teknologisk. Men i Kina har det en helt anden betydning, fordi der i begyndelsen af industrialiseringen i Kina for omkring 30-40 år siden, hvor det hovedsageligt var multinationale selskaber fra internationale virksomheder, der stod for industrialiseringen, blev der gjort stor skade på miljøet. De havde et forureningsproblem i ganske lang tid; forurenede luft, forurenede grundvand og lignende bivirkninger.

Så på et tidspunkt besluttede den kinesiske ledelse at gøre noget ved det, og de gjorde et helt fantastisk stykke arbejde. De flyttede f.eks. al tung industri fra Beijing, som var enorm, når man tænker på, at Beijing er en by med mellem 20 og 30 millioner indbyggere. De flyttede al tung industri til en anden by ca. 150 km væk. Nu er himlen i Beijing blå, og luften er ren. De har stort set fået disse reelle miljøproblemer under kontrol.

Jeg synes ikke desto mindre, at diskussionen handlede om at gøre økonomien grønnere osv. Jeg tror, jeg kan bringe en vigtig idé ind i diskussionen, nemlig at hvis man ser på energi, skal man ikke kun se på de tilsyneladende omkostninger. Hvis man ser på de tilsyneladende omkostninger, kan man sige, at det er billigere at bygge et solcellepanel end at bygge et atomkraftværk. Men hvis man ser på effektiviteten, indser man, at atomkraft er meget mere omkostningseffektivt end solenergi, fordi det har en meget højere energigennemstrømningstæthed. Og som min afdøde mand Lyndon LaRouche havde udviklet et meget vigtigt teoretisk grundlag for, er der en sammenhæng mellem energigennemstrømningstætheden i produktionsprocessen og antallet af mennesker, der kan opretholdes på det niveau. Da

sol og vind har en ekstremt lav energigennemstrømningstæthed, har de en tilsvarende lav befolkningstæthed. Så jeg kunne bringe det ind i diskussionen, at hvis man vil opretholde de nuværende 8 milliarder mennesker og forhåbentlig snart flere, kan man ikke kun stole på vedvarende energi, fordi den ikke har tilstrækkelig kraft til det. Det fik faktisk nogle af de andre paneldeltagere til at tage spørgsmålet op, og naturligvis blev spørgsmålet om en retfærdig verdensøkonomisk orden også et stort emne i diskussionen. Så jeg synes, det havde en god effekt.

SARE: Med hensyn til spørgsmålet om energi har vi netop haft en massiv strømafbrydelse i Europa, hvor Spanien angiveligt er førende i verden eller på vej over til vedvarende energi, hvilket ikke synes at fungere særlig godt. Har du nogen tanker om det?

ZEPP-LAROUCHE: Det er virkelig ironisk, hvis jeg nogensinde har set noget ironisk. Jeg tror, det var den 16. april, at Spanien stolt proklamerede, at de nu har alt på vedvarende energi. Hele deres elnet forsynes af sol- og vindenergi og lidt vandkraft. Så bare få dage senere – bogstaveligt talt mindre end to uger senere – havde man denne strømafbrydelse i Spanien, Portugal og endda dele af Frankrig. I mange timer var hele Den Iberiske Halvø uden strøm. Jeg tror, at de minimale omkostninger er 5 milliarder dollars i skader bare fra den ene dag. Nu er der naturligvis en stor interesse for at finde ud af, hvad der var årsagen. De evige propagandister sagde straks, at det måtte være et cyberangreb; Rusland må stå bag. Intet af det er tilfældet, og det bliver også mere og mere klart, at det er den iboende fejl ved vedvarende energi. Hvis man har et helt net, der forsynes af vedvarende energi – sol og vind – produceres energien, når vinden blæser, og solen skinner. Den stopper, når solen ikke skinner, og vinden ikke blæser. Men i alle andre økonomier, hvor dette anvendes, er der en slags backup, hvor man har kraftværker, der forsynes med kul eller gas eller turbiner eller atomkraft. På den måde

kan man kompensere for det pludselige overskud af energi eller den pludselige mangel på energi. De andre kraftværker kan træde til og sikre stabilitet i elnettet. Hvis man ikke har det og kun har sol og vind som i Spanien, kan man ikke kompensere, hvis der pludselig er for meget, og elnettet bryder sammen. Det er grundlæggende en overbelastning af elnettet. Og der er ingen inertie, og strømmen skal konstant være på mere eller mindre 50 hertz. I dette tilfælde faldt trykket kun til ca. 49,86, hvilket ser ud som en meget lille margin, men det var nok til at lægge hele det nationale elnet i Spanien og Portugal ned. Naturligvis er forbindelsen til Frankrig meget dårlig, hvilket også kunne have udlignet noget af det, fordi Pyrenæerne ligger imellem. Der er altså meget frie net, der går over denne bjergkæde, og derfor var der ingen udligning.

Jeg tror derfor, at denne hændelse kunne ske overalt, hvor man er stærkt afhængig af vedvarende energi. Eksperterne i Tyskland var naturligvis meget hurtige til at sige, at dette aldrig kunne ske her, men andre eksperter har længe advaret om, at nøjagtigt det samme kunne ske i Tyskland og andre lande, der er i en lignende situation. Så jeg er temmelig sikker på, at dette vil blive revurderet, og når årsagerne bliver klar, er jeg helt sikker på, at der vil ske en omlægning. Hvad vil der ske, hvis hele europæiske lande pludselig rammes af strømsvigt? Det er en katastrofal situation, og jeg tror, det vil tage lidt tid, men det vil føre til en omlægning af dette område.

SARE: Det håber jeg. Vi havde denne oplevelse i Texas for blot få år siden. Det er den olieproducerende delstat i USA, og vi havde disse vanvittige strømafbrydelser, hvor hundredvis af mennesker døde, og energiselskaberne udnyttede det til at hæve priserne. Vi synes ikke at have lært meget, men jeg håber, at vi bliver klogere.

Jeg vil gerne skifte emne, for det er 80-årsdagen for sejrsmiddagen den 8. og 9. maj, hvor fascismen blev besejret i

Europa. Den russiske udenrigsminister Lavrov har sagt, at der kan ses konkrete resultater af dialogen mellem USA og Rusland i den nærmeste fremtid. Han sagde: »Der er håb om, at den lovende udvikling i dialogen mellem Rusland og USA bliver til virkelighed. Jeg forventer en solid bekræftelse af de gensidige interesser mellem Moskva og Washington i den nærmeste fremtid.« Han sagde dette på konferencen for BRIKS-udenrigsministrene i Brasilien for nylig. Jeg vil gerne høre dine tanker om dette. Jeg tror, at dette måske er præsident Trumps vigtigste initiativ til at forsøge at genoprette normale relationer mellem USA og Rusland. Så hvad er dine tanker om denne dynamik?

ZEPP-LAROUICHE: Jeg håber, at præsident Trumps impuls fører til et resultat, der gør netop det – at genoprette de strategisk vigtigste forbindelser, for når alt kommer til alt er Rusland og USA de to atommagter, der har det største kontingent af atomraketter, der kunne udslette menneskeheden 20 gange. Så hvis de vender tilbage til normale forbindelser, tror jeg, det er det vigtigste strategiske spørgsmål, for uden det er der intet. Derfor er jeg meget utilfreds med nogle af disse europæere anført af Keir Starmer fra Storbritannien og Macron fra Frankrig. Desværre findes der noget, der hedder Koalitionen af Villige, som meget åbent forsøger at sabotere enhver sådan indsats fra Trump og Putin for ikke kun at genoprette relationerne, men også for at bringe en fredelig afslutning på krigen i Ukraine, som de facto er slut på grund af mangel på soldater i Ukraine. Det er bare et kontinuerligt blodbad, der foregår, og enhver ved sine fulde fem, der forsøger at forlænge dette, er simpelthen en kynisk person, der ikke bekymrer sig det mindste om det ukrainske folk eller soldaterne på begge sider.

Så jeg synes, det er meget vigtigt. Den såkaldte koalition af villige er blot vanvittig; jeg mener, der absolut ikke er noget at vinde. Selve tanken om, at Europa kunne erstatte USA i krigen mod Rusland, er blot storhedsvanvid og dumhed. Jeg

tror desværre, at befolkningen bliver bombarderet med en masse propaganda, så kun en vis del af befolkningen kan se, hvor farligt dette er.

Da du nævnte 80-årsdagen for afslutningen af Anden Verdenskrig, er der en sådan vending eller nærmest en revanchistisk omskrivning af historien. Den sandsynligvis nye tyske kansler, Friedrich Merz, tager ikke til Moskva [til årsdagen], men til Kiev. Og Kiev har allerede ændret datoen; de fejrer ikke længere afslutningen på Anden Verdenskrig. De fejrer nu på samme dag en eller anden ildevarslenende Europadag eller et nyt navn, de har givet den. Oliver Stone kritiserede for eksempel med rette dette og sagde, at disse mennesker er revanchister, fordi de står på den forkerte side af historien.

SARE: Lad mig bare spørge, er det også tilfældet, at de ikke inviterer den russiske ledelse til fejringerne i Europa? Efter at Sovjetunionen mistede 27 millioner mennesker, ville denne krig ikke være blevet vundet uden deres indsats? Er det stadig tilfældet?

ZEPP-LAROUICHE: Det er værre end det, for den afgående regering under kansler Scholz og denne usigelige udenrigsminister, der heldigvis har aflagt sit sidste besøg i sin egenskab af udenrigsminister, fordi det var uudholdeligt, hvordan hun rejste rundt i verden og virkelig skadede Tysklands image, uanset hvor hun satte sine ben. Men sammen har de indført en lovgivning eller et dekret, hvorved ingen i en officiel stilling – dette gælder også for Den Europæiske Union – må deltage i fejringerne i Moskva, ellers vil de blive ramt af sanktioner. I Tysklands tilfælde tror jeg også, at det er strafbart, hvis man på den dag går til den russiske ambassade i Berlin for at udtrykke sin taknemmelighed for det, Sovjetunionen gjorde i Anden Verdenskrig. Så det er virkelig en skam; det er en absolut vederstyggelighed. Det kan naturligvis kun forklares med folks ekstreme evne til at glemme historien og bare leve i nuet. Det er en af de aktuelle kulturelle kampagner, at få folk til at glemme historien og

kun tænke på fornøjelserne i nuet, alt andet tæller ikke. Hvis man ser på populærkulturen, er der mange popsange, hvor folk synger »drikke vin, have det godt, man lever kun én gang«. Den slags absolutte mentale lavpunkt bliver propageret fra alle kanaler – fra tv, fra film og hvad ved jeg. Jeg synes, det er en skam, for hvis man glemmer historien, er der et ordsprog, der siger, at man nogle gange bliver tvunget til at genopleve den, enten som en farce eller som en større tragedie. Jeg håber, at vi kan forhindre, at det sker, men jeg synes, det er en absolut vederstyggelighed, hvad der sker omkring denne årsdag i Europa.

SARE: Jeg vil sige, at vi i USA har en glædelig forandring, for i de sidste par år har der ikke været nogen march for det udødelige regiment, hvor folks forfædre, der var involveret i Anden Verdenskrig – amerikanere og russere – marcherede sammen og lagde blomster og sendte hvide balloner op og fejrede afslutningen på krigen i Europa. Vi var ikke i stand til at afholde sådanne fejringer. Men i år vil der endelig igen være en Immortal Regiment March i Washington, D.C. den 3. maj. Jeg synes, det er en virkelig velkommen ændring, og det er en tilkendegivelse af, at der er mulighed for en ny retning.

Jeg vil også gerne nævne – og De har allerede været inde på den amerikanske revolution – at den russiske efterretningstjenestes websted bragte en lang erklæring med en temmelig lidet flatterende tegning af Ursula von der Leyen, der promoverer denne fascisme. De talte om det historiske forhold mellem USA og Sovjetunionen eller Rusland, der går tilbage til den såkaldte borgerkrig – den britiske pro-slaveri-anstiftede krig – hvor russerne sendte den russiske flåde til New York og San Francisco på Lincolns side. De talte om Suez-krisen, hvor Sovjetunionen samarbejdede med Eisenhower om at sætte Israel på plads. Og de talte om denne form for dynamik. Det forekommer mig, at dette ville være et meget naturligt grundlag for relationer, ligesom Confucius giver os et grundlag for relationer mellem USA og Kina. Forholdet

mellem USA og Rusland kunne også blive meget vigtigt, hvis vi genopliver denne tradition. Hvad er dine tanker om det?

ZEPP-LAROUCHE: Det er min filosofi og derfor også Schiller-Instituttets filosofi, at hvis man ønsker fredelige relationer mellem nationer, skal man altid fokusere på hinandens positive bidrag. Hvis man går hen og taler med nogen og kun fremhæver de negative punkter, kunne jeg starte 3. verdenskrig med Dem, hvis jeg sagde, at Deres næse er grim, Deres kjole er modbydelig, og Deres frisure er elendig. Hvis jeg fortsætter og optrapper, er jeg sikker på, at vi efter en halv time ville være fjender. På den anden side, hvis jeg siger: »Diane Sare, du er sådan en begavet musiker; du har sans for poesi. Du er en stor leder« – så ville du svare, og vi kunne finde ud af, hvad vi har af fælles interesser og så videre. Det samme princip bør gælde for nationer, for i enhver historie er der op- og nedture. Så længe man har oligarkiske politiske ledere, sker det desværre, at lande gør dårlige ting. Men hvis man ønsker at reparere et forhold, skal man fremhæve det, der bringer menneskeheden fremad. I den forstand synes jeg, at alt fra Neutralitetsligaen og andre samarbejdsområder er et meget godt tegn på, at Rusland fremhæver disse positive elementer. Jeg synes, det ville være meget godt, hvis den amerikanske side ville imødegå dette ved at fortælle deres side af historien så meget som muligt.

SARE: Jeg er enig! Nu, med netop det eksempel, du lige gav, må jeg bringe konflikten mellem Indien og Pakistan på banen. Det er to meget store nationer, hvor det Britiske Imperium har spillet en meget destruktiv rolle. Jeg frygter, at vi virkelig er på randen af krig. Jeg vil gerne læse de seneste udtalelser fra Modi og Pakistans informationsminister. Modi har nu sagt, at »de væbnede styrker har fuld operationel frihed til at vælge midler, mål og datoer for Indiens gengældelsesforanstaltninger.« Dette er i forbindelse med terrorangrebet den 22. april, hvor omkring 26 turister blev dræbt. Modi sagde videre – og det lyder lidt som visse af

vores neokonservative krigsfolk – »Jeg siger til hele verden, at Indien vil identificere, opspore og straffe alle terrorister og deres bagmænd. Vi vil forfølge dem til verdens ende.«

Derefter skrev Pakistans informationsminister i går på X: »Pakistan har troværdige efterretninger om, at Indien har til hensigt at iværksætte et militært angreb inden for de næste 24-36 timer under påskud af Pahalgam-hændelsen. Enhver aggressiv handling vil blive mødt med en beslutsom reaktion. Indien vil være fuldt ansvarlig for alle alvorlige konsekvenser i regionen.«

Jeg ved, at du og din afdøde mand, Lyndon LaRouche, har besøgt Indien mange gange. Du havde et godt venskab med Indira Gandhi, og *Executive Intelligence Review* offentliggjorde brevene fra Zulfikar Ali Bhutto, den myrdede tidligere leder af Pakistan. Så jeg ville virkelig gerne høre dine tanker om denne nye indsats, som jeg tror er briternes. Åh, og jeg vil gerne tilføje noget: Kinesernes reaktion var at sige, at vi skulle undersøge, hvad der skete før reaktionen. Det er noget helt andet end den amerikanske reaktion på 9/11 – undersøgelser kan rende og hoppe, vi invaderer nu det ene land og det andet. Og det samme gælder terrorangrebet på Israel den 7. oktober; der blev aldrig foretaget en undersøgelse, der blev straks truffet foranstaltninger. Så jeg sætter på en måde pris på den radikale kinesiske tilgang, hvor man først vil finde ud af, hvad der foregår, men hvad er din holdning til dette?

ZEPP-LAROUCHE: Desværre tror jeg, at situationen er ekstremt farlig, fordi Pakistan og Indien begge er atommagter. Der var allerede en pakistansk minister, der havde nævnt, at alle Pakistans atomvåben er rettet mod Indien, hvilket er en meget krigerisk trussel om at bruge disse atomvåben. Modis reaktion er naturligvis også meget hård og stridbar. Jeg håber bare, at det, han sagde, ikke er sandt, for hvis det er, kan vi inden for en til tre dage befinde os i en atomkatastrofe. Jeg kan

kun sige, at den tidligere internationale bekymring om ikke-spredning og om, at faren for atomkrig kan komme fra andre steder end de store atommagter, men fra nogle af de andre, er meget reel. Så jeg kan kun håbe, at Pakistans forsvarsminister også sagde noget andet, som jeg synes er ekstremt vigtigt. Han sagde, at al Pakistans involvering i de sidste årtier var et resultat af, at landet blev udnyttet af Storbritannien og USA, herunder støtten til terrorisme fra pakistansk jord efter 9/11. Det er man helt klart nødt til at være opmærksom på, for nu med Trump-administrationen er det ikke det apparat, der gjorde det. Det var Brzezinski og hans islamiske kort, som han havde givet som ordre til Den Trilaterale Kommission på deres berygtede møde i Tokyo i 1975, hvilket derefter førte til Vestens støtte til koranskolerne og opbygningen af den ekstremistiske islamiske jihad i Afghanistan, først i krigen mod Sovjetunionen. Men efter at den krig var tabt, forsvandt disse terrorstyrker ikke; de spredte sig gennem hele regionen, gennem dele af de sovjetiske republikker, til Tjetjenien, til uigurerne i Xinjiang og andre områder. Så de inficerede hele regionen, og som general Flynn påpegede og forsøgte at formidle til Obama i 2012, blev disse kræfter – al-Qaeda, al-Nusra, uanset hvordan de ændrede sig – instrumentaliseret af Vesten, af USA og andre vestlige kræfter. Så jeg synes, at den pakistanske forsvarsministers henvisning til denne historie er yderst vigtig. Kun hvis man har et klart syn på tingene og ikke tilskriver det nationer, men andre former for interesser, kan man udforme en politik, der kan afbøde faren.

Jeg kan kun sige, at håbet er, at der er flere naboer, der straks blev aktive og forsøgte at mægle mellem Pakistan og Indien, såsom Iran, som er meget vigtig, og også Kina. De taler sammen, og de har positive relationer til begge sider. Man kan kun håbe, at deres mægling vil sejre, og at vi ikke kommer til at se en atomkrig på grund af denne krise på kort sigt.

SARE: Tak, det er et meget vigtigt svar. Vi har mange

spørgsmål, men meget lidt tid. Så jeg vil bare vælge to af dem. Det ene er fra en tysk forretningsmand, der skriver: »Jeg har lige læst om Deres industrielle trekantprogram fra 1989-90 for at forbedre relationerne mellem Tyskland og det post-sovjetiske Rusland, da muren faldt. Hvis man antager, at der opnås fred i Ukraine, ville noget lignende kunne fungere i dag? Har man udarbejdet et forslag til i dag, der ville fungere og tage hensyn til begge landes skiftende behov?«

ZEPP-LAROUICHE: Jeg tror, det bedste resultat under de nuværende omstændigheder, som er uheldige, fordi vi nu har været i krig i tre år, og den særlige militæroperation kunne have været afsluttet i marts 2022. På det tidspunkt ville tabene have været minimale sammenlignet med den forfærdelige ødelæggelse, der er sket i de mellemliggende tre år på grund af sabotage fra primært Boris Johnson, men også fra visse elementer i Biden-administrationen. Det bedste, der kan ske nu, er, at man først indgår en våbenhvile, derefter en våbenstilstand og derefter indleder reelle fredsforhandlinger, hvor genopbygningen af Ukraine vil være tilskyndelsen for ukrainerne til at acceptere en sådan politik. Her tror jeg, at hvis man vendte tilbage til den idé, der eksisterede før krigens udbrud, nemlig at Kinas Bælte- og Vej-Initiativ kunne udvides helt til Europa. Så ville Ukraine være en bro mellem de europæiske og de asiatiske dele af Eurasien. Jeg mener, at det absolut stadig er en mulighed, for jeg har længe ment, at man skal have konkrete løsninger på lokale problemer og regionale kriser, men at vi kun kan komme ud af denne geopolitiske konfrontation ved hjælp af en global løsning. Jeg har opfordret til en global sikkerheds- og udviklingsarkitektur, der skal tage hensyn til alle landes interesser på kloden for at kunne fungere, en slags moderne Westfalske fred. Derefter kunne man virkelig tænke i samarbejde mellem landene i Eurasien og tage hånd om alle de problemer, der findes, herunder en Oase-plan for Sydvestasien, genopbygningen af Ukraine, men også opbygningen af moderne infrastruktur i hele Europa og forbindelsen til resten af

Asien, så der på den måde bliver to fredelige kontinenter.

Jeg er helt sikker på, at kineserne allerede tænker i denne retning, og jeg kan kun håbe, at ukrainerne indser, at hvis de ønsker at have et land, og hvis de ønsker velstand og en fremtid, bør de absolut kræve, at en sådan løsning bliver lagt på bordet.

SARE: Så jeg vil ændre det sidste spørgsmål en smule, og du vil måske gerne kommentere de kommende konferencer i Schiller-instituttet i både USA og Europa. Du nævnte i går over for nogle af os noget, som jeg synes sætter tingene i et meget klart perspektiv, nemlig at du talte om den entropiske karakter af dette britiske liberalistiske imperium, som er konkurs, krigsmagerne, NATO's krigsdrift osv. i modsætning til den nye dynamik, der er ved at opstå, som er vækstorienteret og faktisk bliver stærkere for hver dag, der går. Jeg tror naturligvis, at vi har en meget vigtig rolle at spille i den forbindelse, både her i USA og i Europa, fordi vi befinder os inden for det entropiske system, selv om der helt klart er en forandring i gang begge steder. Hvad vil du sige om konferencerne eller dine tanker om dette potentielle skillevej for menneskeheden?

ZEPP-LAROUICHE: Jeg ved ikke, hvordan jeg skal udtrykke det på en passende måde, men når jeg sammenligner stemningen, udsigterne og forståelsen hos folk i Tyskland med dem, jeg lige er kommet hjem fra på denne rejse i Kina, er det forbløffende. Det er som at være i to helt forskellige universer. Når man taler med folk i Tyskland, er de alle ulykkelige, bange, deprimerede, pessimistiske, simpelthen forfærdelige. I Kina er alting helt anderledes. Alle, både kineserne og de internationale gæster, har en helt anden tankegang. De tænker på at opbygge ting, løse problemer, lave positive planer for fremtiden; de har helt enkelt en enorm positiv og optimistisk indstilling. Jeg tror, det skyldes, at man efter min mening ikke kan opdele den nuværende politiske situation i de gamle kategorier af venstre og højre og efter

pladsfordelingen i det franske parlament på tidspunktet for den franske revolution. Det passer ikke længere. Der er mennesker, der angiveligt er venstreorienterede, men de er progressive, og der er mennesker på højrefløj, der også er progressive. Så hvordan forener man det synspunkt? Jeg tror, den bedste måde er at sige, at verden er opdelt mellem de kræfter, der er fast besluttet på at bevare nogle fås privilegier, og som for disse privilegiers skyld er villige til at gå i den mest destruktive retning. På den anden side har man mennesker, der er velmenende, godhjertede og opgavestyrede, og de forsøger at gøre alting bedre. At få lande til at fungere sammen, at få økonomier til at fungere, at have høje poetiske idealer. De er grundlæggende anti-entropiske i deres tankegang. Jeg tror, at den overvældende tendens i vores tid er den sidstnævnte. Langt størstedelen af mennesker – det Globale Syd, dem, der faktisk udgør den Globale Majoritet – er i en meget konstruktiv stemning. Derfor kunne vi i Vesten, hvis vi ville tage det til os og sige, at vi vil samarbejde og løse de vigtigste problemer i vores tid – fattigdom, underudvikling, migrationsspørgsmålet – ved at opbygge de lande, som folk flygter fra, løse alle problemerne så let.

Det vil faktisk være emnet for vores konferencer, hvor vi vil forsøge at få folk i Vesten til at forstå, at den krigslignende fortælling ikke er ønskværdig. Den vil føre til en katastrofe. På den anden side er den historiske tendens for menneskeheden i dette særlige historiske øjeblik at overvinde geopolitikken og finde en måde at samarbejde på.

Det vil kort sagt være emnet for begge konferencer. Jeg kan kun råde jer til at tilmelde jer enten personligt eller, hvis I ikke kan rejse, via Zoom. Men vær en del af det; det er her, historien bliver skabt på den mest avancerede måde lige nu. Så gå ikke glip af det.

SARE: Mange tak. Jeg sætter pris på denne mulighed for at tale med Dem og stille Dem spørgsmål. Jeg undskylder over for de

personer, der har sendt spørgsmål, som vi ikke nåede at besvare, men jeg er sikker på, at der vil være flere muligheder. Tak igen, og vi tales ved snart.

ZEPP-LAROUCHE: Ja, det håber jeg. Vi tales ved snart.

Schiller Instituttets webcast: Ambassadør Jack Matlock diskuterer den strategiske krise med Helga Zepp-LaRouche

Ikke korrekturlæst

HELGA ZEPP-LAROUCHE: Goddag. Lad mig byde vores publikum velkommen, og især vores gæst i dag, ambassadør Jack Matlock, som er et af de fremragende øjenvidner, der har været i afgørende positioner ved vigtige forgreningspunkter i historien, nemlig afslutningen af den kolde krig. Du var jo USA's ambassadør i Moskva på det tidspunkt og deltog i mange af de afgørende diskussioner, som virkelig lagde grunden til en utrolig chance i historien, som efter min mening – og jeg tror, at du til en vis grad deler den – gik tabt. Men før vi kommer til denne periode, som er meget relevant for det, der sker i dag, så lad os starte med at høre, hvad du mener om den uro, der finder sted på de finansielle markeder lige nu som en reaktion på præsident Trumps foranstaltninger; han har indført told på import fra alle lande på planeten. Det ser ud til, at der er ved at opstå kaos, og jeg tror, at der lige nu er meget få mennesker i hele verden – også i regeringerne – som har

nogen idé om, hvor det her fører hen.

Tror du, at præsident Trump har en klar plan? Har han en klar idé om, hvordan han skal gennemføre det for at nå sit mål?

AMBASSADØR JACK MATLOCK: Tak, fordi du inviterede mig til at deltage i denne diskussion. Nej, jeg tror, at præsident Trump er fuldstændig vildledt i sin måde at bruge toldsatserne på. Jeg tror, han går ud fra de forkerte antagelser, og den rådgiver, der muligvis opfordrer ham til at gøre det, tror, at det vil bringe udbredt produktion tilbage til USA. Jeg tvivler på, at det kommer til at ske, og i stedet forstyrrer det en stor del af verdenshandelen, og omfanget af disse ting skaber nu uro i en stor del af økonomien. Værdien af vores aktier er nu faldet i de sidste fire eller fem dage, og aktiemarkedet er lige åbnet for nylig i dag her, og de fortsætter deres nedadgående kurs. Så jeg tror ikke, at det kommer til at virke, og virkningerne vil sandsynligvis ikke blot kunne mærkes af de lande, som det er rettet mod, men også af amerikanerne og vores forbrugere. Så jeg tænker, at deres politik er dårlig for alle.

Nu siger nogle, at han kun vil forhandle om lavere toldsatser og mere handel. Vi får se, men jeg synes, at omfanget af disse er så urimeligt, at de vil skade mange mennesker. Så jeg tror, at man i USA vil se en stigende modstand mod dem. For gennemsnitsforbrugeren går der måske et par måneder, før de mærker det, men nogle af vores arbejdere, f.eks. bilfabrikkerne, har allerede fyret medarbejdere på grund af tolden på reservedele og andre varer, der kommer ind i landet. Jeg tror, vi får se, men jeg vil i hvert fald sige, at det har været en meget destruktiv effekt indtil videre.

ZEPP-LAROUCHE: Det ser ud til, at det allerede påvirker de finansielle markeder betydeligt. For eksempel er mange banker begyndt at afvikle deres derivatpositioner, og jeg tror, at i betragtning af at det transatlantiske finansielle system er så overgældsat, og at man har en derivateksponering, som nogle

eksperter anslår til at være 2 kvadrillioner dollars i udestående derivatkontrakter. Så når vi begynder at gå ind i dette, kan vi se et virkelig stort finansielt sammenbrud. Det er mit spørgsmål, for lad os sige, at Trump vil ophæve globaliseringen; der kunne være nogle argumenter for, at det er legitimt at gøre det, fordi globaliseringen, som den har udviklet sig i løbet af de sidste årtier, har gjort nogle flere rige mennesker, flere millionærer, flere milliardærer og mange, mange flere fattige over hele verden. Så en korrektion af dette system er ønskværdig, kunne man hævde. Men min største bekymring er, at man ikke bare kan tyrannisere folk over hele verden; skubbe til folk. Det er måske Trumps berømte stil, men jeg tror, at den rigtige måde at gøre det på ville have været at indkalde til en stor international konference, som en ny Bretton Woods-konference, og diskutere principperne for, hvordan denne omorganisering skal ske. Og så overlade detaljerne til en taskforce og ekspertgrupper og finde ud af det hele i et velvilligt samarbejde. Men det ser ikke ud til at være det, Trump har tænkt sig. Hvad tror du?

MATLOCK: Nej, det er bestemt ikke Trumps stil. Og som jeg sagde, tror jeg, at det vil give bagslag. Men hvor hurtigt han bliver tvunget til at ændre sig – hvis han bliver tvunget til at ændre sig – det ved vi simpelthen ikke. Så jeg tror, der er mange usikkerheder forude. Men hans stil er helt sikkert at ruske op i tingene og vise, at det er ham, der bestemmer. Han er helt klart en autoritær leder, og på grund af vores meget indviklede politik i det seneste årti eller mere i USA vandt han valget. Men faktum er, at ingen af vores politiske partier gav os en kandidat, der var dedikeret til fred. Og jeg tror, at fred er vigtigt for os og for hele verden. I stedet for at fortsætte krige forskellige steder burde vi have forsøgt at dæmpe dem.

Vi må se, hvordan de forskellige ting går, men på den økonomiske front skal vi amerikanere i hvert fald huske på, at vi nu har et underskud på mere end 36 billioner dollars. Hvor

meget længere kan dollaren bevare sin værdi med så stor en gældsbyrde, og i betragtning af Trumps planer om at sænke skatterne og det faktum, at inflationen vil fortsætte, kan jeg se, at den amerikanske gæld kan fortsætte med at stige. Den er allerede alt for høj. Så jeg tror, det er noget, der venter på at bringe ikke bare USA, men hele verden, ud i en økonomisk recession og en slags krise.

ZEPP-LAROUCHE: Da præsident Trump kom til, var der mange, der håbede, at da han begyndte at vise tegn på, at han ville normalisere forholdet til Rusland, så var det det vigtigste. Det var som i slutningen af den forrige regering, hvor vi var kommet faretruende tæt på en reel optrapning på grund af de amerikanske langdistancemissiler, der blev affyret ind på russisk territorium og så videre. Vi sad på en vulkan. Så i begyndelsen så det ud, som om Trump mente det alvorligt med at få fred med Rusland; det kan naturligvis ikke gøres på 24 timer og måske ikke engang på uger, men der var en chance. Jeg tror, at den chance stadig eksisterer, men i mellemtiden har mange andre ting kompliceret billedet. For eksempel havde Trump lovet ikke kun at afslutte alle krige, men heller ikke at starte nye. Men han startede bombekampagnen mod Yemen, og der er stadig dystre udsigter for, hvad der vil ske med Iran. Så jeg vil gerne høre dine tanker om det og det faktum, at europæerne – i det mindste nogle af europæerne, ikke dem alle, men nordeuropæerne – ønsker at danne en såkaldt koalition af villige til at holde krigen i Ukraine i gang. Det er helt utroligt! De bygger tanks igen i Tyskland af VW for at sende dem mod Rusland. Det er kun 80 år efter afslutningen af Anden Verdenskrig. Så jeg tror aldrig, vi har haft et verdensbillede – i hvert fald i min levetid – som var så kompliceret og fyldt med både håb og farer. Men synes du ikke, at Trump bør opfordres til at gå videre med denne fred med Rusland? Jeg synes, det er det vigtigste element i hele billedet.

MATLOCK: Ja, jeg tror, det er meget vigtigt for Europa og USA og ikke mindst Ukraine, at der kommer en afslutning på denne

krig og en løsning, der kan skabe stabilitet. Jeg synes, at den stigende oprustning i Vesteuropa næsten er tragisk. For det første er de unødvendige; Rusland truer ikke de lande, der nu er med i NATO. Og problemet har været, at vi har behandlet en meget urepræsentativ regering i Ukraine, som om den var et NATO-medlem; hvilket har været en rød linje for Rusland i årtier. Men det, vi har gjort ved at bringe våben ind – vi og vores europæiske allierede – er det største, vi ville være forpligtet til at gøre, hvis de var et NATO-medlem. Den russiske ledelse har gjort det klart i over 20 år, at dette er en absolut rød linje; at bringe vestlige våben ind i Ukraine, eller jeg vil sige Hviderusland. Det bør vi helt ærligt forstå, for vores egne lande – især USA – ville ikke tolerere bevæbnede baser i nabolandene, Mexico, Canada eller Caribien, som er bevæbnet af en fremmed magt.

At sige, at krigen i Ukraine var uprovokeret, er efter min mening en forkert fremstilling af kendsgerningerne. Og når den nu skal afgøres, kan det ikke ske ved etableringen af grænser, som blev skabt af Stalin og Hitler. Vi må ikke glemme, at Stalin og Hitler skabte disse grænser for at samle det, der i dag er Vestukraine, og forene det med Ukraine. Og hvorfor vi vil have ukrainere til at dø og få deres land ødelagt for at forsvare Josef Stalins og Adolf Hitlers arv, er mig en gåde. Jeg kan bare ikke se det, og jeg kan ikke forstå, hvordan både USA og vores europæiske allierede har været ofre for en sådan vildfarelse om, at Ukraine på en eller anden måde har ret til alle disse grænser, uanset hvad det gør og med hensyn til dets meget store mindretal af russisktalende. For det, der skete med tiden, var, at de fjernede disse menneskers kulturelle rettigheder, og lad os se det i øjnene, meget af volden er skabt af nynazister, som har alle symbolerne og har opstillet monumenter for nogle af de værste krigsforbrydere fra Anden Verdenskrig, som var involveret i henrettelsen af jødiske indbyggere i det, der dengang var det østlige Polen, men som nu er det vestlige Ukraine.

Så det ser ud til, at de europæiske politikker er historisk nærsynede, og at de glemmer historien om disse problemer og har tunnelsyn. For når man ser på fortiden i det omfang, vi gør, glemmer man mange af de relevante fakta.

ZEPP-LAROUICHE: Jeg har svært ved at forstå, hvordan historien kan glemmes; jeg ved ikke, om det er det rigtige engelske ord. Hvor meget europæerne faktisk fuldstændig har trukket på skuldrene af erindringen om historien for 80 år siden. Du har sagt, at Rusland ikke har til hensigt at erobre andre europæiske lande, hvilket lige nu er den store fortælling om, hvorfor denne militarisering fremmes. De har ikke kapacitet til at erobre resten af Europa, og jeg tror ikke, de har intentionen, fordi Rusland har vendt sig væk fra Europa og mod Asien, mod BRIKS. Så jeg kan ikke engang se et motiv, og jeg kan ikke se, at de har kapacitet til at angribe. Ikke desto mindre er dette fortællingen, og der er nu sket en meget vigtig udvikling, som jeg mener, underbygger det. Det er det faktum, at {New York Times} for måske en uge siden havde en artikel på 13.000 ord, som var en årelang undersøgelse, de foretog. De interviewede 300 mennesker fra mange lande. Det korte af det lange er, at de indrømmer, at fra midten af april 2022 og fremefter blev hele krigen i Ukraine ledet, udført, teknisk assisteret osv. fra det amerikanske militære hovedkvarter for Europa og Afrika i Wiesbaden. De bragte de øverste ukrainske militærledere ind i civil i midten af april 2022. Artiklen beskriver derefter meget detaljeret, at praktisk talt hele krigen blev ført af amerikanerne fra Wiesbaden, og at ukrainerne virkelig havde en meget underordnet rolle; de var dybest set kanonføde for denne operation.

Det er efter min mening en meget vigtig indrømmelse, for hele NATO's og nordeuropæernes fortælling er, at dette var en »uprovokeret« angrebskrig. Hvis nogen journalist eller kommentator tvivler på det, risikerer man i Europa at få en bøde, hvis man sætter spørgsmålstegn ved den fortælling. Og

hvis man siger, at der var en forhistorie til det, der går tilbage til NATO-udvidelserne – så nævnte man, at vi de facto har en omvendt Cubakrise, fordi alle disse offensive systemer er meget tæt på den russiske grænse. Nogle af disse systemer har en advarselstid på måske seks minutter til Moskva. Så enhver, der ser objektivt på situationen, vil sige, at det ikke var uprovokeret.

Så hvad tror du er konsekvensen af denne {New York Times} artikel? Efter min mening har de stadig en vis grad af dækhistorie, fordi de siger, at amerikanerne gjorde alt rigtigt, det var bare, at ukrainerne ikke adlød amerikanernes ordrer ordentligt, og det var derfor, krigen blev tabt. Jeg synes heller ikke, at det stemmer helt overens med historien. Men efter min mening, min retfærdighedssans og min fornemmelse af, at hvis man ikke genindfører sandheden i denne debat, kan vi ikke finde en løsning. Synes du ikke, at det ville være passende, at alle de journalister og politikere, som blev ved med at gentage fortællingen om den »uprovoerede angrebskrig«, dybest set skulle undskylde og sige, at de i bedste fald tog fejl?

MATLOCK: Selvfølgelig burde der være en undskyldning, men det er jeg sikker på, at der ikke bliver.

Man kan sige, at vores udenrigspolitiske elite er dem, der er koncentreret i Washington, og mange i tænketanke, finansieret af vores våbenproducenter, har ærligt talt konstrueret en helt falsk fortælling, tror jeg, om situationen. Det, der er sket, er, at selv om de fortæller det amerikanske folk, at »Jamen, vi må forsvare Ukraine. Det er et stakkels uskyldigt demokratisk land, som er blevet invaderet af det onde, gamle Rusland.« Ja, Ukraine er blevet invaderet af Rusland, det er sandt. Men den invasion har ikke været så komplet som den amerikanske invasion af Irak tilbage i den anden Bush-regering, hvor Irak ikke udgjorde nogen som helst trussel mod USA. USA tog mange af sine NATO-allierede med sig. Så der er præcedens for, at USA har ført en aggressiv krig uden

provokation.

Og nu beskylder USA Rusland for en aggressiv krig og ignorerer det faktum, at provokationen var der. Præsident Putin begyndte i sin tale i 2007 i München på Wehrkunde-konferencen at advare om de ting, der skete, og som jeg vil sige, belastede freden med Rusland. De fleste af disse ting var baseret på udvidelsen af NATO, og ikke kun udvidelsen af NATO, men også placeringen af militærbaser i de østeuropæiske lande tæt på Rusland. Rusland havde lige siden 1990'erne signaleret, at det var uacceptabelt.

Vi glemmer, at da Vladimir Putin kom til magten, rettede han ikke kun op på Ruslands økonomi i en grad, så den næsten havde været bankerot: Han bragte den tilbage i produktivitet, og de betalte Sovjetunionens og Ruslands udlandsgæld på omkring tre til fire år. Han bragte en vis regelmæssighed ind i det russiske økonomiske system. Så på det tidspunkt betragtede han sig selv som Vestens allierede og forsøgte at bringe Rusland ind i Vesten. Og gentagne gange blev bestræbelserne på at skabe et sikkerhedssystem, der ville omfatte Rusland såvel som de andre lande, simpelthen ignoreret af de vestlige lande og USA. I stedet så det ud til, at man forsøgte at fjerne tidligere dele af Sovjetunionen, dele, der juridisk set var en del af Sovjetunionen, som Georgien og især Ukraine, fra russisk indflydelse, og det var af indlysende grunde uacceptabelt.

Men ideen om, at Rusland på en eller anden måde altid er aggressiv, overser det faktum, at det faktisk var den russiske leder, der opløste Sovjetunionen. Det var Boris Jeltsins møder med lederne af Hviderusland og Ukraine, der bragte Sovjetunionen til fald. Det var ikke en sejr for Vesten, og det var ikke der, den kolde krig sluttede. Den kolde krig sluttede tidligere. Og USA ønskede på det tidspunkt, under den første Bush-regering, ikke, at resten af Sovjetunionen skulle falde fra hinanden. Vi havde altid ønsket, at de tre baltiske stater skulle genvinde deres uafhængighed; vi anerkendte

aldrig, at de juridisk set var en del af Sovjetunionen. De andre 12 republikker, som vi anerkendte, var der lovligt; og som den første præsident Bush sagde til det ukrainske parlament i 1991, bad han dem om at undgå selvmorderisk nationalisme. Og alligevel begyndte den selvmorderiske nationalisme – den slags, der tidligere havde ramt Georgien og ført til krig der – at være dominerende i Ukraine. Det blev simpelthen ignoreret af dem, der nu argumenterer for, at vi skal besejre Putin, ellers bliver han en trussel mod andre.

Jeg bryder mig ikke om, hvad Putin har gjort internt. Jeg bryder mig bestemt ikke om invasionen. Men fra slutningen af 1990'erne advarede jeg om, at det ville være katastrofalt at udvide NATO, og især at placere baser i Østeuropa, uden sikkerhedsgarantier til Rusland. Næsten alle os, der ved, at Gorbatsjov havde forhandlet afslutningen på den kolde krig, gjorde det klart, da spørgsmålet blev debatteret i USA. Og det er en tragedie, at vores forudsigelse nu er blevet til virkelighed.

Jeg vil komme med en anden pointe: At vi og vores vesteuropæiske venner ødelægger Ukraine i denne proces i et forsøg på blot at svække Rusland. Vi har alle brug for, at Rusland samarbejder om nutidens og fremtidens store udfordringer. Miljøødelæggelserne hærger, og vi ser hver dag flere brande, flere oversvømmelser og så videre. Og alligevel forhindrer disse krige os i virkelig at håndtere klimaforandringerne. De medfører endnu flere massive folkevandringer, som er en belastning for alle vores lande. I stedet for at stå sammen om at forsøge at løse disse problemer, giver vi næring til kampene, ikke kun i Ukraine, men endnu værre i Mellemøsten. Vi tolererer den folkemordspolitik, som Israel fører i Gaza og i stigende grad på Vestbredden. Dækningen af dette i vores vigtigste medier er simpelthen stærkt partisk.

ZEPP-LAROUICHE: Jeg takker dig for din menneskelige stemme, som du udtrykker så klart. Hvad er din forklaring, hvorfor? Jeg

kan kun sige, at de taler, som Putin holdt gentagne gange, da Clinton besøgte Moskva i 2000, og da Putin talte til den tyske forbundsdag i 2001 – han talte endda delvist på tysk – citerede han alle de tyske digtere og udtrykte en meget varm holdning til Tyskland, hvilket jeg synes var meget bemærkelsesværdigt i betragtning af, at Tyskland trods alt havde en ledende rolle i Anden Verdenskrig, hvor 27 millioner russere blev dræbt, hvilket stadig er meget, meget aktivt i folks bevidsthed, når de taler om den store fædrelandskrig. Så jeg synes, at russernes opførsel i forbindelse med den tyske genforening og selv bagefter var ekstremt generøs! De gik med til at lade Tyskland være en del af NATO, hvis der ikke skete en udvidelse af NATO mod øst. Og det, jeg virkelig kæmper med, er, hvordan kan disse, mine nutidige tyskere, hvordan kan de være så uagtsomme og uvidende og ligeglade med den tyske historie? For vi burde være taknemmelige over for Rusland, at vi havde denne fredelige revolution, som historisk set var en enorm chance. Vi kunne have haft en fredsorden. Vi kunne have bevæget os ind i en helt anden æra af den menneskelige civilisation. Jeg kæmper stadig med tanken om, hvorfor de hader russerne så meget – eller nogle mennesker gør – at de forårsager den potentielle ødelæggelse af hele civilisationen i stedet for at indrømme, at de tog fejl?

MATLOCK: Jeg tror, du har ret i mange henseender. Jeg var til stede, da vores udenrigsminister gentagne gange forsikrede præsident Gorbatsjov og den sovjetiske udenrigsminister Sjevardnadse om, at hvis de gik med til en genforening af de daværende to tyske stater, og en genforening på de vilkår, som Vesttyskland havde fastsat, hvilket simpelthen var at absorbere Den Tyske Demokratiske Republik i den vesttyske forfatning – med andre ord ville de østtyske {Länder} simpelthen blive en del af Tyskland. Den sovjetiske holdning var tidligere, at der måtte være forhandlinger mellem de to stater. Men begivenhederne i Østtyskland gjorde det umuligt, da valget i februar 1990 bragte CDU ind, som fik flertallet af stemmerne i Den Tyske Demokratiske Republik.

Under alle omstændigheder var der dengang en aftale om, at når Tyskland blev forenet, var der, selv om der ikke stod noget om NATO-udvidelse i aftalerne, en bestemmelse om, at der ikke måtte være udenlandske tropper eller atomvåben på det, der havde været Den Tyske Demokratiske Republiks territorium. De forsikringer, som den amerikanske udenrigsminister og den tyske udenrigsminister gav, og som jeg forstår, at den britiske premierminister John Major gav på det tidspunkt, var, at der ikke ville ske nogen NATO-udvidelse mod øst. Som udenrigsminister Baker sagde på et tidspunkt: »Ikke en tomme.« Han talte om Den Tyske Demokratiske Republiks territorium på det tidspunkt, men det ville naturligvis også have været gældende for Østeuropa. De talte ikke om Østeuropa, for på det tidspunkt var der stadig Warszawapagten. Der var aldrig nogen tanke om, at vi ville udvide den yderligere. Samtalerne handlede om Østtyskland. Men traktaten forbød udenlandske baser. Så da vi senere begyndte at udvide NATO, havde den daværende præsident Putin ingen indvendinger mod den første udvidelse. Han havde ikke engang indvendinger mod udvidelsen til de tre baltiske lande.

Da det blev diskuteret, kom han til New York og holdt en tale på Columbia University. Jeg underviste der på det tidspunkt, og jeg spurgte ham direkte på et offentligt møde, hvad hans holdning var til at inkludere de tre baltiske lande i NATO? Han sagde, at han mente, det var unødvendigt, men at han ikke ville modsætte sig det, så længe der ikke var nogen udenlandske baser der.

Så det, vi ignorerer, når vi siger, at det bare er en NATO-udvidelse, er, at det er en NATO-udvidelse plus udenlandske baser. Vi må ikke glemme, at de antiballistiske missilbaser, der senere blev etableret i Polen og Rumænien, brugte missiler, der med en ændring i softwaren kunne have været offensive. Så der er en god og solid grund til, at præsident Putin har modsat sig dette. Så ja, den nuværende krig i Ukraine er en stor tragedie, mest af alt for Ukraine, men også

for Rusland: Fordi den vil skabe fjendtlighed i generationer mellem de to lande. Men faktum er, at hvis der skal være fred i Europa, er man nødt til at have en løsning på et andet grundlag end en total genoprettelse af de grænser, som Hitler, Stalin og i Krims tilfælde Khrusjtjov skabte. Så det tror jeg er kendsgerningen, og jeg har svært ved at forstå, hvorfor det ikke er mere forstået i Europa, og især i Tyskland.

ZEPP-LAROUICHE: Georgiens statsoverhoved har lige sagt, at han mener, at europæerne nu er en dyb stat, eller at de er i familie med det, folk kalder den dybe stat i USA. Jeg tror, det er geopolitik, jeg tror, det er det Britiske Imperium. Folk tror, at det Britiske Imperium er forsvundet, eller at det ikke længere eksisterer. Men jeg tror, det eksisterer i en anden form. Først har man Commonwealth; man har Five Eyes. Så er der de finansielle kræfter i Wall Street og City of London, som er en slags forlængelse af det Britiske Imperium, fordi de kontrollerer en stor del af betingelserne for kredit, handel og så videre. Jeg tror, at hvis man ser på briternes rolle i denne konflikt, så har de været anstiftere igen og igen. Keir Starmer kom til Washington i den sidste fase af Biden-administrationen og opildnede ham til at bruge langdistancemissiler på russisk territorium.

Kan du sige, hvordan du ser briternes rolle i det særlige anglo-amerikanske forhold?

MATLOCK: Jeg tror, at man helt korrekt har diagnosticeret det som en slags imperienostalgi, at man ser Rusland som en evig fjende, om man så må sige. For der var selvfølgelig en kamp i Krimkrigen og en kamp om kontrollen med Afghanistan, som går tilbage til det 19. århundrede, og så videre. Så ja, jeg tror, at amerikanerne i manges bevidsthed i virkeligheden er blevet håndhævere af en genetablering af en slags Britisk Imperium, inspireret af de samme holdninger. Men jeg tror ikke, det er i folkets interesse i Storbritannien. Igen mener jeg, at begge vores regeringer – vi må heller ikke glemme den aggressive invasion af Irak, som den anden Bush-regering gennemførte

baseret på falske beviser, som de vidste var falske, når vi ser tilbage. Hvem var vores vigtigste allierede i den forbindelse? Tja, briterne. Igen tror jeg ikke, at det er i briternes interesse, men man har måske et udvalg bestående af følelser og tanker om imperiet, især på steder som Krim, som jo i det 19. århundrede blev angrebet af briterne.

I øvrigt var den store forfatter Leo Tolstoj, som senere blev pacifist, faktisk russisk artilleriofficer i forsvaret af Krim under Krimkrigen. Alle disse ting, som vi i dag kæmper om, er for russerne følelsesmæssigt en meget integreret del af deres egen historie. Så en af de ting, vesteuropæerne og amerikanerne bør forstå, er, at denne konflikt i høj grad er en borgerkrig blandt østslaverne om, hvem der kontrollerer hvad, og hvor de er orienteret. Som i andre borgerkrige forværres den blot af andres indblanding. Dette kunne have været afgjort uden en total krig, hvis Minsk-aftalerne var blevet overholdt; men det var underskriverne, Frankrig og Tyskland, der overtrådte dem. Man hører nu: »Åh, man kan ikke stole på Vladimir Putin.« Hvis man faktisk ser på, hvad han sagde, og hvad andre har sagt, så vil jeg sige, at Frankrig og Tyskland har brudt flere aftaler, end han har. Alle har brudt nogle, men i dette tilfælde tror jeg, at vi har set et forsøg på at trimme Rusland og begrænse dets indflydelse. Selvfølgelig er det svagere end USA, men faktum er, at når vi forsøger – som vores tidligere forsvarsminister sagde – at svække Rusland, gør vi faktisk mere for at dele verden op og skabe, vil jeg sige, større problemer for os selv og hele menneskeheden.

ZEPP-LAROCHE: Jeg tror også, at USA befinder sig i en krise. På Bandung-konferencen – den første asiatiske-afrikanske konference i Den Alliancefrie Bevægelse – diskuterede præsidenterne Sukarno og Nehru, at USA's uafhængighedskrig var den første antikoloniale krig i noget land.

Jeg tror, at hvis USA's befolkning bare kunne gå tilbage og se på deres egen historie og se på, hvad der var hensigten med

den amerikanske republik hos Benjamin Franklin, hos grundlæggerne, hos John Quincy Adams, som berømt udtalte, at det ikke er USA's formål at tage til udlandet og lede efter udenlandske monstre. Det amerikanske økonomisystem blev indført af Alexander Hamilton. Det var faktisk en tid, hvor mange mennesker rundt om i verden så op til den amerikanske revolution som et forgreningspunkt i historien, fordi Europa stadig var under kontrol af monarkier og oligarkier, og den amerikanske republik skulle være en republik. Den var dedikeret til det fælles bedste, ikke kun for det nuværende folk, men også for fremtidige generationer, som det hedder i forfatningens indledning. Og så har man Uafhængighedserklæringen.

Da jeg grundlagde Schiller Instituttet for 41 år siden, ledte jeg efter et dokument, der kunne danne grundlag for Schiller Instituttets forfatning. Jeg tænkte, at det, der kom tættest på idéerne om, hvad det skulle udrette, var Uafhængighedserklæringen. Så jeg ændrede kun seks ord, f.eks. hvor der står amerikansk koloni, sagde jeg udviklingslande; hvor der står koloniherrn, sagde jeg det finansielle kreditsystem eller finansiell kontrol af systemet. Ved blot at ændre fem eller seks ord gjorde jeg det gældende for hele verden. Jeg ønskede, at amerikanerne skulle minde sig selv om deres egen stolte tradition, og jeg ønskede, at amerikanerne også skulle se, at andre lande har samme ret som dem; og at de andre lande ser, hvad der er USA's bedste geni.

Hvad ville efter din mening være nødvendigt for at genoplive den stolte amerikanske tradition og afvise det Britiske Imperiums greb?

MATLOCK: Jeg tror, at amerikanerne og vores vesteuropæiske allierede ved afslutningen af den kolde krig simpelthen antog en falsk doktrin. Vi synes med mindre ændringer at have overtaget den tidligere sovjetiske idé om, at kommunismen ville feje verden af banen ved hjælp af revolutioner, og at det derfor var deres historiske pligt at støtte revolutioner i

forskellige lande. Faktum var selvfølgelig, at disse revolutioner ikke producerede den socialisme, som Marx havde beskrevet. De skabte totalitære systemer. Men der var en anden antagelse om, at hvis man var det, de kaldte »socialistisk«, dvs. domineret af Sovjetunionen, så ville de være venner. Det var selvfølgelig et spørgsmål om sovjetisk dominans. Men så trak andre lande, som det marxistiske Jugoslavien, Albanien sig væk; Kina trak sig væk under Mao Zedong. Så faktisk var idéen om, at dette ville blive verdens fremtid, simpelthen forkert.

Da Sovjetunionen gik i opløsning, havde vi vores filosoffer, der sagde, at dette var historiens afslutning; og som fulgte en slags forvrængning af Hegel, at denne gang ville det være demokrati og kapitalisme, der ville feje hen over verden. Og at det var USA's pligt som det vigtigste demokratiske og kapitalistiske land at udbrede demokrati i resten af verden. Der er flere ting galt med det. En ting, som bestemt ikke nødvendigvis er sand, er, at bare fordi man har den samme regeringsform, så bliver man venner. Om man er venner eller ej, afhænger af mange ting. Det andet er, at et land ikke kan skabe demokrati i et andet. Som Lincoln på et tidspunkt udtrykte det: Regering af, ved og for folket. Hvordan kan en anden person så skabe det? Hvis andre lande blander sig i den interne politik, kan de faktisk gøre mere skade på de mennesker, som de ønsker at hjælpe.

Du citerede John Quincy Adams ganske rammende, for da han advarede mod og sagde »Amerika går ikke til udlandet og søger monstre at ødelægge«, sagde han også i sit meget blomstrende sprog, at hvis USA bliver involveret i stridigheder i Europa og støtter den ene eller den anden side i disse stridigheder, vil Amerika selv blive et imperium. Han advarede mod det. Nu har vi en præsident, som i høj grad beundrer præsident McKinley, som var det tidspunkt, hvor USA blev åbenlyst imperialistisk. Amerikansk udenrigspolitik har vaklet på en række forskellige måder. Men da vi begyndte at ekspandere uden

for Nordamerika, var det under McKinley. McKinley synes at være præsident Trumps idol. Han citerer ham ofte, og han ville endda omdøbe Alaskas bjerg til Mount McKinley igen i stedet for Denali, som var det oprindelige navn, som befolkningen der havde givet det. Så det er et af vores problemer. Trump ser ud til at ville vende tilbage til en periode, som faktisk viste sig ikke at være særlig succesfuld i det lange løb. Men jeg vil sige, at amerikansk politik vakler; det har den altid gjort. Det har ikke været en lige linje på nogen måde. Jeg tror, at det, vi kommer til at se, på mange måder er en fiasko for den nuværende politik, og i hvert fald den nuværende krigeriske måde at bruge told på. Vi fortsætter med at give næring til krige i Mellemøsten og giver våben til det, der helt klart er en folkemordskrig mod Gaza osv.

Jeg tror, der sker mange ting nu, som ikke kommer til at gå godt. Men jeg vil også sige, at der kan komme uventede vendinger ret hurtigt. Da jeg rådgav præsident Reagan om, hvordan vi kunne afslutte den kolde krig, tog vi en meget anspændt situation, og i løbet af tre år fik vi vendt den. Så jeg tror, at der kan ske uventede ting. Men én ting, jeg vil sige, er, at idéen om, at der vil være en fremtid i at forsøge at opdele verden mellem øst og vest og bruge militære midler, efter min mening vil være katastrofal for alle. Jo hurtigere vi kommer væk fra det, jo bedre vil det være for alle.

ZEPP-LAROUICHE: Jeg har længe ment, at vi er nået til et punkt i menneskehedens historie, hvor vi har brug for et nyt kapitel. Et nyt paradigme, som skal være lige så forskelligt fra middelalderen, som den moderne tid er det. Hvis man tænker på det 14. århundrede, som var den sorte død, havde man overtro, tro på hekseri; peripatetikerne diskuterede, hvor mange engle der kunne sidde på en nål. Det var virkelig et syn, som var meget tilbagestående. Så kom den italienske renæssance, og man havde begyndelsen på den moderne tid; urbanisering spillede en større rolle. Individets rolle blev mere tydelig; videnskabens og teknologiens rolle for at

forbedre folks levestandard blev en faktor; man havde bogtrykkerkunsten. Den moderne tid havde meget forskellige aksiomer i, hvad folk tænkte om billedet af mennesket, universets natur. Jeg tror, vi er nået til et punkt i historien, hvor man virkelig må tænke på det nye paradigme. Lægge imperialisme, oligarki og grådighed af den ubegrænsede type, vi oplever i dag, bag os og virkelig tænke på, hvad der placerer os som menneskehed på et helt andet plan. For af alle de skabninger, der findes i universet, er menneskearten den eneste kreative art. Vi kan igen og igen finde på løsninger på problemer. Vi kan gøre videnskabelige opdagelser, som fuldstændig ændrer vores måde at leve på og forbedrer den forventede levealder og levestandarden for flere og flere mennesker. Jeg tror, at vi nu virkelig er udfordret til at give os selv en orden, som gør det muligt for alle nationer på planeten at overleve; under hensyntagen til alle nationers interesser på planeten. Lidt ligesom den Westfalske Fred gjorde det for første gang. At man virkelig har tænkt, at man skal tage hensyn til alles interesser, ellers bliver ingens interesser varetaget.

Jeg håber, at nogle ledende mennesker i verden vil komme på den idé at skabe et nyt paradigme, en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur, som gør præcis det. Så hvis du vil være så venlig at fortælle mig, hvad du synes om sådan en idé?

MATLOCK: Jeg tror, du har ret i, at vi er nødt til at finde en vej til et verdenssystem, der kan tolerere forskellige kulturer. Man må erkende, at uanset hvor vigtige nogle af ideerne fra den vestlige renaissance og udviklingen af international ret er, så var der også andre perioder. Som i den mørke middelalder i Vesteuropa, hvor Byzans og Østen var meget mere succesfulde. Og i den tidlige middelalder var mange aspekter af det muslimske samfund, især i Spanien, efter min mening mere liberale og mere indsigtfulde end de fremherskende vestlige ideer. Så ideen om, at Europas fremgang og det, der i en periode var dominansen over resten af verden,

på en eller anden måde var en midlertidig tilstand, og at den bar byrden af underforstået racisme med sig; en dominans af kolonier andre steder. Vi ser stadig udviklinger ud over det.

Men jeg tror, at når vi i dag bekymrer os om f.eks. kinesisk indflydelse, så ser det ud til, at den indflydelse skyldes kinesisk økonomisk politik, kinesiske investeringer og salg i forskellige lande. Så vidt jeg ved, har Kina ingen militærbaser uden for landets grænser, bortset fra nogle af de omstridte øer i Det Sydkinesiske Hav, mens USA har over 80 baser i over 80 lande. Det forekommer mig at være latterligt at tale om en kinesisk militær trussel. Selvfølgelig har Kina ikke udelukket at bruge magt mod Taiwan; men Gud forbyde, at vi kommer i krig på grund af det. Hvis det skulle ske, er det slet ikke sikkert, at Kina ikke ville sejre. I dag tror jeg, at ideen om at udelukke eksport af ting som avancerede chips vil føre til en situation, hvor Kina simpelthen overhaler USA inden for nogle af disse teknologiområder. Jeg tror, der har været en slags blindhed over for dette. Men bag meget af dette har der i USA været en kraft, som jeg kalder det militærindustrielle og kongreskomplekset. Ideen om, at vi på en eller anden måde er nødt til at finde jævnbyrdige konkurrenter for at kunne finansiere et større og større såkaldt forsvarsbudget. Et forsvar, som er blevet mere og mere offensivt; jeg tror ikke, det er i det amerikanske folks interesse, og jeg tror ikke, det er i resten af verdens interesse.

ZEPP-LAROCHE: Ambassadør, det har virkelig været et frisk pust at lytte til dig, for jeg taler mest med europæere i disse dage. Det, du siger, er så meget mere fornuftigt og oplyst. Vil du være så venlig at fortælle vores publikum her til sidst din advarsel, eller hvis man ser på Ursula von der Leyen, og nu har vi en ny regering i Tyskland-Merz. De ønsker alle at militarisere; de ønsker at gøre Tyskland krigsparat. Kan du på baggrund af din erfaring fortælle tyskerne og europæerne, hvordan de skal ændre deres tankegang omkring

disse spørgsmål?

MATLOCK: Jeg tror ikke, at Tyskland i særdeleshed, men også resten af Europa, vil være i stand til at udnytte sit fulde potentiale uden samarbejde med Rusland og Østen. Rusland er simpelthen for stort; det indeholder så mange ressourcer. Og selvfølgelig har det en kultur, som er europæisk og en af de vigtigste kulturer for Europa. Det forekommer mig, at Tyskland aldrig kan blomstre, hvis det er afskåret fra Rusland. Når alt kommer til alt, vil hele spørgsmålet om energiinput være billigere fra Rusland. Det er den tyske industri meget afhængig af. Jeg tror, at de nuværende toldsætter fra USA vil være katastrofale, hvis de fortsætter. At opføre sig, som om Rusland er en trussel mod Tyskland, tror jeg simpelthen er en meget farlig illusion.

ZEPP-LAROUCHE: Mange tak! Lad mig udtrykke min taknemmelighed over for dig og spontant fortælle dig, at du er et fantastisk menneske, og jeg håber, at du vil give os den glæde igen i fremtiden. Tusind tak skal du have.

MATLOCK: Tak for komplimenterne og for det privilegium, det er at være med i dit show.

ZEPP-LAROUCHE: Vi ses meget snart. På gensyn.

Live med Helga Zepp-LaRouche: Stop oprustningen, deaktiver gældsbomben

Ikke korrekturlæst

[HZL] [HCS]

Onsdag den 2. april 2025

HARLEY SCHLANGER: Velkommen til vores ugentlige dialog med Helga Zepp-LaRouche, grundlægger og formand for Schiller Instituttet. I dag er det onsdag den 2. april 2025. Jeg hedder Harley Schlanger, og jeg er jeres vært i dag. Du kan sende spørgsmål og kommentarer til Helga via e-mail på questions@schillerinstitute.org eller skrive dem på chat-siden. Jeg vil sige til dig, at dette er en ekstraordinær mulighed for at komme i dialog med en af de førende eksperter og aktivister i verden, så udnyt den.

Mens vi taler i dag, er spørgsmålet om krig og fred stadig et centralt emne for stort set alle. På trods af visse fremskridt med hensyn til at forbedre forholdet mellem USA og Rusland forbereder krigshøgene i Europa sig på krig mod Rusland. Netanyahu optrapper en indsats for at fjerne palæstinenserne fra Palæstina, og der cirkulerer et memo i det amerikanske forsvarsministerium fra forsvarsminister Hegseth, som opfordrer til at forberede sig på krig mod Kina.

Så Helga, det første spørgsmål til dig kommer fra en person, som følger Rusland meget tæt. Han skriver, at »Putin sagde i sidste uge, at den gamle orden er væk, men forvent ikke en ændring fra Europa.« Putin fortsatte med at sige, at Rusland har reageret på sanktioner ved at ændre sin økonomi for at overleve, men han forventer alligevel flere sanktioner fra Europa. Så spørgsmålet til dig er: »Hvorfor erkender de europæiske ledere ikke, at deres planer ikke virker? Er de så forblændet af russofobi?«

HELGA ZEPP-LAROUCHE: Det korte svar på det er ja. Jeg tror, det er et fænomen, at den tyske elite – det tyske etablissement og også mange andre i Europa – ser ud til at være vendt tilbage til et syn, vi havde for mere end 80 år siden. Jeg har det meget svært med at sige det, men der er ingen anden forklaring, for hvordan kan det være, at det store flertal af verdens befolkning har et helt andet syn på

Rusland? Der er det Globale Syd, som fuldstændig nægter at acceptere fortællingen om, at krigen i Ukraine er forårsaget af en »uprovokeret aggression« fra Rusland, som overtræder international lov, og på det punkt vil jeg bare gerne fortælle vores publikum – det vil sige jer – at den historie ikke kan opretholdes. For som om det skulle være nødvendigt, havde {New York Times} naturligvis for to eller tre dage siden en artikel på 13.000 ord, som var resultatet af en årelang undersøgelse, hvor man interviewede 300 forskellige personer fra mange forskellige lande om omstændighederne ved udbruddet af krigen mod Ukraine, og det de klart fastslog: De starter med den umiddelbare forhistorie til den faktiske begyndelse af den særlige militæroperation – at der først og fremmest var en samling af ukrainske tropper ved Donbass, og at USA imidlertid, umiddelbart efter at krigen var startet, straks sendte store mængder tropper, officerer og personale af forskellig art ind i Ukraine, til den russiske grænse!

Som mange andre eksperter klart har påvist, havde russerne kun planlagt en begrænset militæroperation, for de havde kun omkring 100.000 tropper ved den ukrainske grænse, langt fra nok til hele krigen mod Ukraine, men selvfølgelig var amerikanerne til stede, og måske andre NATO-tropper ({Figaro} rapporterede om franske tropper på et tidspunkt), men disse tropper blev indsat fra Wiesbaden, fra Clay House, Clay Kaserne i Wiesbaden, som dybest set kommanderede hvert eneste skridt, endog kanonernes retning, jeg mener, ned i de mindste detaljer. Så amerikanerne, og dermed NATO, var i krig næsten lige fra begyndelsen.

Hvis man derudover tager det faktum, at Victoria Nuland pralede med, at udenrigsministeriet havde brugt 5 milliarder dollars på NGO'er og andre formål i Ukraine før Maidan, så er der omstændighederne ved Maidan, Vestens involvering, den bandede diskussion mellem Nuland og ambassadør Geoffrey Pyatt, samt Minsk 2-sabotagen, som blev indrømmet af Merkel og Hollande. Så hvis man lægger hele historien sammen, så var

NATO med i krigen helt fra begyndelsen, forberedte den, ansporede den, og det er nu alt sammen officielt. Så man skulle tro, at disse europæiske etableringer ville sige: »Vent lige lidt. Vores fortælling er ikke længere håndterbar, vi kan ikke længere opretholde den.« Nej, Baerbock tager samme dag som artiklen i {New York Times} til Kiev og lover – jeg vil ikke karakterisere det; jeg lader det bare være ved min undertrykte impuls til at karakterisere det – så hun lovede vedvarende støtte, overhovedet ud over denne nuværende regering.

Så der er ingen antydning af anerkendelse af, at deres løgne er blevet afsløret, at der nu er, {New York Times} er trods alt den største avis i USA. Så jeg tror, der er en næsten klinisk defekt i disse menneskers tankegang. Og jeg synes, det er meget forfærdeligt, for det, der sker, er, at Europa går amok, Europa falder fra hinanden. Se på alt det, der sker i Europa lige nu: Jeg tror, at indsatsen i Frankrig for at undertrykke Le Pen som modstander til Macron, der er langt foran i meningsmålingerne, kun kan give bagslag. Ligeledes er situationen i Tyskland fuldstændig kaotisk! Så jeg tror bestemt ikke, at disse eliter opfylder den ed, de aflagde, da de tiltrådte, om at forsvare deres folks fælles bedste, og de befinder sig helt sikkert i et parallelt univers. Og det kan kun ende galt for dem, men i værste fald for alle.

SCHLANGER: Vi har endnu et spørgsmål om krig og fred fra Paz i Spanien, som spørger: »Kære Helga, hvad kan Schiller Instituttet gøre for at forhindre Europas oprustning? Krigen mod Iran og alt det, som de neokonservative og City of London sammen med Trump og Bruxelles planlægger mod verdensfreden? Er det nok at tale på konferencer? Hvad gør Europas befolkning for at forhindre dette vanvid?«

ZEPP-LAROUCHE: Jeg synes bestemt, det går fremad – men ikke hurtigt nok. Jeg mener, vi vil afholde konferencer; vi vil afholde en i USA, og nogle gange vil vi også afholde en i Europa. Vi deltager i demonstrationerne, og vi vil helt

sikkert opfordre en masse mennesker til at deltage i påskemarcherne omkring påske, til at gå på gaden. Jeg tror, det er absolut nødvendigt.

Og jeg tror, at vi lige nu oplever et fuldstændigt kollaps i befolkningens tillid til alle regeringer, eller næsten alle regeringer i Europa. I Tyskland er situationen helt utrolig: Efter tre uger, eller lidt mere, med forhandlinger om en ny regering, eller et forsøg på en ny regering, med det formål at indsætte Friedrich Merz som ny kansler, er det hele ved at falde fra hinanden! Det forlyder fra flere kilder, at spændingerne mellem SPD og CDU/CSU er værre end i slutfasen af den såkaldte »gadelygtekoalition«, og alle siger, at vi forbereder os på nyvalg, for det her kommer ikke til at fungere.

Forskellen mellem denne såkaldte koalition og AfD er 1 %! Hvis du fortsætter en uge mere, vil AfD være foran! Så vi ser lige nu et fuldstændigt kaos og en transformation af hele Europa, og jeg tror, det er ekstremt vigtigt at gribe ind overalt – i demonstrationerne, på konferencerne, i interventioner, i alle slags begivenheder – med ét budskab: Den eneste måde, hvorpå vi kan løfte den nuværende situation ud af dette kaos, er at etablere et højere niveau, et nyt paradigme for en dialog mellem alle lande på planeten, at etablere en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur, som skal tage hensyn til alle landes interesser. Jeg tror, vi bevæger os centimeter for centimeter tættere på den idé, for tanken om, at man er nødt til at gøre noget helt andet, bevæge sig væk fra geopolitik og tage fat på det presserende spørgsmål om menneskeheden, er en tanke, der bliver mere og mere populær, efterhånden som det bliver tydeligt, at de nuværende politikere ikke kan lade sig gøre.

Så slut dig til os i den indsats, og måske kan du sætte os i kontakt med relevante personer i Spanien, for Spanien er et meget vigtigt land lige nu, fordi Spanien har en politik, der ikke er så tosset som den såkaldte Koalition af Villige.

SCHLANGER: Vi har en rapport fra {Washington Post} om, at forsvarsminister Hegseth distribuerer et memo i Pentagon, som beordrer Pentagon til at fokusere på at forberede sig på en krig med Kina. Er det en opdatering af, hvad de havde i de tidligere National Defense Authorization Acts, eller er det noget nyt?

ZEPP-LAROUCHE: Nej, jeg er bange for, at det kun er en opdatering, men det er en vedvarende fortsættelse af den samme politik, nemlig at erklære Kina for USA's hovedmodstander. Hvilket er fuldstændig latterligt, for desværre ser det ud til, at Trump-administrationen er ved at løbe ind i nogle virkelige problemer. Jeg mener, de har kun siddet i seks-syv uger, og allerede nu kan man sige, at Trumps base gør oprør på grund af de brudte løfter. Det ved vi fra mange diskussioner, vores kolleger har haft i USA med MAGA-folk, med alle mulige grupper, der støtter Trump, og de er meget oprørte over, at Trump ikke holder sine løfter om, at han ikke bare vil afslutte alle krige, men heller ikke starte nye.

Så jeg synes, det er helt forfærdeligt, for vi sidder på en tidsindstillet bombe med Iran; hvis du nu tilføjer konflikten med Ukraine, som endnu ikke er løst, og hvis du nu tilføjer krisen med Kina, kan det her eksplodere i stor stil. Det mindste, det vil gøre på kort sigt, er absolut at øge et våbenkapløb, både med hensyn til konventionelle våben, atomvåben og rumvåben, hvilket jeg tror kun kan føre til en katastrofe. Så meget desto vigtigere er det, at landene i det Globale Syd kommer på banen, for de har ingen interesse i sådan en ny opdeling af verden, hvor USA tydeligvis stadig forsøger at opretholde en militær dominans i verden: Der har lige været høringer i Senatet, hvor flere rumkommandører sagde, at USA skal vinde dominans i rummet med alle mulige nye våbensystemer: Jeg synes, det er meget, meget skidt, og hvis der bliver krig med Kina, er jeg helt sikker på, at USA vil tabe stort, for hvis man ser på Taiwans geografiske placering, lad os sige i Det Sydkinesiske Hav, vil USA være i en meget ugunstig position, simpelthen på grund af de geografiske

forhold. Og der er naturligvis altid muligheden for at gå atomart til værks, hvilket var en stor bekymring for Daniel Ellsberg, fordi der allerede i 1958 var planer i Pentagon om at bruge atomvåben, hvis det nogensinde kom til en konflikt med Kina om Taiwan. Men det ville udløse Armageddon, og jeg kan ikke forestille mig, at præsident Trump ville gå den vej.

SCHLANGER: Jeg har et spørgsmål fra vores ven i Pakistan, som sagde, at han rejser spørgsmålet om brugen af normaliseringen med Rusland som en mulighed for at fokusere på Kina. Men han skriver: »Den indiske udenrigsminister S. Jaishankar diskuterer tilnærmelse til Kina og virker meget seriøs omkring det. Hvad ville konsekvenserne være af en normalisering af forholdet mellem Indien og Kina? Det ser ud til, at det vil ødelægge hele ideen om et globalt NATO, hvis Indien og Kina arbejder sammen.«

ZEPP-LAROUCHE: Der er meget lovende tegn, ikke kun det, du rapporterede om Jaishankar, men også premierminister Narendra Modi er kommet med lignende udtalelser. Der er snart 75-års jubilæum for forholdet mellem Kina og Indien. Og jeg tror, at de planlægger at styrke det, for jeg ser absolut Indien som et alliancefrit land, og de har modstået alle bestræbelser under Biden-administrationen på at trække dem over i lejren for de såkaldte »demokratier« versus »autokratier«.

Så jeg synes bestemt, det er et lovende tegn, og det er derfor, jeg siger, at vi er nødt til at opmuntre alle landene i det Globale Syd – og det omfatter eftertrykkeligt Brasilien, det omfatter Indonesien, det omfatter naturligvis Indien, mange afrikanske nationer – til at indtage en stærkere rolle. Og jeg tror, at hvis de alle lægger deres vægt i det, så tror jeg, at landene i det såkaldte Vesten bliver nødt til at genoverveje det: For det er ikke kun Rusland og Kina, men det er det faktum, at BRIKS-landene, som nu har 22 medlemmer, og mange, mange flere har ansøgt om medlemskab, men de repræsenterer hele det Globale Syd. Så derfor, jo stærkere det Globale Syds stemme høres, jo mere må folk i USA og Europa

overveje, at verdens fremtid tilhører det Globale Syd, alene på grund af befolkningens størrelse. Så det tror jeg er et meget vigtigt element i billedet.

SCHLANGER: Jeg har et spørgsmål her fra en pensioneret journalist, som er amerikaner og nu bor i Israel; og han spørger med meget store, fede bogstaver: »Er du opmærksom på Qatargate?« med henvisning til de juridiske problemer, Netanyahu har med bestikkelse og en skandale, der involverer penge fra Qatar. Han skriver: »Mens den juridiske løkke strammes om Bibis hals, og demonstrationerne mod ham vokser i Israel, optrapper han i Gaza, i Libanon og kommer med flere trusler mod Iran. Er der en chance for, at Trump eller nogen anden leder vil handle for at forhindre en forfærdelig tragedie i at blive udløst af en desperat Netanyahu?«

ZEPP-LAROUICHE: Jeg synes, det er det mest bekymrende spørgsmål lige nu, for der er ikke kun en ny trussel fra præsident Trump med nogle ildevarslende bemærkninger om, at der vil ske meget slemme ting; der er et ultimatum til Iran om helt at slippe af med sit atomprogram, som tilsyneladende også omfatter missilsystemet, hvortil Iran allerede har svaret meget klart, at de ikke vil gøre det, under ingen omstændigheder. Så derfor ser vi lige nu en fuldstændig optrapning mod Iran, hvilket helt klart er i Netanyahus interesse. Og hvis man så tager det faktum, at alle mulige våbensystemer bliver bragt ind i regionen, THAAD-missilerne bliver tilsyneladende bragt dertil, der er flere hangarskibe på vej, enten til Golfen eller Stillehavet eller Middelhavet, men under alle omstændigheder i regionen; og der er tilsyneladende flere B-2 stealth-bombefly, der bliver bragt til Diego Garcia, den amerikansk-britiske base i Det Indiske Ocean; så alt tyder på, at der er en stor forberedelse til en vedvarende militær aktion mod Iran.

Om det vil ske eller ej, er stadig uvist, men jeg kan kun sige, at hvis det skal ødelægge atomvåbnene – eller Irans atomprogram: Der er stadig en fatwa fra Khamenei om, at Iran ikke har til hensigt at anskaffe atomvåben, fordi det er imod

islams ånd. Det skøre er, at overhovedet de amerikanske efterretningstjenester i deres seneste rapport om Iran sagde meget klart, at der absolut ikke er noget bevis for, at Iran forbereder et atomvåbenprogram på nuværende tidspunkt. Ikke desto mindre er der denne trommehvirvel, og hvis der af en eller anden grund, efter britisk tilskyndelse, er en Dearlove, som dybest set kræver handling mod Iran, og han har tilskyndet til dette i lang tid, ville det være en katastrofe, hvis det lykkes. For den eneste måde, man kan eliminere Irans atomprogram på, er ved at bruge atomvåben: Fordi disse faciliteter ligger dybt nede i mange bjerge, og derfor kan du ikke bare eliminere dem, endda ikke med disse bunker buster-bomber.

Hvis atomvåben bliver brugt, har Kucinich, det tidligere kongresmedlem, netop udsendt en advarsel, hvor han siger, at hvis der kommer et angreb på atomanlæggene – jeg tror overhovedet ikke, at der kommer atomvåben – vil faren for nedfald ikke kun dræbe millioner af mennesker i Iran, men også hundreder af millioner i nabolandene, Pakistan, Afghanistan, helt op til Indien og mange andre lande i regionen; og det vil føre til kræft, babyer, der bliver født med mangler, alle mulige rædsler; og han advarer på det kraftigste imod det. Men jeg tror, at faren er meget akut, og jeg tror, at det har at gøre med præcis det, du siger, at Netanyahu er desperat, at modstanden mod ham vokser, at Qatar-skandalen, som du kalder den, kan eksplodere, og det store spørgsmål er, hvad det israelske militær vil gøre i denne situation? Så vi sidder på en komplet krudttønde, og den russiske viceudenrigsminister Sergey Ryabkov har netop advaret meget kraftigt i Moskva om, at en sådan militær aktion mod Iran vil få katastrofale konsekvenser. Kinas udenrigsminister Wang Yi er i øjeblikket i Moskva, hvor han diskuterer med både Lavrov og Putin, og det står naturligvis meget højt på dagsordenen, hvad man kan gøre for at stoppe det.

Jeg tror, at målet helt klart ville være at gøre en ende på

Trumps præsidentskab. Vi har talt om dette med mange eksperter i Europa, militære eksperter i forskellige lande, og der er en fælles vurdering af, at målet er at halshugge Trump-administrationen, at skabe så meget ravage, at den ville være færdig, at Trump dybest set ville være ude, fordi den hjemlige opposition mod ham ville stige; man kunne få en eksplosion i olieprisen, som ville udløse et finansielt sammenbrud, og målet er dybest set at stoppe Trump: Det er det egentlige mål med det.

SCHLANGER: Her er et interessant spørgsmål fra Harrison. Han stiller det ikke som et spørgsmål, men han siger: »Jeg føler, at en ofte overset indikator i økonomien er betydningen af befolkningstilvækst. Det Globale Syd har en meget vigtig fordel på den måde, og i store dele af resten af verden, herunder Vesten og Østasien, er der en lav fødselsrate. Hvordan tackler man sådan noget?«

ZEPP-LAROUICHE: Jeg tror, det er et fænomen, at det afrikanske kontinent lige nu er det eneste, der har en betydelig befolkningstilvækst, hvilket betyder, at de har det bedste perspektiv for deres økonomiske fremtid. For i alle lande, i Europa, i USA, overhovedet i Kina og Rusland, er der befolkningsmæssige kurver, som betyder, at andelen af den aldrende befolkning bliver større og større sammenlignet med befolkningen i den arbejdsdygtige alder. Og det kan naturligvis kompenseres; det kan kompenseres med ekstremt høje økonomiske vækstrater: Hvis man har en stor indsprøjtning af videnskab og teknologi i økonomien, kan man klare det, i hvert fald i en vis periode.

Men jeg tror, det har noget at gøre med, for eksempel i Kina, hvor jeg har haft mange diskussioner med videnskabelige kolleger, forskere og venner, og de rapporterer grundlæggende, at på trods af den enorme økonomiske vækst i Kina er det stadig relativt set for dyrt at opfostre børn til, at mange par kan forestille sig et sådant perspektiv. Jeg tror, at det er en faktor dér. I Vesteuropa og USA tror jeg, at det har

mere at gøre med livets meningsløshed. For hvis man i dag spørger yngre mennesker, yngre par: »Hvad er formålet med dit liv?« Så får man ikke et fyldestgørende svar. De siger normalt, at de forventer, at deres børns og børnebørns skæbne vil blive meget værre end deres egen eller deres forældres. Så de ser på udviklingen som en nedadgående spiral, og derfor ønsker de ikke at få børn!

Jeg tror, det ville være absolut nødvendigt at omdefinere spørgsmålet om meningen med livet: Hvorfor er vi her? Hvorfor eksisterer livet? Hvad laver vi på denne planet? Hvad er den menneskelige arts rolle uden for vores planet, i det nære rum, i universet i det hele taget? Og disse spørgsmål bliver naturligvis ikke diskuteret, eller i hvert fald ikke på nogen meningsfuld måde, og jeg tror, det har noget at gøre med, at folk er blevet så overfladiske og så, du ved, nedtrykte i deres syn på tingene, at de nyder livets øjeblikke, har det sjovt, men ikke er intellektuelle. Jeg tror, at det problem, vi især har i Vesten, er, at vores såkaldte etableringer er blevet så tomme for intellekt, så tomme for enhver form for intellektuel spænding eller fremskridt: Og desværre afspejler det en fordummelse af befolkningen over en lang periode. Så den lille procentdel af mennesker, der stadig er intellektuelt levende, føler, at de er i mindretal, og at deres stemme ikke bliver hørt. Og jeg tror, vi har en reel krise i Vesten, og fødselsraten er et resultat af det.

SCHLANGER: Jeg har to spørgsmål til noget, du nævnte tidligere, nemlig Le Pen-dommen i Frankrig. Der er et notat fra en assistent til et medlem af Europa-Parlamentet, som skrev til mig og sagde, at det, hun er anklaget for, bliver gjort af næsten alle kontorer i Europa-Parlamentet, dvs. såkaldt sammenblanding af midler, partiets midler og kontorets midler.

Men det andet spørgsmål, der kom ind, er: Hvad er konsekvenserne af dette? Er dette en mulig borgerkrig i Frankrig? Hvorfor skulle nogen vælge denne tid med kaos for at

skabe endnu mere kaos i Frankrig?

ZEPP-LAROUCHE: Med hensyn til det første spørgsmål er det meget vigtigt, at Antonio Di Pietro, som jeg tror var den vigtigste dommer i »Rene hænder«-skandalen i Italien: Hvis du husker, var det for mange år siden, da korrupsionssagen i Italien blev det dominerende emne. Og i Italien vidste alle, at man i hele efterkrigstiden havde principperne om »{amici di amici}«, at man gav kontrakter til sine venner, og at man hjalp hinanden og så videre, og det var sådan, systemet var. Så det var naturligvis kendt af efterretningstjenesterne og blev ikke omtalt i årtier; men på et tidspunkt besluttede de at nedlægge hele partistrukturen, som den havde udviklet sig i efterkrigstiden, og de lancerede »Rene hænder«-skandalen.

Hovedanklageren i denne sag var Di Pietro. Og han kom ud i dag og kritiserede det, der skete med Marine Le Pen, ved at sige, at han selv arbejdede som medlem af Europa-Parlamentet på et tidspunkt, og han kan sige af egen erfaring, at man absolut ikke kan skelne mellem, hvornår man bruger sit personale til opgaver, der har med EU at gøre i Bruxelles, og hvornår man bruger det samme personale til arbejde fra sit parti derhjemme, i sit hjemland? Det ligger i sagens natur, at det er blandet, fordi det er de samme mennesker, der gør begge ting. Så det er en fuldstændig latterlig anklage, og det afspejler naturligvis Macrons desperation, for han er nede i meningsmålingerne, jeg tror et sted omkring 20 %, eller meget lavt; og Marine Le Pen havde fået omkring 40 % i meningsmålingerne.

Så det er meget klart, at hun ville være den vindende kandidat ved det næste valg, og selvfølgelig et ikke så uafhængigt retssystem – og det er ikke første gang, at retten i Frankrig har handlet på denne politiske måde, for det skete flere gange for vores kandidat Jacques Cheminade, hvor de forsøgte at orkestrere og manipulere situationen, hvilket er typisk for det såkaldte »demokrati«. Jeg mener, jo mere man oplever den slags ting, og jeg må sige, hvad der skete med min afdøde mand

og organisationen, så er det umuligt stadig at tro på demokratiet, når man ser, at hver gang en kandidat, der ikke er med i den såkaldte NATO-fortælling, får den »rumænske behandling« eller »LaRouche-behandlingen«, så mister man enhver tillid til systemet! Og det er præcis, hvad der sker: Det sker i Frankrig, og jeg kan kun gætte på, at de vil få meget store demonstrationer; hendes nye partinavn, Rassemblement National (RN), har allerede opfordret til store demonstrationer i mange franske byer, og efterhånden som hele den finansielle og økonomiske krise bliver værre, hvem ved så, hvor det ender?

Og det samme gælder i Tyskland! I Tyskland, hvis de ikke kan samle en regering – og hvordan kan de det? De forsøger nu at sammensætte en regering af partier, som har været absolut modstandere af hinanden i valgkampen, og nu skal de finde et kompromis: Det fungerer naturligvis ikke. Det viser svagheden ved det parlamentariske system. Og så beskylder de Kina for at være et »autokrati«, men det såkaldte »altomfattende demokrati«, som de praktiserer i Kina, er en demokratisk model, som muligvis endda fungerer meget bedre end det såkaldte vestlige system.

Men jeg tror, vi er på vej mod en enorm krise i begge lande, i Frankrig og i Tyskland, og der er nu lækager om, at den nye koalition, mens de har disse interne stridigheder og problemer med overhovedet at danne en regering, allerede er ved at forberede et nyt papir, der skal straffe de EU-medlemmer, der ikke opfylder alle reglerne. Nu nævner de ikke Ungarn, men det er klart, at de mener Ungarn, og at de måske vil smide Ungarn ud af EU. Hvis de gør det, tror jeg, at det er dødsstødet til EU, for det vil have en signaleffekt, og mange andre lande vil også forlade EU.

Så selv om trusselsbilledet fra NATO og EU lige nu ser meget stort ud, tror jeg, at de er meget sårbare og meget skrøbelige, hvis man ser på det fundament, de står på.

SCHLANGER: Du har lige forudset det sidste spørgsmål, som er relateret til Tyskland og vanskelighederne med at danne en koalitionsregering, når de to førende partier bliver mere og mere upopulære. Men personen spørger: »Er det et problem med de parlamentariske regeringer, som de findes i Europa? Især i Tyskland og Storbritannien, hvor man har mindretalskoalitioner, hvor man har regeringer, der kun i meget ringe grad reagerer på vælgernes og befolkningens problemer? Ville der være mulighed for en reform, for at gå fra et parlamentarisk system til et stærkt præsidentielt system, eller ville folk erklære, at det er for autoritært?«

ZEPP-LAROUICHE: Jeg tror heller ikke, at præsidentsystemet løser problemet fuldt ud, som man kan se i USA, hvor der er mere plutokrati end demokrati. Jeg mener, når man tænker på, at Wall Street i gennemsnit bruger flere milliarder på et sæde i Senatet og mange millioner på et sæde i Kongressen, og disse kongresmedlemmer og senatorer så udviser en utrolig loyalitet over for det militærindustrielle kompleks og andre aspekter af Wall Street. Jeg tror ikke, at det er et rigtigt svar.

Jeg tror, at det, der er brug for, er noget meget mere grundlæggende: Jeg tror, at vi har brug for en stor bevægelse af statsborgere, fordi ethvert system ikke fungerer, hvis borgerne er korrumperede. Man er nødt til at have individuelle mennesker, som træder frem, som kommer fra deres erhverv som videnskabsmænd, som lærere, som alle slags håndværkere, læger, alle mulige forskellige samfundslag; og så beslutter de sig for at bruge en vis tid af deres liv på det fælles bedste, og de er nødt til at prøve at kvalificere sig til, at de kunne være præsident eller kansler eller minister, fordi de mestrer økonomi, kultur, historie, videnskab.

Jeg tror, vi lige nu er i en situation, hvor den typiske, professionelle politiker – mange af dem i Forbundsdagen for eksempel – aldrig har haft et erhverv, de har ikke lært noget for at tjene til livets ophold, de har aldrig betalt skat; de kom fra universitetet, som de i mange tilfælde ikke

afsluttede, og så gik de ind i politik, og de er ikke kompetente! Det er det, der er problemet. Vi har en udenrigsminister i Tyskland, som ikke ved, hvad ordet »diplomati« betyder! For hun har aldrig, i de tre år hun har været i embedet, demonstreret, at hun kender til diplomatiets kunst!

Ikke desto mindre tror jeg, at vi har – som jeg sagde før – en meget dybere intellektuel krise i Vesten, for hvor er de mennesker, der er uafhængige tænkere, som har opnået store områder af viden på egen hånd? De er ved at blive en minoritet! Og det er ikke dem, der leder partierne.

Så jeg tror, vi har brug for en slags ny – altså, der er nogle partier, hvor man har flere intellektuelle end andre, men jeg tror, vi virkelig har brug for en kulturel renæssance, fordi hele den »post-kristne kultur«, som udenrigsminister Lavrov kaldte den, har ført til en fuldstændig eliminering af hele den viden om det, der engang var 2.500 års europæisk historie og alt, hvad der hører med, som var en del af Humboldts uddannelsessystem: Det skal geninstalleres. Problemet nu er, at vi ikke har lærere, der er kompetente til det.

Så jeg tror, at vi virkelig har brug for en bevægelse af borgere over partierne, fordi partistrukturen er sådan en model, som har vist sig ikke at fungere.

SCHLANGER: Sidste spørgsmål, Helga. Den Internationale Fredskoalition mødes fortsat med Zoom-opkaldene hver fredag kl. 17.00 dansk tid. Hvad har du planlagt for denne uge, den 4. april?

ZEPP-LAROUCHE: Vi vil naturligvis have en masse meget vigtige talere fra Israel, fra Mellemøsten, for det er der, den største krigsfare er lige nu. Og naturligvis vil vi helt sikkert have toptalere om den udviklende strategiske krise ved siden af Kina som et nyt, kommende element i den. Så du bør helt sikkert følge med, for IPC er et forum, hvor folk fra hele verden hver uge har mulighed for at få det ufiltrerede

syn fra topekspertter, og du bliver opdateret i diskussionen – og du kan deltage, hvis du tilmelder dig, du kan deltage i diskussionen, og det er det, du bør gøre. Og du bør sprede nyheden om denne begivenhed til alle dine venner og kolleger.

SCHLANGER: Tak, fordi du kom i dag. Det er altid godt at se dig, og vi ses på fredag.

ZEPP-LAROUICHE: Ja, og vær meget aktiv sammen med os indtil da.

Live-dialog med Helga Zepp-LaRouche: LaRouche-planen for fred og velstand

Ikke korrekturlæst

[HZL] [HCS]

Onsdag den 26. marts 2025

HARLEY SCHLANGER: Velkommen til vores ugentlige dialog med Helga Zepp-LaRouche, grundlægger og formand for Schiller Instituttet. I dag er det onsdag den 26. marts 2025. Jeg er Harley Schlanger, og jeg vil være jeres vært. Du kan sende spørgsmål og kommentarer pr. e-mail til fru Zepp-LaRouche på questions@schillerinstitute.org eller skrive dem på chat-siden.

Vi har meget at tale om i dag, Helga. Løbende er der samtaler mellem USA og Rusland om fred i Ukraine, og der er konferencer i hele Europa, hvor man forsøger at holde krigen i gang i Ukraine. Men jeg synes ikke, vi skal begå den fejl at ignorere udviklingen i Sydvestasien, så lad mig starte med flere

spørgsmål om den øgede fare for, at en regional krig bryder ud, og muligvis en verdenskrig derfra.

Det første kommer fra en fredsaktivist fra Storbritannien, som skriver: »Med demonstrationer på 100.000 mennesker i Israel i lørdags mod Netanyahu og vrede over hans fyring af chefen for Shin Bet, hans afvisning af at mødes med gidslernes familier og hans beslutning om at bryde våbenhvileaftalen, er der så en chance for, at han kan blive fjernet af det israelske folk?«

HELGA ZEPP-LAROUCHE: Jeg tror ikke, det kan udelukkes, for demonstrationerne er tilsyneladende ved at tage fart. Men jeg tror, at den umiddelbare fare er, at hele konflikten kan udvikle sig til en større krig i Mellemøsten med USA's angreb på houthierne i Yemen, som er en reaktion på det, israelerne gør i Gaza. Og så ser det ud til, at Iran-politikken er det mest bekymrende. Det ser ud til, at der er en vis indflydelse på Trumps politik over for Iran. Det brev, som Trump skrev til Khamenei, var blandet, men det havde en masse provokerende toner, som ikke falder i god jord i Iran, da der stadig er denne fatwa, som siger, at Iran ikke har til hensigt at bygge atomvåben, fordi det er imod den islamiske religion. Ikke desto mindre er der en beskyldning, hvor Trump ser ud til at stille et ultimatum om, at Iran skal skaffe sig af med al atomar teknologi. Det er ikke helt klart, om det også omfatter det civile aspekt, hvilket ville være en fuldstændig krænkelse af Irans suverænitet.

Men jeg tror, at det mest bekymrende lige nu er, at der ifølge efterretninger fra åbne kilder lige nu er en udstationering af B-2 stealth-bombefly fra USA og forskellige amerikanske baser rundt om i verden til basen Diego Garcia i Det Indiske Ocean, og jeg tror også, at der i alt er to amerikanske hangarskibe i regionen. Hvis det nu er i retning af, hvad nogle kilder siger, efterretningskilder, analytikere fra regionen, som er eksperter i regionen, at dette peger i retning af et dødsstød mod Iran.

Hvis det sker – jeg siger bare, at det er scenarier, der bliver fremsat, men den militære udstationering på Diego Garcia ser ud til at være reel. Hvis det eksploderer, kan det fuldstændig ødelægge alt det positive, som Trump hidtil har gjort i forhold til Rusland. For hvis der kommer sådan et amerikansk, måske israelsk-amerikansk angreb på Iran, så vil det fuldstændig ødelægge de skridt, der er taget i Riyadh, hvor der er kommet visse positive tegn på, at konflikten omkring Sortehavet kan løses fredeligt, og både ukrainere, russere og amerikanere ser ud til at tage små skridt i retning af fremskridt. Men jeg kan kun udtrykke den største bekymring over, hvad der foregår i Mellemøsten. Jeg tror, vi sidder på en komplet krudttønde, og jeg tror, det er virkelig ekstremt farligt, for endnu en lille hændelse, som et terrorangreb, en rigsdagsbrand, der kan skabe begivenheder i området, og så kan vi faktisk få en optrapning, der ikke er til at komme udenom.

SCHLANGER: Det har vi et spørgsmål til. Nogen sagde: »Hvis Trump åbent støtter et israelsk angreb på Iran, hvad vil det så betyde for normaliseringen af båndene mellem Rusland og USA? Er det muligt, at det er strategien fra London for at vende Putin mod Trump og bryde samarbejdet?«

ZEPP-LAROUICHE: Det spørgsmål er allerede svaret. Ja, jeg tror, det er det, for man kan tydeligt se, at med de meget lovende skridt i retning af nedkøling og forhåbentlig løsning af Ukraine-krisen er der klare tegn på, at briterne, Keir Starmer, forsvarsminister John Healey, den franske præsident Macron og andre i Europa, ikke er enige i denne løsning, og de danner det, de kalder en »koalition af villige«, med det dobbelte ord, at de vedvarende vil sende våben og udstyr til Ukraine, for at sikre Ukraine endda efter krigens afslutning, med altid tanken om at holde konflikten i gang. Så denne »koalition af villige« er tydeligvis designet til ikke at støtte fredsbestræbelserne mellem Trump og Putin, men til at gøre det modsatte: At blive ved med at levere våben. Og det er helt forfærdeligt.

Det har forårsaget en stor, jeg vil sige strategisk vigtig reaktion fra den russiske udenrigsminister Lavrov, som holdt en utrolig skarp tale, hvor han dybest set sagde, at det, visse europæere gør lige nu, er i traditionen fra Napoleon og endda Hitler; at deres snak om at forårsage et strategisk nederlag for Rusland er præcis i denne tradition, og det går tilbage til Krimkrigen, til – han siger det ikke i denne tale, men det er blevet nævnt før – Lord Palmerston, og ideen om at skille Rusland fuldstændigt ad i mange stykker. Og hvis man ser på, hvad von der Leyen gør med sin ReArm Europe-politik, som hun omdøber til »Readiness 2030«, så synes jeg, at det er ekstremt bekymrende. Og jeg er virkelig ekstremt foruroliget over, hvad der foregår i Europa i øjeblikket.

SCHLANGER: Vi har endnu et spørgsmål fra Los Angeles – der er nogen, der skriver ind og siger: »Hej Harley og Helga. Jeg hørte jer sige i går, at en britisk admiral truede med at tilintetgøre 40 russiske byer. Har der været en modreaktion mod ham i Storbritannien? Eller er det nu acceptabelt for officerer at komme med sådanne provokerende udtalelser?« Og den samme person spørger: »Er der nogen stemmer i opposition i Tyskland til 'Mr. BlackRock' Friedrich Merz og hans skandaløse militærbudget?«

ZEPP-LAROUCHE: Jeg tror, at der er en modreaktion i Storbritannien; der er demonstrationer i gang. Også i Tyskland. Det er så utroligt, hvad der er sket. Den måde, hvorpå det nye parlament dybest set blev overlistet, eller rettere Merz, som vandt valget ved at love, at han ikke ville røre ved gældsbremsen, sagde i det øjeblik, han blev valgt ind: »Nej, situationen har ændret sig.« Så går han ind i det, som analytikere kalder den »finansielle bazooka« i Tyskland, som er sluppet løs. {Handelsblatt} sagde, at mængden af penge, der er blevet sluppet løs nu, er 1,7 {billioner} euro, og der er ikke noget loft: Det kan altid blive større. Det har ført til en situation, hvor det nye parlament blev indsat i går, og straks er AfD nu 1% højere på 23%; CDU gik 1% lavere. Så der

er kun 4% mellem dem, og hvis det synker ind i befolkningen, hvad der sker lige nu, at der er sluppet et utroligt militært udgiftsprogram løs i Tyskland, som kun kan finansieres af penge, der er skabt uden for det almindelige budget, hvilket minder om det, Hjalmar Schacht gjorde med Mefo-lovene – og det, som folk virkelig er ved at vågne op til, langsomt, og gnider sig i øjnene og ikke vil tro det, men det er ved at synke ind, er, at når man først går ind på sådan en militariseringsvej, bliver det en selvopfyldende profeti, og det vil føre til krig.

Det er helt vanvittigt, for jeg mener, for det første er det hele baseret på fortællingen om, at Rusland har til hensigt at angribe et europæisk land, at Putin har til hensigt at genoprette Sovjetunionen, at han har til hensigt at opsluge hele Ukraine, derefter angribe Polen, så de baltiske lande og så endda et andet EU-medlem, intet af det er bevist! Det er simpelthen ren propaganda! Der er topmilitære eksperter, som advarer mod dette vanvid. Ted Postol, som er en af verdens førende eksperter i atomvåben, holdt ikke kun en meget vigtig tale for bare to dage siden i Berlin, hvor han igen viste, hvad han allerede har vist i vores program, hvad effekten vil være på Tyskland, hvis det nogensinde kommer til en krig: Nemlig ikke udløst af Rusland, fordi han også gør opmærksom på, at det russiske militær absolut ikke er i stand til at angribe hele Europa. Husk, at hele NATO's militærbudget er ti gange så stort som Ruslands!

Jeg mener, at den eneste form for krig, der er tænkelig, er en atomkrig: Og hvis det kommer til en udveksling af atomvåben i Europa, vil Tyskland blive udslettet, og der er mange mennesker i Tyskland lige nu – ikke nok, men der er et betydeligt antal mennesker, der vågner op til det. Og lige siden mandag, hvor det nye parlament er blevet indsat, er der mange mennesker i Europa, som nu er virkelig bange, de er chokerede, de er forfærdede over, hvordan dette kup kunne ske. At mange mennesker taler om et »kup« – måske er det ikke

juridisk et kup, men det har lighed med et kup, nemlig at Merz vendte 180 grader og kun behøvede en dag til at bryde sit løfte: Han løsnede gældsbremsen, hvilket ville have været legitimt og faktisk økonomisk klogt, hvis det var blevet gjort for at relancere den fysiske økonomi. Men at gøre det for en krigsøkonomi! Jeg tror, vi har en super-mega-krise. Og jo flere mennesker, der vågner op til den kendsgerning, jo bedre.

SCHLANGER: Nogen spurgte: »Har du en opdatering på, hvordan det går med de amerikansk-russiske forhandlinger? Går de fremad?«

ZEPP-LAROUICHE: Det er det eneste gode, man kan sige om det nuværende strategiske billede. Der var disse diskussioner i Riyadh, og det ser ud til, at de gjorde fremskridt på en hel masse punkter, herunder at skibsfarten i Sortehavet vil blive beskyttet, at de blev enige om ikke at bruge civile skibe til militære formål; og at der er en aftale mellem Rusland og Ukraine om ikke at angribe energiinfrastruktur, som forresten lige er blevet overtrådt af Ukraine igen. Men den russiske side besluttede sig for ikke at reagere på det, naturligvis for at forsøge at komme videre med denne aftale. Men det faktum, at der er en vis dialog i gang, er omtrent det eneste positive, man kan rapportere. Men jeg tror, at alle de andre indsættelser, som vi diskuterede før, er rettet mod at hindre dette fremskridt mellem USA og især Rusland.

SCHLANGER: Fra en landmand i Texas: »Jeg vil ikke have, at mine skatte kroner skal betale for at dræbe palæstinensiske børn i Gaza. Mine venner siger, at Israel kontrollerer USA gennem den zionistiske lobby. Er det sandt? Og kontrollerer de præsident Trump?«

ZEPP-LAROUICHE: Det er det desværre, jeg tror, at man kan støtte præsident Trumps politik i forsøget på at forsonen den diplomatiske diskurs med Rusland, hvilket jeg synes er helt afgørende, da dette er mellem de to største atomvåbenmagter, men jeg synes, at situationen i Mellemøsten er forfærdelig. Det faktum, at præsident Trump blev overbevist om at bombe

Yemen, er forfærdeligt, fordi det, der kom fra houthierne, var en reaktion på IDF's fornyede angreb på Gaza. IDF har fornyet offensiven med landtropper: Mere end 1.000 mennesker er blevet dræbt, de fleste kvinder og børn, og det ser ud til, at man nu er begyndt på det, der forsøges at blive den endelige flytning af alle palæstinensere.

Så houthierne reagerede på det. Og det, Trump burde have gjort, var det, han gjorde i første omgang, da han tvang Netanyahu til at indføre våbenhvilen. Men Netanyahu havde hele tiden gjort det klart, at han aldrig ville gå med til fase 2 af våbenhvilen, og den er nu ved at blive gennemført. Og jeg tror, at Trump er ved at få sig selv, USA og hele verden ind i en krig med Iran: Og hvis det sker, så tror jeg, at alle de fremskridt, han har gjort med Rusland, kan blive gjort til skamme i løbet af kort tid.

Så jeg tror, at svaret til denne bonde er, at jeg desværre tror, at disse kræfters indflydelse i USA er for stor, og det kræver en mobilisering af befolkningen imod dem.

SCHLANGER: Jeg vil opfordre ham til at sørge for, at han deltager i Den Internationale Fredskoalitions møde fredag den 28. marts, hvor der vedvarende har været møde hver eneste uge i 94 uger. Så kan han få sin stemme hørt og høre, hvad der ellers bliver sagt. Men fredag kl. 11.00 østlig tid har vi det næste opkald fra Den Internationale Fredskoalition.

Jeg har et spørgsmål, der kom fra en bankmand, som spurgte: »Tror du, at der kan komme noget positivt ud af dette initiativ til at gøre bitcoin til en del af det amerikanske Federal Reserve System?«

ZEPP-LAROUICHE: Nej. Og hvis du vil se på, hvad der sker, så se på Argentina, hvor denne spekulationsboble kollapsede fuldstændigt. Bitcoin og kryptovalutaer og såkaldte stabile valutaer er alle forsøg på at skabe kredit og penge uden for parlamenternes og budgetternes kontrol. Det er en fuldstændig

spekulativ, privat indsats, og den går imod alt, hvad teorien om amerikansk fysisk økonomi, det amerikanske system, siger. Nu synes jeg, det er meget problematisk, for det ser ud til, at Trump Jr. er involveret i nogle af disse bitcoin-operationer, og jeg tror ikke, der kan komme noget som helst positivt ud af det, og jeg kan kun advare alle, der tror, de kan blive rige hurtigt ved at sætte deres opsparing i det her: Gør det ikke! Lad være med at gøre det.

SCHLANGER: Tidligere, da vi talte om Yemen, kom spørgsmålet op om dette såkaldte DOD, Department of Defense call, som havde en journalist, faktisk en meget berygtet journalist, Jeffrey Goldberg, med. Så vi har et spørgsmål, hvor nogen skrev ind: »Jeg er meget mistænkssom: Hvad tror du er den virkelige historie om, at Jeffrey Goldberg fra magasinet {The Atlantic} blev føjet til forsvarsministeriets opringning, da de angiveligt diskuterede bombningen af Yemen?«

ZEPP-LAROUCHE: Jeg tror, at denne såkaldte Signalgate tydeligvis er designet til at skabe problemer i Trumps kabinet for i sidste ende at få Waltz ud. Jeg synes, der bør være en seriøs undersøgelse af, hvem denne assistent er, og hvordan det blev arrangeret. For mig ser det ud til at være et rigtigt set-up. Og det ser nu ud til, at argumentet om, at der ikke blev afsløret tophemmelige oplysninger, måske ikke holder, da den nøjagtige timing af luftangrebene på Yemen blev diskuteret. Så det ville helt klart være et tegn på, at der blev lækket alvorlige efterretninger.

Jeg synes, det lugter af, at dette kunne være en ægte britisk designet Five Eyes-operation, som et modtræk til Trumps angreb på den dybe stat og lukning af mange af disse operationer, og her skaber de en typisk fælde for at forsøge at imødegå det. Og jeg tror, det er det, det er, og det bør undersøges.

SCHLANGER: Max Blumenthal rapporterede i dag, at Jeffrey Goldberg oprindeligt blev rekrutteret til politik af Meir Kahane, den ekstremistiske rabbinerterrorist, fra Jewish Defense League, og faktisk var i de israelske forsvarsstyrker

i en periode som fængselsvagt. Og nu ender han som chefredaktør for magasinet {The Atlantic}. Så jeg tror, at det kommer ind på din pointe om, at det er et set-up.

Nu har vi et spørgsmål fra Thomas B., som spørger: »For at have et økonomisk genopretningsprogram for USA, ville Trump så ikke være nødt til at tage magten fra London- og Wall Street-bankerne? Det kan jeg ikke se ham gøre. Er der nogen chance for en Glass-Steagall-politik?«

ZEPP-LAROUICHE: Jeg tror, at spørgeren har fuldstændig ret. Jeg kan heller ikke se Trump gøre det. Og Glass-Steagall ville også være det absolut nødvendige første skridt. Men jeg tror, at i betragtning af den strategiske situations kompleksitet og den ekstreme fare, vi befinder os i lige nu, bliver det, jeg har sagt i tre år, mere og mere påtrængende for hver time, der går: Og det er, at vi er nødt til at iværksætte en helt anden tilgang, nemlig at etablere en international diskussion om sikkerheds- og udviklingsarkitektur. Jeg skrev Ti principper til en sådan diskussion, og Glass-Steagall er blot et element i den. Men i betragtning af, at vi virkelig befinder os i en opgørstid med total fare, mener jeg, at 1) Glass-Steagall ikke er nok; man er nødt til at lægge hele pakken på bordet, og jeg kan kun håbe, at mellem de igangværende bestræbelser, fra Kinas tre initiativer, Putins omtale af potentialet for et globalt sikkerhedssystem, at det bliver fremmet.

For det, man ser lige nu, er en reel modoffensiv: For eksempel er alle BRIKS-landene mål for finansiel krigsførelse; Indonesien har kapitalflugt, så de måtte bruge centralbanken til at gribe ind; og det påståede argument er, at Indonesien ville bruge for mange penge på skolefrokoster og gravide kvinder! Det er jo helt utroligt! Det er et suverænt land. Indonesien er meget vigtigt: Det kan blive den tredjestørste økonomi på kort tid; det er et vigtigt nyt BRIKS-medlem. Der er et lignende angreb på Brasilien, Sydafrika og Egypten, og man får næsten fornemmelsen af, at vi er på vej ind i stormens øje meget hurtigt, og derfor tror jeg, at man er nødt til at

have en helt anden tilgang og tænke på, om en gruppe lande lige nu en gruppe lande ville insistere på at sætte en sådan global sikkerheds- og udviklingsarkitektur som et middel til at undgå krig på dagsordenen – for eksempel i FN's generalforsamling – kunne det få verden til at indse, hvor stor faren er, og det ville fjerne den imperialistiske fraktions evne til at manipulere hver eneste konflikt, indtil den koger over, og det ville eliminere den mulighed. Og det er min dybeste overbevisning.

SCHLANGER: Vi havde igen et spørgsmål fra Storbritannien: »Har du nogen mening om det lovforslag om assisteret selvmord, der vil blive introduceret i det britiske parlament i denne uge?«

ZEPP-LAROUCHE: Jeg kendte ikke til det lovforslag, men der er ingen tvivl om, at når man først bevæger sig i retning af finansiell fascisme – og det er, hvad denne oprustning er: For når man tyer til finansiering, i Hjalmar Schachts tradition, at man skaber penge uden for budgettet til at finansiere oprustning, så vil det i sidste ende gå hånd i hånd med massive nedskæringer på det sociale område, med brutale stramninger. Og som vi så det for 80 år siden, bliver eutanasi en økonomisk grund. Eller der er en økonomisk grund til aktiv dødshjælp: Man ønsker at reducere udgifterne til sundhedssystemet. Og det ser vi overalt! Vi ser nedskæringer i sundhedssystemet i USA, i Frankrig, i Tyskland, i Italien, og jeg har endda ikke kigget på alle de andre lande i detaljer, men jeg ved, at hvis de såkaldte større lande i Europa alle sammen lukker hospitaler, så er der naturligvis mange grunde til, at der på grund af budgetnedskæringerne ikke er nok sygeplejersker og specialister. Så jeg synes, det passer fuldstændig til den fascistiske profil: Og folk må hellere se på, hvad der skete for 80 år siden, så de kan mobilisere imod det i tide.

SCHLANGER: Helga, jeg har et spørgsmål mere til dig. Nogen skriver ind og siger: »For 42 år siden sidste søndag, den 23. marts 1983, holdt Ronald Reagan den berømte tale, hvor han

annoncerede det strategiske forsvarsinitiativ, som var din mands politik, og som din mand rejste rundt i verden med dig for at promovere.« Så skriver han: »Nu taler Trump om en eller anden form for missilforsvarssystem. Hvad ville Lyndon gøre i dag?«

ZEPP-LAROUCHE: Han ville helt sikkert inddrage ideen i den nuværende begyndende dialog mellem Trump og Putin om at lægge et fælles missilforsvar på bordet. Det, folk ikke er klar over, er, at hele dette forslag, som blev til SDI, ikke var, hvad medierne sagde om det. Det var ikke »Star Wars«, det var ikke et forsøg på bare at bruge kinetiske energier til grundlæggende at benytte standardteknologier, men det var tænkt som en fælles forskning, hvor amerikanske og dengang sovjetiske og nu russiske forskere ville udvikle disse nye teknologier sammen, gennemføre disse systemer sammen, på en fuldstændig tillidsskabende måde. I dag ville man være nødt til at involvere alle de andre atomvåbenmagter på en eller anden måde, især kineserne, så det er nok mere kompliceret i dag. Men jeg tror, at denne idé – jeg mener, det er meget positivt, at Trump har talt om, at han vil halvere alle atomvåben, og på et tidspunkt sagde han endda, at han vil af med dem, og han kom med en vag henvisning til præsident Reagan og sagde, at han ikke havde teknologien endnu; så det indebærer, at russiske og amerikanske videnskabsfolk måske i det mindste har en idé om, hvor vi skal hen, hvilket Putin har demonstreret med de forskellige hypersoniske programmer, som han annoncerede den 1. marts 2018, og for nylig Oreshnik-missilet; men det er absolut nødvendigt at indføre det som en tillidsskabende foranstaltning for fælles samarbejde, fælles forskning og fælles udvikling af disse systemer.

SCHLANGER: Det kunne selvfølgelig også gælde for rumprogrammet, et fælles rumprogram. Og der har været nogle artikler i {Executive Intelligence Review} for nylig om videnskaben i det strategiske forsvarsinitiativ.

Så, Helga, det sidste spørgsmål: Vi har møde i Den

Internationale Fredskoalition igen på fredag kl. 17.00 dansk tid. Hvad er der på programmet?

ZEPP-LAROUCHE: Vi vil helt sikkert diskutere krisen i Mellemøsten: Vi vil have specialister og eksperter fra Indien, Iran, Israel og Palæstina, så det bliver et stort kompleks. Eftersom krigsskyerne samler sig over regionen på en hidtil uset måde, skal du deltage på fredag, hvis du vil vide, hvad eksperterne mener. Og naturligvis situationen med Ukraine og oprustningen og den strategiske udvikling mellem USA og Rusland – og europæerne! Jeg kan kun sige, at Lavrov, som uden tvivl er en af de mest betroede og erfarne diplomater, verden har lige nu, hvis han begynder at bruge et sprog, som om det, europæerne gør, er i Napoleons og Hitlers tradition, så mener jeg, at det ikke er sagt med let hjerte. Så folk må hellere vågne op og høre disse advarsler, for I kan se, hvordan vi skridt for skridt bevæger os mod en katastrofe, som ingen vil komme ud af i live, hvis det går galt. Og vi vil forsøge at øge den Internationale Fredskoalition, så inviter alle dine kolleger, dine venner, dine familiemedlemmer. Se dette, deltag i det, for vi er nødt til at opbygge en ægte fredsbevægelse, som lige nu ikke er stærk nok.

På lørdag vil vi have store demonstrationer i Tyskland, i Wiesbaden, jeg tror i Berlin og andre steder. Det er på lørdag. Så kom til IPC på fredag, og overvej at deltage i enhver demonstration, du kan, på lørdag: For vi er nødt til virkelig at få ændret den nuværende kurs, før det er for sent!

SCHLANGER: Okay, Helga, tak fordi du kom i dag, og jeg er sikker på, at alle gerne vil være hos dig på fredag for at diskutere dette spørgsmål yderligere. Så tak igen.

ZEPP-LAROUCHE: Ja, jeg håber, vi ses på fredag.

Live Podcast med Larry Johnson og Helga Zepp-LaRouche

Normaliseringen af forholdet mellem USA og Rusland er et historisk gennembrud

Ikke korrekturlæst

[HZL] [LJ_] Onsdag den 19. marts 2025

HELGA ZEPP-LAROUCHE: er [starter midt i en sætning] ... er det perspektiv, der kommer fra den erfaring. Bare for at nævne konteksten meget kort, så var i går en fantastisk dag: På den ene side havde man den virkelig vigtige, supervigtige telefonsamtale mellem præsident Trump og præsident Putin, som jeg mener er ekstremt vigtig for håbet om at undgå atomkrig, og alle, der ikke er helt ude på dybt vand, bør efter min mening være glade for den samtale – selvom processen med at løse de komplicerede spørgsmål ikke er let. Og samme dag var der en lige så spektakulær begivenhed, dog i den anden retning, i det tyske parlament, Forbundsdagen, hvor et flertal på to tredjedele stemte for at løsne gældsbremsen og dybest set finansiere et enormt oprustningsprogram, som ifølge det tyske økonomiske dagblad {Handelsblatt} vil beløbe sig til 1,7 billioner euro inden for en overskuelig fremtid, som vil blive løsnet og brugt til primært militære formål. Og så, en dag senere, annoncerede von der Leyen fra København en ny hvidbog om militære spørgsmål for EU, som også annoncerede et program for 800 milliarder euro til oprustning.

Fortæl vores seere og lyttere, hvad du mener om denne udvikling. Og især, hvad kan du fortælle folk rundt omkring i

verden, hvordan de efter din mening kan komme ud af dette?

LARRY JOHNSON: Okay, det burde være en nem opgave på fem minutter, ikke? (latter)

Så lad mig starte med turen til Moskva. Jeg ankom til Moskva for to uger siden i dag, torsdag [6. marts] – eller i morgen. Jeg rejste for to uger siden i dag, og jeg ankom torsdag og var der i fem dage, med et møde med udenrigsminister Lavrov mandag. Jeg var der sammen med dommer Napolitano fra hans show »Judging Freedom« samt en ung iværksætter fra Dubai ved navn Mario Nawfal. Og vi havde en meget åbenhjertig og behagelig samtale med udenrigsminister Lavrov. Det var ikke planlagt. Ja, vi var på forhånd blevet bedt om at forberede spørgsmål, men realiteten er, at da vi først kom ind til mødet, røg de spørgsmål ud af vinduet, og vi kunne få en diskussion. Lavrov er en gentleman. Han er sjov. Men han er også en alvorlig mand. Og jeg spurgte ham især om to ting: For det første, om præsident Putins tale til Ruslands sikkerhedsråd i juni 2024 stadig var Ruslands politik i forhold til at sikre våbenhvileforhandlinger med Ukraine? Og Lavrov var ikke kategorisk omkring det: Han sagde: »Absolut. Det har ikke ændret sig.« Og så er de holdninger, som Putin fremlagde i 2024, at Ukraine for det første skal opgive og fjerne sig fra alt russisk territorium, hvilket inkluderer de nyligt indlemmede områder Kherson, Zaporozhye, Donetsk og Lugansk. Så de er nødt til at trække sig tilbage og stoppe alle militære aktioner. De er nødt til at afstå fra at tilslutte sig NATO, de er nødt til at afholde nye valg for at få en legitim leder på plads, som Rusland kan forhandle med, fordi Zelenskyj ikke betragtes som en legitim leder i lyset af, at han aflyste den sidste runde af præsidentvalget; og at USA er nødt til at afbryde al militær, finansiel og efterretningsmæssig støtte: De skal stoppe med at understøtte krigen. Det har ikke ændret sig. Så det er Ruslands krav til at starte forhandlinger om at bringe krigen til ophør, for så vidt angår at tale med Ukraine.

Så spurgte jeg ham om forholdet til Kina. Igen tror USA ud fra et politisk synspunkt, især omkring Trump – og det er ikke kun omkring Trump, det er tværpolitisk – at vi på en eller anden måde kan splitte Rusland fra Kina og bruge Rusland som en kile til at angribe og underminere Kina. Jeg mener, det er simpelthen vanvid. Men denne imperialistiske sygdom, som inficerer Vesten, er som en afhængighed. Det er meget svært at holde op. Men Lavrov påpegede, at Rusland og Kina nu har et forhold, som ikke er overfladisk: Det er gennemgribende, det er dybt. Det omfatter både økonomi, politik og militær. Lavrov erkendte, at der er ideologiske, filosofiske forskelle, som kan adskille de to; hvert land har sine egne interesser, som det forfølger, men de er også modne nok til at erkende, at de har mere til fælles, hvor de kan arbejde sammen.

Helt ærligt, så tror jeg, at Ruslands forhold til Vesten, Vladimir Putin og den russiske regering, fordi – når USA begår den fejl at personliggøre dette, altså som om Putin er diktatoren og styrer alt, hvilket absolut ikke er tilfældet. Men jeg tror, at russerne i det store og hele endelig har indset, at USA er det samme som en voldelig ægtefælle, som har skadet os i årevis. Og vi er altid vendt tilbage til dem med et løfte om at opføre sig ordentligt; de lover aldrig at gøre det igen, og vi vender tilbage, og de banker os, voldtager os, du ved, misbruger os; og det har været Ruslands forhold til Vesten. Og Rusland er nu, tror jeg, i særdeleshed udtrykt af Putin så sent som i går på en konference for industrifolk – Rusland forstår, at der ikke er udsigt til et normalt forhold til USA. Det betyder ikke, at de ikke kan have normale diplomatiske forbindelser, men forståelsen af, at USA aldrig vil gøre noget for at handle i Ruslands interesse, og bestemt ikke vil være ivrig efter at identificere eller acceptere nogen af Ruslands nationale interesser. Det er i høj grad et nytteorienteret forhold: Det handler om, hvad vi i Vesten vil have ud af det, og hvad vi kan tage fra Rusland, hvad vi kan udnytte fra Rusland, og hvordan vi kan manipulere og bruge Rusland til at nå andre mål.

Og det ved russerne godt nu. Så de siger: Okay, det gør vi

ikke mere. Vil du have et forhold? Vi vil have et venskabeligt, voksent forhold, men der er ingen romantik involveret. Det skal være fair, det skal være retfærdigt, og hvis du ikke vil have det, så er det fint! Vi er glade for at leve vores liv uden at bekymre os om jer. De har ikke brug for Vesten. De anerkender, at de er bedre stillet, hvis de ikke skal bevæbne sig selv. Men helt ærligt, som du påpegede, er tyskernes handlinger, kombineret med retorikken fra Frankrig og Macrons tilbud om en atomar paraply, og så Starmers forsøg på at samle en »koalition af de villige«, Rusland erkender, at Vesten stadig er opsat på at invadere det og forsøge at ødelægge det. Og derfor vil det vedvarende tage skridt til at forsvare sig, og det vil ikke sænke paraderne og give efter for en våbenhvile, bare for at forsøge at tilfredsstille Vesten.

ZEPP-LAROUCHE: I betragtning af, at der synes at være to universer, hvor folk, der lever i det ene univers, har en overbevisning og et sæt aksiomer og måder at forstå, hvordan verden fungerer på; og så har du denne fantastiske afbrydelse på siden af de mennesker, der nu kalder sig selv »De villiges koalition«. Men hvis man ser på det, så er den tyske økonomi i frit fald på trods af al denne blær; de europæiske økonomier generelt kan ikke længere hamle op med Asien; og i en vis forstand, selv om de går ind i denne militære oprustning, deles dette ikke af alle, ikke engang af hele EU. Meloni har lige sagt, at hun ikke ønsker at være en del af dette. Naturligvis Ungarn, Slovakiet, men også lande som på Balkan, og faktisk også Spanien, der heller ikke er begejstrede, så vi ser virkelig kun på en meget lille del, endog af EU!

Hvad er din første forståelse af, hvorfor de gør, som de gør? Og for det andet fik jeg en rapport i dag fra flere af vores medlemmer, som havde mange diskussioner fra i går, efter at disse to begivenheder fandt sted praktisk talt samtidig, telefonopkaldet mellem Putin og Trump og så denne utrolige afstemning i Forbundsdagen, og befolkningen i Tyskland er helt forfærdet! De er ekstremt oprørte: De tænker: »Åh gud, hvor

fører det os hen? Hvad kan vi gøre?»

Så hvad er dit råd til, hvad vi skal gøre? Hvad bør tyskerne indse efter din mening?

JOHNSON: Jeg tror, at en del af det, der driver dette, er beslutninger truffet af folk som Starmer, Macron og nu Merz, og det er penge. Og der er bogstaveligt talt blevet sparket millioner af dollars tilbage til politikere i Vesten. Jeg er klar over det her i USA, fordi en af mine venner er involveret i denne efterforskning: De har identificeret 26 medlemmer af den amerikanske kongres, både i Repræsentanternes Hus og i Senatet, som har modtaget – jeg ved, at en bestemt person, som har været en meget fremtrædende fortaler for at finansiere krigen i Irak, har modtaget 17,2 millioner dollars på sin egen personlige bankkonto! Så jeg har en stærk mistanke om, at folk som Starmer, Macron og Merz er blevet betalt af elementer med forbindelse til organiseret kriminalitet. Kan jeg bevise det lige nu? Nej, men det er min opfattelse, at der er et økonomisk incitament i det her, for ud fra et rationelt politisk synspunkt giver det, de går ind for, absolut ingen mening. Det er faktisk i modstrid med, hvad offentligheden ville forvente i et ægte demokrati, hvis et demokrati betyder, at man forsøger at følge folkets vilje eller udtrykke, hvad flertallet mener. Og så tror jeg, at et andet element er, at især i Storbritannien er de i høj grad økonomisk eksponeret i Ukraine, hvor de bogfører adgangen til ressourcer i Ukraine og ønsker at beskytte den adgang for enhver pris.

Og så har vi bare historien: For det er kun ca. 170 år siden, at briterne og franskmændene invaderede Krim og kæmpede mod Rusland. Så denne langvarige fjendtlighed mellem disse kolonimagter i Europa, som forsøgte at forhindre Rusland i at blive en del af Europa, og som samtidig forsøgte at erobre og ødelægge det, er ikke aftaget. Så du har ret i, at der er en enorm forskel på, hvad befolkningen nødvendigvis ønsker, og hvad ledelsen gør. Men en del af problemet er, at uanset om det er Storbritannien, Frankrig eller Tyskland, så er

politikken meget rodet. Der er endnu ikke en klar flertalsbevægelse, som har rejst sig og sagt: »Vi er nødt til at stoppe det her.« For mange mennesker har fejret AfD's succes ved det seneste valg, hvor de fik omkring 20 % af stemmerne. Men lad os være realistiske: De fik en femtedel af stemmerne, okay? Det er ikke et flertal, ikke i nærheden. Og der var heller ikke noget andet parti, du ved, alle var i 20'erne og 30'erne. Så det betyder, at du har et fuldstændig fragmenteret samfund. Det er problemet: Indtil offentligheden samles om et bestemt emne eller en gruppe af emner og siger: »OK, vi vil ikke være et land, der går i krig,« så vil du på det tidspunkt få en ændring i politikken; men indtil da vil disse politikere bare udnytte den manglende konsensus til deres egen fordel.

ZEPP-LAROUCHE: Der er mange, selv juridiske eksperter, som meget varsomt, men ikke desto mindre siger, at det, der er sket, ligner et statskup i Tyskland, fordi Merz gik til valg på løftet om, at CDU/CSU ville stå for ikke at slække på gældsbremsen – jeg mener, bare i parentes bemærket, at gældsbremsen er en forkert politik, fordi den udspringer af Maastricht-stramhedsvanviddet; så jeg forsvarer ikke gældsbremsen som sådan. Og nu er man nødt til at ændre forfatningen, fordi de stemte den ind i forfatningen, hvilket var tåbeligt. Hvis man nu vil ændre den, ville det være meget fornuftigt at sætte gang i realøkonomien – infrastruktur, modernisering, investering i innovation og alle disse ting. Men selv i infrastrukturdelen af dette program er der mange komponenter, som virkelig tjener logistikken for en fremtidig oprustning og bevægelse mod øst – man har broer og motorveje og tog, der kører fra vest til øst i tilfælde af en militær begivenhed. Men dette bruges udelukkende til militær orientering, og jeg tror, at det store spørgsmål bliver, hvor disse penge vil gå hen? For det militærindustrielle kompleks vokser helt sikkert enormt lige nu i Europa; men jeg tror ikke, at de på kort sigt har evnen til at producere alle de ting, de vil putte i dette, så sandsynligvis vil en stor del

af dem gå til det militærindustrielle kompleks andre steder, blandt andet i USA. Det ville ikke overraske mig, for Merz var administrerende direktør for den tyske afdeling af BlackRock, før han begyndte sin politiske karriere.

Så i en vis forstand lovede han ikke at gøre det ved valget. Så vandt han, og næste dag siger han: »Åh, undskyld! Nu løsner jeg gældsbremsen og slipper den her bazooka løs.« Teknisk set er det måske ikke et statskup, men de facto gør det ingen forskel. Det kunne lige så godt have været en helt anden person, der marcherede ind og tog magten.

Så jeg synes, det er et af de værste og mest tragiske øjeblikke i tysk historie – i hvert fald i dette århundrede – og jeg er enig med dig i, at den eneste løsning ville være, at denne overfladiske splittelse, for Die Linke kunne f.eks. sammen med AfD have insisteret på, at parlamentsformanden, i stedet for at foretage afstemningen om forfatningen, kunne have indkaldt det nye parlament samme morgen, hvilket, i betragtning af at argumentet var, at hvis det var så påtrængende, ville hun have haft alle grunde til at indkalde det nye parlament, men der havde Merz ikke to tredjedeles flertal.

Så derfor tror jeg, at det, du siger, med hensyn til den absolutte, påtrængende nødvendighed af, at folk virkelig begynder at – og her gjorde Die Linke det ikke, fordi de sagde: »Vi vil aldrig gå sammen med et ekstremt højreorienteret parti, som det, der overvåges af [Bundesamt für] Verfassungschutz, af den interne efterretningstjeneste. Og hvis du spørger dig selv: »Hvad er værst? At arbejde med nogen, der ganske vist har nogle skinhellige elementer i sig – du ved, AfD har nogle meget problematiske mennesker i sig; men i det store og hele er der også meget anstændige mennesker i det. Så i stedet for at forhindre Tyskland i at gå i krig, har de denne latterlige idé om, at man ikke kan arbejde sammen med sådanne mennesker. Fortæl, hvad du mener om det.

JOHNSON: Det er lidt ironisk, hvad Tyskland går igennem nu. Det minder om det, der skete i 1920'erne og ind i 1930'erne med nationalsocialismens fremmarch: Hvad jeg mener med det, er, at det økonomiske kaos, der var i gang, og manglen på en sammenhængende politisk kraft; og lige nu ser vi ikke nogen anden gruppe, selvom AfD bliver portrætteret som nazisternes genfødsel, hvilket det ikke er. Men vi ser ikke nogen med den slags personlighedskarisma, som Hitler udviste dengang, og som i sidste ende gjorde ham til en populær figur; og en populær figur, til dels fordi han genoprettede økonomien i Tyskland, han overvandt de økonomiske problemer, og du ved, gav folk stor stolthed over at være tyskere på det tidspunkt. Ser vi nogen form for politisk aktør nogen steder i de forskellige tyske politiske partier med den slags karisma og evner? Nej, især ikke Merz. Merz er næsten som en dårlig stereotyp i en Hollywood-film, der forsøger at skabe en skurk med sine forbindelser til BlackRock. Og det er her, jeg tror, vi kommer til sagens kerne, det er stadig »follow the money«. Det hele handler om penge og rigdom. Og BlackRocks eksponering i Ukraine er betydelig. Og hvis Rusland fortsætter ad den vej og besejrer Ukraine, vil det være et betydeligt økonomisk tab, både for BlackRock, men også for Storbritannien.

Og her er Merz så, selvom han tilsyneladende forsøger at lede Tyskland, tjener han sin tidligere finansielle herres interesser. Og det er her, vi kommer til sagens kerne, at det ultimative mål for alle udgifterne til militært udstyr og den slags er at forsøge at ødelægge Rusland og tage alle Ruslands naturressourcer og bruge dem til gavn for Vesten. Jeg mener, Vesten er som en græshoppesværm lige nu, der forsøger at falde ned over en majshøst og blotte den.

Så det er det, Rusland kæmper imod. Og måske er det heldigt, at det, der foregår i Vesten, er manglen på en sammenhængende politik: Det er mere som folk på et synkende skib, der prøver at finde ud af, hvem der kan komme først i redningsbåden, og prøver at få kontrol over den redningsbåd. Det skaber

uundgåeligt kaos.

ZEPP-LAROUICHE: Ja. At ødelægge Rusland fungerede ikke så godt. Baerbock, som stadig er vores udenrigsminister, havde sagt det mange gange, og nu foreslog nogen i den tyske regering, at hun skulle være formand for FN's generalforsamling i et år fra september, hvilket er en absurd idé – hun ødelagde Tysklands image i hele sin periode som udenrigsminister, og nu foreslår de det! Så selv den tidligere chef for sikkerhedskonferencen i München, Christoph Heusgen, sagde, at det er absurd, fordi hun simpelthen er utidssvarende. Og i en vis forstand er det fuldstændig vanvittigt!

Men for at vende tilbage til det britiske spørgsmål: Den eneste interessante udvikling er, at hvis man ser på Rusland-analysen af, hvem der laver al sabotagen og forstyrrer ethvert forsøg på at løse tingene, så peger de meget stærkt på briternes rolle. Og det ser også ud til, at præsident Trump på baggrund af sin erfaring med Russiagate, og hvem der stod bag, er meget opmærksom på briternes rolle. Men briterne sendte Starmer til Washington i et forsøg på at manipulere situationen. Så hvor tror du, det her kan ende?

JOHNSON: Den gode nyhed er, at briterne åbenlyst vil være ude af stand til at gennemføre deres plan, det de ønsker at gøre. Og det er simpelthen, fordi de taler stort, de taler, som om de er Great Dane, men i virkeligheden er de en ældre legetøjspuddel uden tænder. De kan stadig lave rod i gulvtæppet, de er meget ubehagelige at være i nærheden af, men militært er de udhulet. Og du kan tage hele den britiske hær og putte den ind på Manchester Uniteds fodboldstadion, og der vil stadig være 20.000 sæder til rådighed til yderligere tropper! [De har ingen militær styrke, hverken hvad angår flådestyrker, luftvåben eller landstyrker. Ikke desto mindre opretholder de denne forestilling om, at de på en eller anden måde vil gøre en forskel på landjorden i lande som Ukraine. Og du har ret i, at briterne spillede en rolle i Rusland – de har virkelig haft en skadelig indflydelse! Og det er derfor, Trump

på en måde legede med Starmer og ikke gav Starmer, hvad han ville have. Det, Starmer leder efter, er en garanti for, at hvis de begynder at skændes med Rusland, så vil USA komme og afslutte det. Og indtil videre har Donald Trump sagt: »Øh, nej. Det kommer vi ikke til at gøre.« Så Starmer er stadig på bar bund.

Jeg kan virkelig ikke se, hvordan han kan blive ved med at fokusere på udenrigsanliggender, mens han ignorerer den hjemlige uro! Storbritanniens økonomi er ikke meget bedre end Tysklands, og Storbritanniens økonomi er i bedste fald i stagnation. Så der er økonomisk recession i hele Europa, og det er ikke kun et spørgsmål om at kunne skaffe midler, men de har heller ikke personalet. Der er ikke det, jeg vil kalde tyske patrioter og britiske patrioter, der siger: »Vi vil i militæret! Vi vil kæmpe for vores land!« Heldigvis har vi ikke mange af den slags følelser: Det er den gode nyhed.

ZEPP-LAROUCHE: Jeg er forbløffet, for hvis man ser på de forandringer, der sker i verden lige nu, er de så gigantiske og så store, at det er meget svært at forstå, hvordan nogle mennesker ikke kan se det. Jeg vil give dig et eksempel: I går eller for to dage siden deltog Tulsi Gabbard i Raisina-dialogen i Indien, som er et meget prestigefyldt forum, der afholdes af det indiske udenrigsministerium og Observer Research Foundation. Og hun holdt en meget passioneret tale, fordi hun er hindu, og fordi hun føler, at Indien er hendes andet hjem. Og det indebærer naturligvis en god forbindelse mellem Indien og USA.

Samtidig holdt Modi, som også har en god forbindelse til Trump, en meget vigtig tale, hvor han sagde, at forholdet mellem Indien og Kina nu er meget bedre, og at de er som en familie, hvor man måske har små uoverensstemmelser, men hvor man ikke lader det udvikle sig til en virkelig alvorlig konflikt. Det hænger sammen med Rusland, som har et meget stærkt partnerskab med Kina. Så BRIKS-landene er på vej til at blive en ny fremtidig magtblok, eller de er allerede en

magtblok. Og hvis USA via sådanne forbindelser som et pragmatisk forhold til Rusland og et positivt forhold til Indien, kan jeg konstatere, at USA ikke længere er modstander af det. Og Putin havde, før han talte i telefon med Trump, et møde med russiske industrifolk, og han fremlagde et perspektiv, hvor han sagde, hør her, fremtiden ligger virkelig hos den Globale Majoritet, BRIKS, og han rådede dem til at investere i dette område osv.

Så det, du ser, er en fuldstændig strategisk omlægning med Asiens fremgang; det er ikke kun Kina, men hele Asien. Så har du BRIKS-landene i tillæg til det, og der er et enormt ønske fra afrikanerne om for eksempel at holde op med at være råvareproducerende lande, og de ønsker at tage skridtet til at blive mellemindkomstlande på kort sigt, hvilket de nu kan gøre, fordi de har partnerskabet med Kina; mange af dem er allerede med i BRIKS eller ønsker at være en del af BRIKS.

Så hele verdens magtcentrum har tydeligvis flyttet sig, og fra det synspunkt ser det for mig ud til, at de få europæere virkelig er »altid i går«-folket: Dem, der bare ikke forstår, at verden har ændret sig, og de holder fast i deres gamle, neoliberale, neokolonialistiske verdenssyn. Og jeg tror på en måde, at det ikke kan vare længe, fordi dynamikken i denne nye magtblok vil være så tydelig, og især hvis USA i det mindste indtager en neutral eller ligefrem positiv holdning til det, tror jeg, at vi står over for gigantiske ændringer til det bedre. Så jeg har en underliggende, enorm følelse af optimisme.

JOHNSON: Jeg er enig med dig, især med hensyn til, lad os kalde det afslutningen på den kolonialistiske æra. Vi kan markere starten på den kolonialistiske æra med Vasco de Gamas, Christoffer Columbus', rejser og begyndelsen på at erobre territorier rundt om i verden, og den har udviklet sig og været vedvarende, indtil USA blev den eneste tilbageværende hegemon. Nu følger Europas vasalstater med i USA's bestræbelser på at kontrollere verden via dollaren.

Jeg tror, at når historien skrives om mange år, vil de se tilbage på starten af den særlige militære operation i Ukraine som det skelsættende øjeblik, hvor den ene verden sluttede, og den nye verden kom frem i lyset. For det var starten på den krig og derefter de sanktioner, som Vesten, især USA, forsøgte at pålægge Rusland, hvor det blev klart, at USA håbede, at de havde Rusland i et afhængighedsforhold, og at de faktisk havde Kina i et afhængighedsforhold; at det er en meget formynderisk model. Jeg kan huske, at jeg oplevede noget af dette med min egen far, hvor han havde en tvist, da jeg fyldte 18 år, og han bad mig om at gøre en ting, som jeg helt ærligt mente var min ret til at træffe den beslutning. Så han sagde: »Enten gør du det, eller også skrider du!« Så jeg skred! Jeg skred! Kom ud, fik et job, blev uafhængig. Og vi har faktisk stadig et venskabeligt forhold efter det, men jeg var nu uafhængig; jeg var ikke længere afhængig.

Og det er det, der sker med Rusland, med Kina, med Iran, med Indien, med Sydafrika, med lande over hele verden. Og jeg prøver ikke at lade som om, at nogle af disse lande ikke har deres egne interne problemer at slås med – men ved du hvad? Det er deres problem at slås med. Det er ikke mit job at blande mig og være med til at fortælle dem, hvad de skal gøre for at løse deres egne problemer. Og det er her, Rusland kommer ind i billedet, i en lederrolle, for russerne har været meget kloge til at håndtere andre lande, ikke ud fra et synspunkt om selvhøjtidelighed, ikke behandle dem på en nedladende måde, men behandle dem som ligeværdige! Det ser man især hos de forskellige afrikanske repræsentanter, som jeg har mødt ved det internationale økonomiske forum i Sankt Petersborg: Russerne behandler dem ikke, som om de er en flok tidligere slaver fra Afrika, de behandler dem som ligeværdige. Og du ved, folk ved, hvornår de bliver talt ned til, og de ved, hvornår de bliver behandlet med respekt. Og det er en af de ting, der er ægte ved russerne: At de ikke taler ned til dig og behandler dig, som om du er et mindreværdigt væsen eller et insekt. Og det er der, jeg tror, vi går ind i denne

nye æra.

USA og Europa forsøger desperat at holde fast i det, men som vi har set i løbet af især de sidste to år, er Frankrig og Belgien ved at blive smidt ud af Afrika, og det med rette! Det samme gælder USA. Hvorimod Rusland og Kina gør fremskridt, og de gør fremskridt, fordi Rusland og Kina ikke er nødt til at gå ind i disse lande for at voldtage dem for deres ressourcer! For Rusland og Kina har deres egne ressourcer. I stedet tror jeg, at de virkelig er oprigtige omkring at fremme den ægte økonomiske udvikling i disse lande.

ZEPP-LAROUCHE: Jeg synes, at den nuværende situation er meget håbefuldt. Jeg ved ikke, om du er klar over, at da den særlige militæroperation startede, fremsatte jeg straks et forslag om, at vi absolut skal stoppe geopolitikken og gå over til en international sikkerheds- og udviklingsarkitektur, som tager hensyn til alle verdens landes interesser, hvilket er i overensstemmelse med traditionen fra Den Westfalske Fred, og som naturligvis i dag ville omfatte Rusland, Kina, Nordkorea og Iran. Og da jeg fremsatte dette forslag for næsten præcis tre år siden, var der mange, der sagde: »Åh nej, det er for tidligt. Det kan ikke lade sig gøre. Nu er vi i krig, og derfor vil folk ikke lytte til det.« Men hvis man ser på det, bevæger vi os nu i denne retning, fordi Xi Jinping foreslår sine tre initiativer, det Globale Sikkerhedsinitiativ, Udviklingsinitiativet og Civilisationsinitiativet; og Putin holdt den 14. juni 2024 en meget vigtig tale, hvor han sagde, at han nu, på grund af den særlige militære operation, ser muligheden for et europæisk sikkerhedssystem og endda et globalt sikkerhedssystem. Og det betyder, at både Kina og Rusland har udtalt, at de tænker i et nyt, globalt sikkerhedssystem.

Så jeg tror, at det virkelig er målet for fremtiden, for jeg tror, at vi af mange grunde, fremkomsten af atomvåben, internettet, pandemierne og AI og digitalisering, virkelig befinder os i et historisk øjeblik, hvor vi er nødt til at

tænke på menneskeheden som én, fordi man ikke længere kan løse problemet på en delvis måde. Jeg mener, Romerriget kollapsede, og folk i Indien havde ingen anelse om, at det fandt sted, og de havde en Gupta-periode med blomstrende litteratur og så videre; og først mange år senere fandt de ud af, at der i en anden del af verden var et enormt kollaps. Det her er anderledes. At vi sidder i samme båd, og jeg tror personligt, at det bedste, vi kan gøre, er at bevæge os mod et sådant internationalt system så hurtigt som muligt, for kun da kan man efter min mening løse problemer som Mellemøsten og andre krisepunkter, som stadig er i uorden.

Så tror du, at Trump ville være villig til at overveje sådan noget?

JOHNSON: Hvis du havde spurgt mig om det for tre uger siden, ville jeg have sagt ja. Hvis du spurgte mig i dag, ville jeg sige nej. Jeg tror, at Trump vil gøre alt, hvad der står i hans magt for at sabotere BRIKS; han vil gøre alt, hvad der står i hans magt for at opretholde den amerikanske dollars overherredømme; og jeg tror, at det til dels er det, der ligger bag hans opfordringer til at overtage Grønland og indlemme Canada i USA, og vi tager Panamakanalen. Du ved, det er et niveau af aggressiv imperialisme, som, måske for at give Trump kredit, ikke er diskret. Han lader ikke som om, han er »Mr. Peace« og kommer nu med denne aggression. Han siger ligeud, at det er det, han vil gøre.

På trods af noget af hans valgkampsretorik om at ville fremme fred og gøre en ende på konflikter, ser det ud til, at han puster til ilden. Og hælder mere og mere benzin på bålet for at udvide konflikterne, ikke mindske dem. Men han har lagt en klar linje for BRIKS om, at han vil straffe ethvert land, der forsøger at bevæge sig væk fra at bruge dollaren som reservevaluta. Nu fremsætter han den trussel, men jeg tror, at han har klare begrænsninger for, hvad han kan gøre i den forbindelse.

ZEPP-LAROUICHE: Men jeg tror ikke, at det – jeg mener, nu hvor

Mark Carney er ny premierminister i Canada, kan det faktisk være et interessant problem. Men jeg tror ikke, at tendensen i verden går i retning af at tolerere sådanne handlinger.

Men lad mig stille dig et andet spørgsmål: Det faktum, at Kennedy-akterne nu er blevet frigivet – vi har naturligvis ikke haft tid til at se på dem endnu – og det faktum, at Tulsi Gabbard fjernede sikkerhedsgodkendelsen fra en hel masse mennesker, herunder Blinken og Sullivan – hvordan bedømmer du den del af Trumps politik?

JOHNSON: Jeg tror, at jeg generelt støtter, at Tulsi bliver direktør for den nationale efterretningstjeneste. Hun har ikke megen erfaring med efterretninger, men hun er i stand til at lære. Hun har normalt de rigtige instinkter, men hun er kommet på andre tanker og har dybest set måttet bøje knæ for den zionistiske lobby, American Israel Public Affairs Committee og andre. Hun er deres fange; hun kan ikke gå imod dem, hun kan f.eks. ikke komme ud og sige til præsidenten: Hey, at angribe Yemen, som du gjorde i weekenden, var en uvidende ting at gøre. det var dumt. Det var kontraproduktivt. Og at fortsætte med at true Iran er kontraproduktivt. Så i den grad vil hun desværre gå med til det.

Lad mig lige kort komme ind på Kennedy-sagerne: Jeg tror, at en af de ting, der er blevet skjult, er den rolle, som CIA spillede i at sende Lee Harvey Oswald til udlandet og derefter også kontrollere ham, da han kom tilbage. Jeg tror ikke, at han var den ensomme skytte, men en af de ting, som CIA har forsøgt at skjule i årevis, er deres direkte forhold – tænk tilbage, her er denne knægt, han er knap 17 år; han melder sig til det amerikanske marinekorps, han bliver radaroperatør. Og det næste, du ved, er, at han beder om at få lov til at forlade militæret. Det får han lov til, og han undskylder sig med, at han er nødt til at tage sig af sin syge mor. Og få dage efter, at han havde forladt marinekorpset, var han på et skib med kurs mod Rusland. Jeg tror, at han på et tidspunkt under sin træning i marinekorpset blev udvalgt til at blive en

person – du ved, han begyndte at skabe en legende om sig selv som en pro-sovjetisk person; så når han kom ud, ville han i det mindste have en plausibel historie at sælge sovjetterne; hvilket han gjorde. Og han tog dertil og blev gift, og efter et stykke tid fungerede tingene ikke, så han kom tilbage til USA, men fortsatte forholdet til CIA, hvilket førte ham ind i aktiviteter, hvor han igen forsøgte at præsentere sig selv som pro-Castro. Og i mellemtiden fortsatte han med at tage tilbage til Mexico for at forsøge at sno sig eller finde ud af, hvordan han kunne komme tilbage til Sovjetunionen. Så han var en syndebuk, et redskab. Og det er en af de store ting, der er blevet dækket over i årenes løb.

Men hvem affyrede egentlig det skud, der dræbte Kennedy? Det står ikke klart for mig. Det ser ikke ud til, bare ud fra et praktisk synspunkt om Kennedy, med det dødelige skud i hovedet, som ser ud til, at hvis det kom bagfra, forklarer det ikke, hvorfor hjernemassen blev blæst om bag i bilen. Den skulle have været blæst ud foran. Så – men jeg er ikke sikker på, at du vil få mange svar ud af offentliggørelsen af disse dokumenter. Jeg tror, folk vil synge Peggy Lee-sangen »Is That All There Is?«.

ZEPP-LAROCHE: Jeg er tydeligvis mindre ekspert i disse spørgsmål, end du er, men ikke desto mindre vil jeg antage, at der er mange mennesker, der har kigget på det, inklusive Oliver Stone; der var John F. Kennedy-filmen, og i den film »JFK« er der faktisk en meget interessant figur, oberst Prouty. Og vi var i kontakt med ham, da han stadig var i live, og han gav os et meget interessant interview, hvor han sagde, at mordet på Alfred Herrhausen, formanden for Deutsche Bank den 30. november 1989, var lige så betydningsfuldt med hensyn til et paradigmeskift i forbindelse med den tyske genforening som mordet på John F. Kennedy for USA. Fordi det startede et helt nyt paradigme. Og Warren-kommissionens mørklægning er et meget vigtigt punkt, og der er mange amerikanere, som jeg endda kender til, som er overbeviste om – eller lad mig sige

det på denne måde – som ser på hele denne periode ud fra det synspunkt, at dette afsluttede en periode med optimisme i USA. For Kennedy var ekstremt optimistisk med hensyn til videnskabens og teknologiens rolle, med hensyn til USA's forhold til udviklingslandene, og det hele sluttede og blev til det modsatte med mordet og Warren-kommissionens mørklægning.

Grunden til, at jeg kommer med denne længere udtalelse, er, at jeg for nogle år siden deltog i en dialog mellem asiatiske civilisationer i Kina, og der var alle de asiatiske nationer til stede. Og det, der imponerede mig utroligt meget, var, at alle disse lande – ikke bare Kina, men Indien, Persien, Vietnam, Thailand – alle kiggede på deres egen rige tradition, der nogle gange havde været i 5.000 år, og definerede, hvad der var det stærkeste bidrag, de havde ydet, og ud fra det definerede de så styrken for deres egen fremtid. Og i betragtning af, at man i USA snart har 250-års jubilæum for den amerikanske revolution, tror jeg, at når man ser på det paradigmeskift, som Kennedy-mordet forårsagede, i sammenhæng med USA's relativt unge historie, Jeg kan meget vel se, at det vil føre til et nyt syn på amerikansk historie ud fra spørgsmålet om, hvornår der var perioder, hvor USA spillede en positiv rolle – som John Quincy Adams' berømte ord om, at USA's rolle ikke er at tage til udlandet »på jagt efter monstre«, men at leve i en alliance af fredelige republikker. At gå tilbage til dette Kennedy-paradigme og så tænke på 250-året for den amerikanske republik, at det virkelig kunne føre til et fornyet intellektuelt engagement hos amerikanerne med deres egen historie, at afvise det, der var negativt, hvilket efter min mening var den periode, hvor der var et særligt forhold mellem USA og Storbritannien, og bruge det som grundlag for at styre verden som et imperium, baseret på modellen for det Britiske Imperium; at afvise det og gå tilbage til sin tradition som republik, fordi uafhængighedskrigen trods alt var den første antikolonialistiske krig i historien, mod det Britiske

Imperium.

Så selv om dette strækker emnet lidt ud over Kennedy-sagerne, synes jeg, at det er en fantastisk mulighed at se tilbage på den amerikanske historie for at forsøge at bringe landets sjæl tilbage: Synes du ikke?

JOHNSON: Lad os kalde det den mytologi, der dominerer lige nu, hvor vores historiske forklaring på vores eksistensberettigelse er centreret om Anden Verdenskrig, og den myte er, at USA passede sig selv, da tyrannen Adolf Hitler rejste sig, og den japanske krigsmaskine gik amok, og derfor blev vi ufrivilligt trukket ind i denne krig, og vi reddede dagen, vi vandt krigen – du ved, hvis man ser bort fra, hvad Rusland gjorde for at besejre det nazistiske imperium, men det er en helt anden historie! Så efter det har amerikanerne stadig denne model, denne forestilling: »Hey, vi er de gode. Det er os, der prøver at genopbygge. Vi dræber ikke alle japanerne nu, vi lader Japan genopbygge,« og det gjorde vi. Vi underkaster ikke Europa vores styre, vi lader dem vælge deres styre. Da Sovjetunionen blokerede Berlin, gennemførte vi luftbroen for at give folk mad på bordet. Så det skabte en forestilling om USA som »den gode«. {Men}: Det, der skete som en konsekvens af Anden Verdenskrig, var den kloge skabelse af det militærindustrielle kompleks, fordi den mængde penge, der blev brugt på disse våbensystemer og de industrier, der voksede op omkring dem, blev noget, der stillede USA over for et ubehageligt valg: Hvis vi afviklede det, ville vi ødelægge vores økonomi, fordi det spillede en væsentlig rolle i den økonomiske vækst og efterfølgende velstand, som amerikanerne nød godt af i kølvandet på Anden Verdenskrig.

Så med oprettelsen af CIA, som startede i 1948, blev CIA en agent for udenlandsk indblanding, for at skabe, om man vil, krige eller trusler i udlandet, som så kunne retfærdiggøre øgede militærudgifter. Og USA udkæmpede ikke kun krigen i Korea, omstyrtelsen af Arbenz i Guatemala, omstyrtelsen af Mossadegh i Iran, det var i 1953-54; støtten til franskmændene

i Vietnam, som startede USA's engagement i Vietnam for at bevare, igen, et kolonialistisk imperium; og franskmændenes fiasko ved Dien Bien Phu, men ud af den fiasko træder USA ind. Så lige pludselig har du disse enorme økonomiske interesser, der er investeret i krig! Og helt ærligt, siden 1960, i de sidste 65 år, har USA fundet en undskyldning for at gå i krig med nogen i stedet for at finde et alternativ, og det er den situation, vi befinder os i i dag, hvor Donald Trump i lørdags indledte den uberettigede bombing af houthierne i Yemen og hævdede, at det var for at sikre navigationsfriheden. Men faktum er, at houthierne havde overholdt den våbenhvile, som Trump havde forhandlet på plads med sin udsending Witkoff, og houthierne angreb ikke længere skibe, der forsøgte at sejle gennem Det Røde Hav.

Nu har Trump angrebet dem, og han har angrebet dem med ét formål, tror jeg, og det er at starte en krig med Iran. Så vi er tilbage på et meget farligt tidspunkt. Og igen, den ultimative grund til alt dette er at holde Raytheon's, General Dynamics, Lockheed-Martins, alle disse store industrivirksomheder, som betjener det militære samfund, flydende og med tilstrækkeligt med kontanter i lommerne.

ZEPP-LAROUICHE: Det er sandt, men på den anden side har russerne gjort nogle militære fremskridt, som de bruger omkring en tiendedel af USA's militærbudget på, men ikke desto mindre gør de gennembrud som Oreshnik-missilet og andre systemer...

JOHNSON: Nemlig!

ZEPP-LAROUICHE: Og hvis man f.eks. ser på Kina, så er moderniteten i hundredvis af kinesiske byer – ikke én, men hundredvis! – det er så absolut forbløffende, hvad angår forskellen, sammenbruddet af infrastrukturen i Europa og i USA, og hvordan Kina nu har 45.000 km hurtigtogs-systemer, de er landet på den anden side af Månen. Med andre ord kan den militære produktion være et middel i en vis periode, men hvis

den ikke understøttes af en reel økonomi, er det en midlertidig ting. Og hvis Trump ikke anerkender det, og han ønsker at »gøre Amerika stort igen«, må han genopbygge infrastrukturen, han må bygge nye byer, han må gøre noget for rent faktisk at investere i realøkonomien i USA og ikke bare profitten for de mennesker, der har investeret i det militærindustrielle kompleks. Så hvordan tror du, at det her vil løse sig?

JOHNSON: Jeg tror, at hvis USA gennemfører sin plan om at gå i krig med Iran, så vil den krig ende i en katastrofe for USA. Og jeg tror, at det så vil blive ledsaget af et betydeligt økonomisk kaos. Det positive ved det er, at USA måske vil være i stand til at erkende, at vi er nødt til at bevæge os væk fra vores alliance med en militær-finansieret økonomi. Og hvad mener jeg med det? Det er en militariseret økonomi, fordi en betydelig del af den økonomiske aktivitet går til at skabe våbensystemer, som ikke har nogen praktisk anvendelse på slagmarken, som F-35. Det er et jetfly, som nu efter sigende koster i alt 200 millioner dollars pr. styk, når man tager både købs- og driftsomkostninger i betragtning! Fly bliver skudt ned! Man har ikke råd til at have noget så dyrt flyvende rundt! Men den finansialiserede aktivitet, når man ser på de største virksomheder på aktiemarkedet med hensyn til markedsværdi, er de dybest set sociale medier: Yahoo, Google, hvis du ser på dem, så laver de ikke noget! De producerer faktisk ikke produkter. De bygger ikke noget. Og USA har levet med den illusion, at fordi vi er afhængige af både de militære udgifter og af at have dollars, den primære reservevaluta, har vi været i stand til at finansiere, låne penge rundt omkring i verden, købe amerikanske statsobligationer, og vi kan vedvarende bruge, hvad vi vil, uden at skulle tage hensyn til, at det er gæld, som vi er nødt til at betale tilbage på et tidspunkt.

Så jeg tror, at kampen eller en krig med Iran virkelig kan ende med at skade os, men bringe en erkendelse ud af det om, at vi er nødt til at ændre vores kurs.

ZEPP-LAROUICHE: Desværre er vi allerede kommet til vejs ende, så for at vende tilbage til spørgsmålet om, hvad der bør gøres i Tyskland? Hvis man ser på det, så strækker imperier sig altid for langt og kollapser derefter, så jeg har indtryk af, at vi ikke er langt fra det. Så hvad kan vi gøre for at vække disse tyskere, så de ikke går denne vej? For nu, på dette sene tidspunkt af den strategiske omlægning, er det næsten tragisk at gå i denne retning. Har du et sidste godt råd til os tyskere?

JOHNSON: Jeg ville ønske, at det tyske folk bare ville være, hvem de er! I løbet af mine 23 år i det amerikanske militær har jeg tilbragt meget tid i Tyskland, og jeg har også haft det privilegium at holde foredrag om terrorisme i Braunschweig, Berlin, Bonn, Köln, Frankfurt, Stuttgart, Baden-Baden og München – så jeg har været vidt omkring. Og jeg har altid fundet det tyske folk usædvanligt kompetent og meget omhyggeligt i det, de gør. Så måske, hvis det tyske folk bare ville genopdage, hvem de er, genopdage deres nationale rødder og leve op til det, så ville de have grundlaget for at sige: »Vi er nødt til at ordne det her. Vi er nødt til at vende tilbage til ikke at gå i krig, men vi er nødt til at være mennesker, der kan fremme fred.« Så jeg er stadig optimistisk i forhold til, at den evne findes i den tyske befolkning.

ZEPP-LAROUICHE: Mange tak! Jeg deler dit håb og din overbevisning, for jeg synes, det ville være en skam, hvis Tyskland kollapsede og blev fuldstændig ødelagt på sidelinjen af historien, for vi havde engang en smuk kultur, som stadig er der, så verden kan se den.

Så mange tak! Dette var en yderst interessant {tour d'horizon}, så lad os håbe, at vores bedste ønsker går i opfyldelse, og ikke de værste forventninger! Så mange tak, Larry.

JOHNSON: Tak, Helga, for din venlighed og muligheden for at chatte med dig i så lang tid. Det sætter jeg pris på.

Stå op for principper: Grib ind for at 'skabe en global sikkerhedsarkitektur'!

Webcast-dialog den 12. marts 2025 med Schiller Instituttets grundlægger og formand Helga Zepp-LaRouche

Ikke korrekturlæst

Onsdag den 12. marts 2025

HARLEY SCHLANGER: Velkommen til dagens ugentlige dialog med Helga Zepp-LaRouche. Hun er grundlægger og formand for Schiller Instituttet. Det er onsdag den 12. marts 2025. Jeg hedder Harley Schlanger, og jeg er jeres vært i dag. Du kan sende dine spørgsmål og kommentarer til Helga via e-mail på questions@schillerinstitute.org eller skrive dem på chatsiden.

Helga, med den hurtige udvikling er det svært at følge med, så jeg vil gerne begynde med dit syn på det store billede, en {tour d'horizon}: Hvor ser du tingene stå i dag i denne turbulente overgangsperiode mellem to paradigmer?

HELGA ZEPP-LAROUCHE: Som du siger, bevæger tingene sig så hurtigt, at det er svært at følge med. Jeg har lige sagt det samme til en anden for lidt siden, men jeg synes bestemt, at

tegnene er lovende. Jeg synes, at mødet i Saudi-Arabien mellem Rubio og jeg tror, det var Yermak fra Ukraine, gik godt. Nu er Waltz på vej til Moskva; russerne har endnu ikke kommenteret resultatet af forhandlingerne mellem USA og Ukraine og siger, at de venter på, at de amerikanske delegerede kommer og briefer dem, men jeg synes, det går i den rigtige retning. Nu ved jeg ikke, om russerne vil gå med til det, der blev aftalt i Jeddah – det vil vi vide inden for en dag eller to, men det går helt sikkert i den rigtige retning, og jeg tror, at det, udenrigsminister Lavrov sagde i et interview med nogle amerikanske bloggere, som besøgte ham i Moskva, blandt dem Larry Johnson, som var med i dette program flere gange, og dommer Andrew Napolitano, og en tredje person, Mario Nawfal, og Lavrov sagde i denne dialog, da han blev spurgt, hvordan han vurderer den nuværende udvikling mellem USA og Rusland, at han tror, at tingene er på vej tilbage til det normale, hvilket betyder, at de to stormagter, de to største atommagter, at hvis de begynder at have en dialog igen, så burde det være normalt.

Og jeg har virkelig sagt mange gange, at alle, der ikke er idioter, burde være glade for det! For ifølge mange eksperter – virkelig fornuftige, erfarne militæksperter fra mange lande – var vi på vej mod en atomkonfrontation, og det gik så hurtigt i de sidste uger af Biden-administrationen, hvor stadig kraftigere, langtrækkende våben blev leveret til Ukraine og virkelig nåede snubletrådstilstanden meget, meget tæt på. Så hvis denne del af den strategiske verdenskrise nu i det mindste er på vej ind i en mere rolig periode, bør alle, der ikke er idioter, være glade for det! For hvis det nogensinde skulle komme til en militær konfrontation mellem de to største atommagter i verden, ville ingen overleve konsekvenserne.

Er alle så glade for det? Det er meget interessant: Keir Starmer, den britiske premierminister, som har forsøgt at opildne USA til at fortsætte og endda i den seneste tid har

allieret sig med Macron for at holde krigen i Ukraine i gang, selv om USA forsøger at indgå en fredsaftale, hilser nu resultatet af mødet i Jeddah velkommen ved at sige, at han er helt enig og lykønsker præsident Trump med denne succes. Nu tror jeg, at briterne, som var de mest skræmte over tilnærmelsen mellem Trump og russerne, tydeligvis frygter for eksistensen af det »særlige forhold« mellem London og Washington, som har været grundlaget for den unipolære verden efter afslutningen af den kolde krig. Og hvis USA bevægede sig væk fra det, hang de ligesom i luften.

Det er naturligvis ikke alle i Europa, der deler denne opfattelse: Europæerne er utroligt opsatte på at holde krigen i gang, på at gå i gang med en hidtil uset oprustning af hele Europa. Nu havde præsident Macron tilsyneladende et møde bag lukkede døre med 37 lande og deres militære ledere eller stabschefer, og de har tydeligvis planlagt, hvordan krigen skal fortsætte, og de har endda talt om at sende franske tropper til Ukraine – alle disse ting. Von der Leyen forsøger at presse »Rearm Europe«-loven igennem Europa-Kommissionen, hvor hun ønsker at afsætte 800 milliarder euro til militarisering af Europa i de næste mange år, og hun ønsker at gøre det uden at konsultere eller endda informere Europa-Parlamentet ved at påberåbe sig artikel 122 i Lissabontraktaten, som dybest set er en nødretstilstand, hvilket jeg synes er meget udemokratisk, og som bare viser, hvad dette apparat, dette permanente bureaukrati, er blevet til. Og det faktum, at de nu forsøger at forhindre Calin Georgescu i Rumænien i at deltage i præsidentvalget, er blot endnu et tegn på, at demokratiet er ved at forsvinde, hvilket jeg mener bør bekymre enhver.

Så vi har en meget mærkelig situation, hvor de to store magter, USA og Rusland, ser ud til at være på vej mod, som Lavrov sagde, »en tilbagevenden til normalitet«, dialog, løsning af Ukraine-krisen, forhåbentlig på kort sigt, mens nogle europæere er fuldstændig drevet af tanken om, at de nu

er nødt til at militarisere. Og jeg tror, det er meget farligt, for hvis man nu begynder at oprette budgetter – og Merz forsøger at gøre det samme i Tyskland; vi får se, om det lykkes for ham – hvis man begynder at oprette militærbudgetter uden for det almindelige budget, i traditionen fra Hjalmar Schacht og hans Mefo-lovforslag, så bliver det, eller kan det blive, en selvopfyldende profeti: For hvis man skaber en boble, som ikke skaber reel velstand, men som skaber militært maskineri, ammunition og våbensystemer af alle slags, så skal det til sidst enten bruges til at erobre et andet land, eller også skal det udødeliggøres på en eller anden måde: Og det er den store fare, som bliver drivkraften for krig.

Så jeg tror, at det, vi gør fra Schiller Instituttets side, er, at vi grundlæggende set tager fat på denne situation – og jeg har endda endnu ikke berørt Mellemosten; der er naturligvis mange andre kriseområder rundt omkring i verden – men grundlæggende set med den idé, at den eneste måde, hvorpå man kan få orden i denne meget hurtigt udviklende situation, som har mange bump og vanskeligheder, er at gå over til et helt nyt paradigme: Nemlig ideen om, at man er nødt til at have en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur, som løser alle disse problemer på én gang ved at skabe et nyt system, hvor alle får deres interesser varetaget. Og det vigtigste i den forbindelse er naturligvis Den Westfalske Fred i 1648, som afsluttede 150 års religionskrig, og hvor krigens parter først blev enige om principper og derefter gik i gang med at udforme detaljerne. Og jeg tror, at en sådan tilgang absolut er det, der er brug for i dag.

SCHLANGER: Det var bestemt en {tour d'horizon}, og du gav os en masse ting at tænke over. Jeg har et par spørgsmål her, Helga. Det første er fra en podcaster i Canada, som spørger om dit syn på, hvad det betyder, at der vil ske en normalisering af forholdet mellem USA og Rusland? Du berørte det i dit første svar, men måske har du mere at sige.

Og han spurgte også, om du har nogen kommentarer til Mark Carney, tidligere chef for Bank of Canada, derefter guvernør for Bank of England og en af initiativtagerne til den store nulstilling, til hans udnævnelse eller valg som Canadas premierminister?

ZEPP-LAROUCHE: Jeg tror, at normaliseringen mellem USA og Rusland faktisk har en rig historie, hvor Rusland og USA samarbejdede helt tilbage til den amerikanske revolution og i det 19. århundrede og naturligvis under Anden Verdenskrig. Så det er ikke sådan, at man starter fra bunden, men at der faktisk er et grundlag for, at de store magter i verden kan samarbejde. Og jeg tror nu, at hvis det fungerer godt, kan det også blive broen til at nå ind i det Globale Syd. For hvis USA er på den tidligere regerings linje, så er der en konflikt mellem BRIKS og USA og USA og det Globale Syd; men hvis man har en tilnærmelse mellem USA og Rusland, Rusland, som faktisk er meget værdsat af mange lande i det Globale Syd på grund af den støtte, Sovjetunionen havde givet dem i deres kamp for uafhængighed, så kan det også være et springbræt til at afhjælpe forholdet mellem USA og den Globale Majoritet af lande.

Om det lykkes, må vi se, men jeg tror bestemt, at potentialet er der, for Rusland er slet ikke isoleret; hele NATO's fortælling om, at Rusland er isoleret, at Rusland skal besejres, alt dette, det skete ikke. Rusland er meget godt forbundet med landene i Afrika og Asien, det er én ting.

Hvad angår Mark Carney: Jeg tror, han er inkarnationen af City of London og Wall Street og det militærindustrielle kompleks tilsammen. For han var en af fortalernes for dette regimeskifte, hvor det ikke var regeringerne, der skulle føre politik, men centralbankerne. Det var den store debat, som du henviste til fra centralbankmødet i Jackson Hole i 2019, hvor de besluttede sig for Green Deal, Great Reset og alle disse ting. Har du hørt om den grønne aftale for nylig? (latter) Jeg tror, de har ladet den gå i glemmebogen. Der bliver ikke talt

om den mere, og den virkede tydeligvis ikke. Så nu har de brug for en ny boble, og den nye boble er naturligvis militariseringen. Og i betragtning af, at Canada er en del af Commonwealth, og kong Charles faktisk er konge af Canada, tror jeg, man skal se meget nøje på, hvad det indebærer. For de har tydeligvis sat Carney ind for at imødegå alt, hvad Trump gør, især i lyset af Trumps udmelding om, at han vil gøre Canada til USA's 51. stat, hvilket ikke faldt i god jord hos mange mennesker i verden.

Men jeg tror bestemt, at det er noget, man skal holde øje med, for der er meget få mennesker, der i lige så høj grad repræsenterer den absolutte inkarnation af hans monetaristiske system for profitmaksimering, som har stået bag mange af verdens dårligdomme.

SCHLANGER: Her har vi noget fra en abonnent på EIR Daily Alert, og hvis du ikke allerede abonnerer på den, bør du gøre det, for det er det daglige billede af verden, som vi sammensætter. Men hun skriver: »Jeg rundsender din erklæring mod oprustning af Europa, men jeg må indrømme, at jeg er meget pessimistisk. Jeg kan ikke tro, at de europæiske ledere ikke har lært noget af det sidste århundredes historie, som du forklarer i din udtalelse. Tror du virkelig, at de kan vågne op, før vi er i tredje verdenskrig?«

ZEPP-LAROUCHE: Så må vi hellere vække dem! Jeg tror ikke, at de nødvendigvis vil vågne op af sig selv, for de er virkelig hardcore. Og man kan se det i Tyskland, for eksempel. Der er visse repræsentanter for medierne og visse tænketanksfolk, måske et par dusin, men nogle meget fremtrædende; de dukker op i hvert eneste talkshow og i hvert eneste interview, og de er virkelig hardlinere! Og de er fuldstændig fast besluttede på, at man skal forhindre Putin i at erobre Polen og de baltiske lande, og i 2029 har Rusland helt sikkert opbygget sin kapacitet igen, så han vil angribe et andet europæisk land, og

derfor er vi nødt til helt at opgive enhver form for social velfærd – det kommer snart, men det er allerede i støbeskeen. Og disse mennesker, du ved, jeg mener, jeg spekulerede virkelig på, hvad der får dem til at reagere? For de er tydeligvis professionelle analytikere. Men der er et tysk ordsprog, som siger: »Den måde, du råber ind i skoven på, er den måde, ekkoet kommer ud på.« Det synes jeg er et meget godt billede: Forestil dig, at du har et fredeligt landskab, en skov og marker og græs, og så står der nogen i skoven og råber: »Dit svin! Din idiot! Din dæmon!«, og til sidst kommer der naturligvis nogle dæmoner ud af skoven!

Jeg mener, det er en fantasi, ikke? Jeg tror ikke, at Rusland har til hensigt at erobre Europa: Hvorfor skulle de ønske at gøre det? Stedet fungerer ikke lige nu. Rusland er et meget stort land, de har 11 tidszoner, de har flere uudviklede råstoffer end hele Europa tilsammen. Hvad skulle deres formål være med at erobre Europa? Det giver ikke mening, og disse såkaldte eksperter har ikke bevist deres sag, de insisterer bare på det. Og da de er meget godt repræsenteret i massemedierne, er det i høj grad lykkedes dem at overbevise mange mennesker om, at det er tilfældet.

Men jeg tror ikke, det er tilfældet, og jeg tænker bare, hvad kan man gøre for at modbevise denne fortælling? Så det er derfor, jeg arbejder for en helt anden tilgang til en ny sikkerhedsarkitektur, for jeg tror, at hvis man står over for et uløseligt problem, er man nødt til at bevæge sig op på et nyt plan, et højere niveau af fornuft. Så vær venlig vedvarende at støtte min appel, for denne appel er dybest set henvendt til folk med fornuft, så de europæiske ledere erkender, at deres synspunkt ikke deles af et flertal af verdens befolkning. Så hjælp med at distribuere denne erklæring, få så mange underskrifter som muligt, og jeg tror, at det er det bedste, vi kan gøre på nuværende tidspunkt, for at forhindre, at dette bliver en automatik, hvor det på et vist tidspunkt bliver for sent.

SCHLANGER: Denne erklæring er [tilgængelig på](<https://schillerinstitute.com/blog/2025/03/09/instead-of-rearming-for-the-great-war-we-need-to-create-a-global-security-architecture-by-helga-zepp-larouche/>) på Schiller Instituttets hjemmeside. Og folk bør underskrive den og lade den cirkulere, så andre kan underskrive den, og gå til deres lokale politiske embedsmænd, fagforeningsfolk og kirkeledere og sørge for, at folk kender til den.

Nu, Helga, er der en kommentar til dette punkt; nogen skrev ind og sagde: »Diskussionen om NATO-udvidelsen som årsag til den særlige russiske militæroperation og chokterapien kommer nu meget mere ud i offentligheden. Lyndon og du var langt fremme med denne historie: Jeg vil bare gerne lykønske jer og spørge, om I oplever, at der er en voksende anerkendelse af jeres arbejde gennem årene på dette område?«

ZEPP-LAROUCHE: Både ja og nej. [latter] Jeg tror »ja«, fordi der er et stigende antal mennesker internationalt, som udtrykker, også direkte til mig og nogle af mine kolleger, at de virkelig sætter pris på det arbejde, vi udfører, især fordi vi har været urokkelige, at vi »ikke satte vores lille frakke for vinden«, som vi siger i Tyskland, men at vi holdt fast i vores principper, og princippet er, at vi er nødt til at have et mere retfærdigt verdensøkonomisk system, så alle verdens lande kan blomstre.

Men der er også en øget indsats for at undertrykke det, vi siger. Jeg synes, der er flere antydninger af, at de forsøger at undertrykke vores synspunkter. Jeg er endnu ikke nået til et punkt, hvor jeg kan præsentere dig for hele billedet, men jeg tror, at vi har observeret det på flere fronter. Vi er naturligvis ikke de eneste. Hvis de kan opgive hele valg, som de gjorde i Rumænien, og farverevolutionsapparatet stadig fungerer – det faktum, at præsident Trump afvikler de subversive elementer i USAID, betyder ikke, at strukturerne

ikke stadig er i funktion i flere europæiske lande.

Nå, men for at besvare dit spørgsmål, så tror jeg, at det er både ja og nej: På den ene side er der flere mennesker, der udtrykker anerkendelse, men jeg tror, at der stadig vil være mange kampe at udkæmpe, medmindre vi har flyttet hele verden til et nyt syn, hvor vi kan erstatte konfrontation med samarbejde. Så ja: Det er, hvad jeg tror.

SCHLANGER: Her er et spørgsmål – du har berørt situationen i Rumænien et par gange, og jeg har en e-mail her fra en selvudnævnt »ungarsk frihedskæmper«. Og det, han skriver, er: »Hvorfor diskvalificerede forfatningsdomstolen Georgescu fra at stille op til præsidentvalget i Rumænien? Hvad mener du om det? Var der pres for at diskvalificere ham fra de såkaldte demokratiforkæmpere i EU?«

ZEPP-LAROUCHE: Jeg ved ikke præcis, hvad der er sket med forfatningsdomstolen. Jeg tror, at befolkningen i Rumænien er meget oprørt over, at Georgescu allerede har vundet valget én gang, så kvalificerede han sig til at deltage i det næste valg, og så udelukkede de ham med det argument, at hans papirarbejde ikke var tilstrækkeligt, hvilket er et spinkelt argument. Men jeg tror, at en meget overbevisende grund er det faktum, at USA er ved at bygge den største militærbase i Rumænien lige nu. Og det kan være en grund til, at de ikke vil have en præsident, som de siger er venlig stemt over for Rusland og kritisk over for EU. Men jeg synes bestemt, at det er et spørgsmål, som alle, der tror på demokrati, bør være meget bekymrede over, for hvis man aflyser kandidater, der vinder valg, taler man ikke længere om et »demokrati«; man taler om et diktatur.

SCHLANGER: Jeg kan huske et af primærvalgene i Lyndon LaRouches kampagne, hvor han blev nummer to med 26 eller 28% af stemmerne, og de nægtede at give hans delegerede plads: Så

det er ikke en hidtil uset handling.

Nu er der et spørgsmål om den egyptiske plan for genopbygning af Gaza. Nogen skrev ind og sagde: »Det ser ud til, at Netanyahu ikke overraskende har afvist den egyptiske plan for opbygning af Gaza. Hvis han ikke vil støtte den, er der så nogen måde, hvorpå den kan fortsætte – kan saudierne f.eks. tilbageholde den gensidige anerkendelse, som Israel ønsker, hvis han ikke vil acceptere planen?«

ZEPP-LAROUCHE: Det kunne de! Min overbevisning er, at den eneste måde – den egyptiske plan er helt sikkert et skridt i den rigtige retning. Men som vi har diskuteret mange gange, mener jeg, at permanent, holdbar fred i Sydvestasien kun er mulig gennem storstilede udviklingsprogrammer, som vi har præsenteret med oase-planen. Og det kræver virkelig et strategisk samarbejde mellem USA, Rusland og Kina. Hvis disse tre lande kan nå til enighed, og du ved, at der er rapporter om, at præsident Trump sandsynligvis ringer til Putin i denne uge. Han sagde, at han vil mødes med Putin personligt meget snart; han vil også mødes med præsident Xi Jinping, sandsynligvis inden for en måned. Hvis denne udvikling går godt, og den geopolitiske konfrontation mellem stormagterne derfor kan overvindes i Mellemøsten, så tror jeg, at alle de andre problemer kan løses. Endda selv om Kina allerede har mæglet mellem Saudi-Arabien og Iran – hele Mellemøsten har været en stedfortræderkrig, et iscenesat område, ligesom Ukraine er det. Derfor tror jeg, at en løsning skal komme oppefra og ned, og så kan alting blive løst. Det, tror jeg, er perspektivet.

SCHLANGER: Jeg har et spørgsmål til dig fra Thomas B., som sagde: »Det siges, at handelsminister Lutnick er arkitekten bag Trumps toldpolitik« – jeg er ikke sikker på, at det er sandt. Men han spørger: »Ved du, hvad der er hensigten bag brugen af told?«

ZEPP-LAROUCHE: Jeg tror, at det er en akilleshæl for Trump-administrationen. For så sent som i morges ved midnat indførte Trump 25 % told på europæisk stål- og aluminiumseksport til USA; von der Leyen svarede straks flere timer senere med at indføre 25 % import på whisky, på jordnøddesmør – det lyder latterligt, men den samlede sum på begge sider er 26 milliarder euro, og det er ikke jordnødder. Det vil betyde, at tingene bliver dyrere, og at forbrugerne skal betale prisen; det vil drive inflationen op. Og hvis truslen så også omfatter bilimport til USA, kan det virkelig skade den europæiske økonomi, især i Tyskland. Og så vil det blive imødegået igen med noget andet.

Jeg synes, det er en helt forkert idé. Trump tror selvfølgelig, at han beskytter den amerikanske produktion, og at han kan lokke flere investorer til USA ved at gøre alle disse ting. Men jeg tror, det skader alle! Det er et taber-taber-spil, og jeg synes, det er en dårligt udtænkt teori. For da Alexander Hamilton og de tidlige Founding Fathers talte om told, og også senere Henry C. Carey og Friedrich List og så videre, var det en helt anden situation, for told giver mening, hvis man har en ung, spirende økonomi, som skal beskyttes mod meget stærkere økonomier, der dominerer handlen. I det tilfælde kan told give mening. Men ikke hvis man har en totalt integreret verdensøkonomi: Hvis man f.eks. ser på de forskellige produktionsniveauer mellem USA og Kina, eller Kina og Europa, eller Europa og USA, så skader det alle parter, hvis man forsøger at skille det ad – afkoble, fjerne risikoen, eller hvad man nu vil kalde det.

Så jeg tror, at det forhåbentlig kan afhjælpes, for jeg tror, at det sammen med kryptovalutaen helt sikkert er en svag flanke i Trumps økonomiske politik.

SCHLANGER: Lad mig slutte af med at spørge dig om denne uges møde i Den Internationale Fredskoalition. IPC har stået i

spidsen for at samle folk fra forskellige samfundslag, forskellige nationer, forskellige niveauer af engagement, og det har nu stået på i næsten 100 uger i træk. Hvad er der planlagt i denne uge?

ZEPP-LAROUICHE: Vi skal helt sikkert have en vurdering af, hvad der foregår i Syrien, hvor der er en stor opblussen af civile, der bliver dræbt. Vi får flere eksperter til at tale om det, og også en vurdering af den egyptiske Gaza-plan, og hvor vi er på vej hen i Mellemøsten generelt. Vi vil helt sikkert have talere om situationen i Ukraine, hvad der er sket efter Jeddah-mødet, hvad den generelle situation er mellem USA og Rusland, og hvad den europæiske reaktion er på det. Så du bør absolut tune ind og deltage, for det er stedet, hvor du hver uge kan høre to eksperter give dig deres syn på sagen, og det er et meget vigtigt supplement til det, du kan læse i mainstream-medierne, for det er alle mennesker, der har livslang erfaring som analytikere, som militære specialister og som diplomater: Så du bør helt sikkert være en del af det, og det er en voksende fredsbevægelse af mennesker, der kæmper for et nyt paradigme for at komme ud af de nuværende strategiske farer.

SCHLANGER: Nå, Helga, tak fordi du kom i dag, og tak fordi du gør det, du gør: Og vi ses på fredag.

ZEPP-LAROUICHE: Det håber jeg. Indtil da.

Vi har løsningen: Opbyg

LaRouches oase-plan Webcast med Schiller Instituttets grundlægger og formand Helga Zepp-LaRouche

Ikke korrekturlæst

Onsdag den 12. februar 2025

HARLEY SCHLANGER: Velkommen til vores ugentlige dialog med Helga Zepp-LaRouche, grundlægger og formand for Schiller Instituttet. Det er onsdag den 12. februar 2025. Jeg hedder Harley Schlanger, og jeg er jeres vært i dag. Du kan sende spørgsmål eller kommentarer til fru Zepp-LaRouche på question@schillerinstitute.org eller skrive dem på chat-siden. Jeg håber, at I har mange spørgsmål, for der sker meget i verden, og der er mere end nogensinde brug for Helgas stemme.

Nu, Helga, tror jeg med det spørgsmål, at den førende udvikling er relateret til faren for en optrapning af krisen i Gaza. Netanyahus trussel om at bryde våbenhvilen i Gaza, om at gå tilbage til at jage Hamas og begå folkemord i processen, og så er der præsident Trumps såkaldte »fredsplan«, som indebærer en amerikansk overtagelse af Gaza og flytning af 1,5-2 millioner palæstinensere til Egypten eller Jordan eller et andet sted, som er blevet fordømt af langt de fleste nationer, herunder alle Israels arabiske naboer. Den eneste positive del af det, han sagde, var, da Waltz, den nationale sikkerhedsrådgiver, sagde, at hvis nogen havde en bedre plan, ville han gerne høre den.

Så, Helga, det første spørgsmål til dig er, hvorfor Trumps plan ikke vil fungere? Og en podcaster fra Ohio spørger: »Hvordan kan vi få Trump til at se, at oase-planen er en bedre løsning?«

HELGA ZEPP-LAROUCHE: Først og fremmest synes jeg, det er en potentiel tragedie, det vi ser, for da Trump stillede dette ultimatum ... [lydtab] Okay, undskyld.

Da præsident Trump stillede det ultimatum, at Hamas skal frigive alle gidsler inden lørdag middag, ellers vil »helvede bryde løs« og ramme dem, kombineret med det urokkelige krav om, at palæstinenserne skal flyttes og ikke vende tilbage – han gentog det eftertrykkeligt flere gange – mener jeg for det første, at det ikke kommer til at fungere. For som flere israelere endda har bemærket, har Israel i de mere end 15 måneders kamp ikke opnået nogen af krigens mål; Hamas blev ikke tilintetgjort, palæstinenserne er dybest set ikke blevet flyttet. Men når man nu lægger dette oven i hele situationen, er det en overtrædelse af enhver international lov, af FN's charter, af ideen om, at man ikke må flytte folk, etnisk udrensning – alt det. Og det budskab, der kommer fra præsident Trump på denne måde, tror jeg er ødelæggende, hvis det ikke bliver vendt, for vi er midt i en strategisk forandring, en epokegørende forandring, som verden ikke har oplevet i meget lang tid, i flere århundreder, man kunne sige 500 år, da kolonialismen startede, og denne periode er ved at være slut. Hele verden er i gang med en nyorientering. Og endda hvis man kan argumentere for, at der kunne være gjort meget mere for at forsvare palæstinenserne, vil dette om mange år blive læst af mere end en milliard muslimer over hele verden: Det vil bringe USA's image i miskredit, hvis det ikke vendes.

Og der er seriøse analytikere, som f.eks. oberst Douglas Macgregor (pensioneret), der i en diskussion dybest set advarede om, at hvis dette fortsætter, kan der komme en stor krig i Mellemøsten om to uger, i marts. Og hvis man ser på alle de forskellige dele af det, kunne det endda involvere en krig mellem Israel og Iran; og så er spørgsmålet, hvor det ville stoppe, i betragtning af Irans alliancer med Rusland, militært, og mere bredt, med Kina.

Så vi står over for en katastrofe, og jeg kan kun være enig

med oberst Macgregor i, at Trump må være omgivet af folk, som enten er fuldstændig virkelighedsfjerne, eller også er de bare grådige, og de ser allerede en stor fortjeneste i de ejendomme, som vil blive skabt i Gaza, efter at det er blevet rensset for palæstinensere. Så det er ikke helt klart, hvor det kommer fra? Er det Trumps svigersøn Jared Kushner, som tidligere har talt om sådanne ejendomsinvesteringer i Gazastriben? Kommer det fra den plan, som kom fra Netanyahus kontor allerede i maj sidste år? Måske en sammenblanding af de to?

Men det kommer ikke til at fungere. Og jeg tror, at en af de ting, der går mig mest på, er, at præsident Trump, endda hvis man giver ham æren for, at han ønsker at afslutte krisen, at han ønsker at opfylde sit løfte om, at palæstinenserne skal leve et liv uden at frygte at blive dræbt når som helst, ikke med en stavelse nævnte, hvem der forårsagede al denne elendighed i de sidste 15 måneder, at det var, hvad IDF gjorde med drab på mindst 62.000 palæstinensere ifølge lægetidsskriftet *The Lancet*: De anslog allerede for mere end et halvt år siden, at det var mere end 200.000 mennesker, der var blevet dræbt.

Men mere grundlæggende ville man forvente, at en leder som Trump havde en vis form for empati med de mennesker rundt om i verden, som han har med at gøre. Og man behøver ikke at være enig i alle handlinger, hvad der er sket i de sidste 80 år, for det er desværre krigens logik, at hvis krig avler krig, genererer krig, sker der en masse uretfærdigheder på begge sider, og det er ikke tiden til overhovedet at fortælle om det. Men ikke at tage højde for, hvad der er sket gennem palæstinenserens lidelser, de utrolige billeder, der er blevet transmitteret via tv ind i alle menneskers stuer – for mig er det at blive smidt ud af sit territorium, som ifølge alle historiske optegnelser har tilhørt det folk i tusindvis af år, og nu igen blive truet med at blive smidt ud af territoriet, det er en meget utrolig – jeg kan kun sige, det er en tragisk,

det er en dramatisk situation, og så bare at tale som Trump, »Åh, de burde tage et andet sted hen« – jeg mener, den mangel på empati, der afspejles i det, tror jeg vil blive bemærket af hele verden. Og hvis det ikke bliver rettet, og jeg håber, at det stadig kan blive rettet inden for den korte tidsfrist før middag på lørdag, tror jeg, at den lange, eller ikke så lange, mellemlange effekt af det på status for det såkaldte Vesten, på status for folk, der foregiver at være – Trump støtter ikke længere den regelbaserede orden – men Vesten vil få skylden af hele verden, det Globale Syd, den Globale Majoritet. Og fraværet af empati i alt dette er det, der skræmmer mig mest.

For er vi mennesker, eller er vi ikke? Forsøger vi at forbedre verden og skabe et bedre liv for mennesker i vores generation, så fremtidige generationer får et endnu bedre liv? Alt det er tydeligvis forsvundet fra politik, og jeg er bange for, at vi ser et forfald og en nedstigning til et barbari, som ikke lover godt for menneskehedens fremtid – hvis det ikke bliver vendt.

SCHLANGER: Den anden del af spørgsmålet var: »Hvordan kan vi få Trump til at se, at oase-planen er en bedre løsning?«

ZEPP-LAROUICHE: Det er det, vi forsøger at gøre. Da Mike Waltz sagde, at dette er Trumps bedste forslag, og hvis andre har bedre forslag, bør de komme frem med dem: Vi gik ind i en øjeblikkelig mobilisering for at sætte Oase-planen, som vi har kæmpet for i nu mere end et år, da vi satte den aktualiserede form af Oase-planen på dagsordenen, vi gennemførte flere internationale konferencer, vi havde mange møder i Den Internationale Fredskoalition om det, og vi taler lige nu med en masse mennesker, kræfter, enkeltpersoner, institutioner, for at komme ud og støtte Oase-planen. Så der er allerede en hel mobilisering i gang. Præsident Trump ville have en chance – hvis han nu ville træde frem og sige »OK, der er et bedre forslag, som kom frem: Det er planen om at skabe meget mere vand, ikke højhuse og kasinoer i Gaza, men at skabe et reelt grundlag for fred ved at stille nyt ferskvand til rådighed,

ved at bygge kanaler, ved at bygge atomare anlæg til omfattende afsaltning af havvand til kunstvanding af hele regionen«; og så vise nogle af billederne og give folk en vision. Jeg tror, det kan lade sig gøre!

Jeg ved fra de mange organisatoriske diskussioner, vi har haft, at hele verden – måske med undtagelse af nogle få, som er de åbenlyse – men hele verden ville være helt enig i, at det er bedre for israelerne, det er bedre for palæstinenserne, det er bedre for nabolandene, for noget lignende er aldrig sket, hvor alle naboerne, alle de arabiske naboer, dybest set kommer ud og modsætter sig det, Trump foreslår; og nogle af dem er meget afhængige af amerikansk militærhjælp, af økonomisk hjælp. Nogle af dem er meget afhængige af USA's militære og økonomiske bistand, men de er alle gået ud og har sagt: »Nej, det kan vi ikke acceptere.« For hvis de accepterede det, ville deres regeringer ikke være så stabile på kort sigt, fordi uretfærdigheden bliver opfattet af alle tænkende mennesker, især i den muslimske verden.

Så det bedste ville være, at folk, der ser dette nu, deltager i vores indsats: Vi holder endnu et møde i Den Internationale Fredskoalition på fredag. At I sætter jer ind i Oase-planen; vi har en kort video ude, som giver jer den væsentlige introduktion til, hvad den indebærer, og hjælper os med at lægge den på bordet, hvilket grundlæggende vil sige at tage hele regionen fra Indien til Middelhavet, fra Kaukasus til Golfstaterne, og forvandle regionen gennem skabelse af meget nyt ferskvand, infrastruktur, landbrug, industri, skovbrug, for at forvandle den del af verden, som i det væsentlige er ørken i dag, til et beboeligt område for alle borgere, der bor i det land. Og det er den mobilisering, jeg opfordrer dig til at deltage i, for meget af det, der sker i menneskehedens fremtid, bliver afgjort lige nu i denne kamp.

SCHLANGER: Den Internationale Fredskoalition har mødtes i de sidste 88 uger i træk, hver fredag kl. 17 dansk tid, og du får et link til det på Schiller Instituttets hjemmeside. De sidste

uger har der været meget omfattende diskussioner – nogle uenigheder og nogle ting, der er blevet løst – og jeg synes, at folk skal benytte sig af det. Hvis du vil gøre noget, er det her, du skal gå hen.

Jeg vil gerne skifte til Ukraine et øjeblik, for vi har et spørgsmål fra en person i Østrig, som sagde, at hun plejede at være tilhænger af Ukraine. Men nu læser hun, at »Zelenskyj tror, at Trump vil hjælpe ham med at få en fredsaftale ved at tilbyde Trump Ukraines strategiske mineraler. Eller ved at tilbyde Putin territorium i Kursk, som er besat af ukrainske styrker, i bytte for territorium i det østlige Ukraine, som Rusland gør krav på. Ved du, hvem der rådgiver Zelenskyj? Og hvorfor har Putin og Trump ikke mødtes, for det ser ud til at være løsningen for mig.« Det var, hvad hun skrev.

ZEPP-LAROUCHE: Jeg tror ikke, at Zelenskyjs forslag vil fungere, først og fremmest fordi de respektive strategiske mineraler alle, eller de fleste af dem, befinder sig på det territorium, som Rusland kontrollerer på nuværende tidspunkt, og der er absolut ingen grund til, at Rusland skulle gå med til sådan en plan, fordi Rusland vinder på slagmarken. Alle observatører understreger, at krigen er tabt, og at alle, der foreslår at fortsætte den – og det er der nogle, der gør – bare er ligeglade med ukrainernes situation og foreslår at fortsætte en nytteløs nedslagtning, som kunne have været afsluttet i marts 2022. Og derfor, hvis Zelenskyj foreslår noget lige nu, som ikke svarer til russernes kerneinteresse, på et tidspunkt, hvor Rusland klart vinder militært, har det ingen chance for at komme nogen vegne.

Hvad angår et møde mellem præsident Putin og præsident Trump, var der nogle tvetydige udtalelser fra præsident Trump om, at han måske allerede havde mødt eller talt med Putin, men det blev ikke bekræftet af den russiske talsmand Peskov. Så det er uklart, om de har haft kontakt via telefon eller på anden måde. Jeg tror, at Trump ville gøre klogt i straks at arrangere et sådant møde og springe alle mellemtrin over, for

hvis denne konflikt skal løses, skal det være mellem USA og Rusland, for det er det, krigen hele tiden har handlet om.

Så mit korte svar er: Lad os håbe, at Trump gør det hurtigt. Nu har han, tror jeg, Hegseth og J.D. Vance, de var til forskellige møder i Bruxelles, i Paris; de skal nu til sikkerhedskonferencen i München, som finder sted fra 14.-16. februar, og der er angiveligt et møde i Ukraine-kontaktgruppen, og de diskuterer angiveligt alt dette.

Men jeg tror faktisk, at det bedste er, hvis Trump tager telefonen og ringer til Putin og tager den korte vej i det spørgsmål.

SCHLANGER: Vi har to andre spørgsmål til oase-planen, som begge drejer sig om spørgsmålet om brug af atomkraft til afsaltnings.

Bill M. siger: »Efter at have studeret det, er det eneste, der gør mig urolig, muligheden for, at atomart materiale falder i hænderne på Hamas, forudsat at det stadig findes. Hvordan vil atomart materiale blive håndteret og forvaltet?«

Og så spørger Manuel Javiero [ph], som er pensioneret professor i oceanografi, om det kan lade sig gøre at bygge atomartereaktorer på seismiske steder. Jeg går ud fra, at han mener, at der er seismisk aktivitet i området omkring Oase-planen.

ZEPP-LAROUICHE: Jeg tror, at der i mellemtiden er sket teknologiske fremskridt. Vi kan anvende ibrønde sikre atomreaktorer, vi kan bruge den model, som Indien har udviklet på basis af thorium, og som ikke kan bruges til atomvåben. Man har modeller som Pebble Bed-reaktoren, som fysisk kan lukke ned i det øjeblik, der opstår en fejlfunktion. Det er selvfølgelig overvejelser, men jeg tror, de er teknologisk håndterbare. Og hvis man vil løse problemet med de store vandmængder, er man nødt til at have en energikilde, som har en meget høj energigennemstrømningstæthed. Men jeg tror, at

den tekniske side absolut kan håndteres.

SCHLANGER: Vi har nogle flere spørgsmål her, Helga, som afspejler, at folk har været meget opmærksomme på disse diskussioner. Fra en tilhænger i Tyskland skriver hun: »Tak for din diskussion med Dr. [Werner] Rügemer, som har skrevet en bog om Friedrich Merz og BlackRock. [Jeg har svært ved at få mine venner til at tale om det; de siger, at det bare viser, at Merz i modsætning til Scholz eller Habeck var en succesrig forretningsmand, hvilket ville gøre ham til en god kansler. Hvordan får jeg dem til at se den fare, som Merz repræsenterer?«

ZEPP-LAROUICHE: Jeg tror ikke, det kun er Merz. Jeg så debatten mellem Merz og Scholz, den berømte duel, hvor de to hovedkandidater talte sammen i 90 minutter. Og det, der slog mig ved den debat, var, at de talte meget om økonomi; migrantspørgsmålet var hovedemnet, men alt andet blev fuldstændig udeladt! Intet om situationen i Mellemøsten – i Tyskland kan man naturligvis ikke diskutere dette under alle omstændigheder – men intet om forholdet til BRIKS; intet om faren for atomkrig, hvis denne opstilling af mellemdistancemissiler, som blev aftalt mellem Biden og Scholz på det sidste NATO-topmøde, hvis det går igennem i 2026, som ikke er så langt væk, gør det Tyskland til et hovedmål for enhver optrapning, som så helt sikkert vil ske. Intet af dette! Ingen krigsfare! Ingen situation i det Globale Syd, BRIKS, ingenting! Jeg var virkelig chokeret.

Jeg mener, denne debat foregik i en fuldstændig boble. På tysk hedder det *Deutsche Käse Kloake*. Det var helt forfærdeligt. Mit råd til dig er, at Dr. Rügemer udgiver en ny bog [*BlackRock Germany: Die heimliche Weltmacht, ihre Praktiken in Deutschland und Friedrich Merz*], som han netop har præsenteret på en pressekonference i Berlin. Jeg tror, man allerede kan få den online. Jeg vil foreslå, at du køber denne bog, læser den, for han har masser af detaljerede oplysninger, og viser den til dine venner og dybest set siger: Hør, hvis du vil vide,

hvem der er kombinationen af Wall Street, City of London, det militærindustrielle kompleks, Silicon Valley og især metoden med profitmaksimering for profittens skyld, det, der har bragt hele verden på kanten af tredje verdenskrig, så er det dette system med BlackRock, Vanguard og de andre kapitalforvaltere: Det er de mennesker, der tjener på aktierne i det militærindustrielle kompleks. De har en interesse i at have den ene krig efter den anden.

Og den anden ting, som jeg synes er vigtig, er, at Merz tilhører en bestemt libertariansk opfattelse af økonomien, som går ud på at slippe af med den store stat, og jeg vil sige, at det er et af de andre svage punkter i Trump-administrationen, at han synes at være omgivet af folk, som vil skære ned på regeringen. Jeg mener, det er én ting at skære ned på USAID, fordi det har været involveret i regimeskift, farverevolutioner og manipulation af udenrigspolitikken i over 100 lande, hvilket var tilfældet under Biden, Obama og tidligere regeringer. Så der er en positiv side. Men hvis man skærer alle statens funktioner ned til det absolutte minimum i von Hayek/von Mises' østrigske skoletradition, og så kun satser på militære udgifter, hvor ender man så? Man ender i schachtiansk økonomi. Og det havde vi i Tyskland: Hjalmar Schacht var Hitlers økonomiminister, og hans økonomiske model med at skære ned på de sociale udgifter og sætte alt ind på militæret er en model, som allerede har bragt Tyskland ud i en frygtelig katastrofe, som vi ikke er kommet os over den dag i dag!

Så jeg tror ikke, der er nogen genvej. Start med bogen af Dr. Rügemer, men tag derefter dine venner med ind i den schachtianske økonomis historie, og sig grundlæggende, at hvis du har en kombination af de nuværende – jeg mener, problemet er, at der ikke er noget godt valg. Alle disse partier har problemer, men jeg synes helt klart, at Merz er en person, som ikke bør vinde valget.

SCHLANGER: Vi har fået en e-mail fra en person, som siger, at

hendes yndlingsdel af disse webcasts er, når I taler om kultur. Og hun sagde: »Jeg blev syg i sidste uge af Superbowl-mani. Væddemål, såkaldt 'underholdning', halvnøgne kvinder, nøgne mænd, det var ulækkert! Vi har brug for en ændring af det kulturelle paradigme. Men hvordan gør vi det gennem uddannelsessystemet? Hvordan kan vi reformere uddannelsessystemet i Vesten?«

ZEPP-LAROUCHE: Først og fremmest skal du ikke se Superbowl, hvis du hader det så meget! [latter] Lad være med at torturere dig selv!

Jeg mener det alvorligt, for allerede Platon anbefalede, at forældrene på hans tid ikke skulle lade deres børn gå til teaterforestillinger af de store tragediedigtere, Sofokles, Aischylos og lignende forfattere, fordi den vold, der blev skildret i disse skuespil, ville være for meget for børnene at klare. For børn vokser stadig, og de kan blive ødelagt i en tidlig alder. Hvis Platon havde set, hvad der foregår i dag, ville han vende sig i sin grav.

Men det er også en effekt, at Schiller i sit stykke *Bruden fra Messina*, og i indledningen til det stykke, skriver, at kultur har en kraft, som, hvis man går til en stor forestilling på et område, at den kraft gør noget ved ens sjæl, og den kraft forbliver endda, efter at forestillingen er slut, og man går hjem, den forbliver hos en. Det ved du selv. Hvis du har en opløftende oplevelse, bliver den hos dig i flere dage, måske længere. Men det samme gælder desværre, hvis man ser noget grimt: Jeg er holdt op med at gøre den slags, men før i tiden, hvis man for eksempel så en af disse *krimier*, i Tyskland har man ikke længere film, man har *krimier*, »Krimis«; som i dag ikke længere har noget plot, de har kun vold, pornografi, perversion, vold uden nogen form for mening. Og hvis du gør det mod dig selv og ser det, sætter det et aftryk i dit sind, som også bliver siddende i dagevis, hvis ikke længere. Så det er derfor, jeg siger: Gør det ikke mod dig selv.

Hvordan får vi et bedre uddannelsessystem? Jeg tror, det er et stort problem: De forskellige lande i det Globale Syd afviser al denne perversion, kønsforretningen, børns ret til at ændre deres køn en gang om året, de skøre ting, der foregår – de afviser det. Kineserne afviser det, russerne afviser det, afrikanerne afviser det, mange andre lande, og de går tilbage til deres egne bedste traditioner. Inden for videnskaben tager de naturligvis en universel tilgang og tager ganske enkelt alt, hvad der har bidraget til menneskehedens fremskridt gennem årtusinder.

Og det, vi skal gøre i Vesten, er at – det er meget svært, for de fleste regeringer tilhører enten denne neolibérale skole, hvor alt er tilladt, eller også er de uvidende om de store traditioner og har en meget begrænset idé om, hvad »tradition« skal betyde.

Det, vi skal gøre, er at gå tilbage til de største perioder i hele menneskehedens historie, den klassiske periode i Grækenland, den italienske renæssance, den andalusiske renæssance, den franske Ecole Polytechnique, den tyske klassiske periode, og så tage fra andre kulturer, som den konfucianske tradition, den vediske tradition i Indien, og bare tage det bedste, som hele menneskeheden har frembragt, og gøre det tilgængeligt for vores elever. Det store problem er naturligvis, hvor vi skal få lærerne fra, for det har desværre ikke længere været på pensum i flere generationer, så jeg tror, at det, vi skal gøre, er at fremsætte ideen om en renæssancebevægelse, hvor de mennesker i Vesten, der forstår, at vi har en stor tradition, men at den er ved at blive glemt, fordi den unge generation ikke har nogen fornemmelse længere, at vi er nødt til at skabe en bevægelse, der kæmper for en kulturel renæssance. Og det er derfor, jeg skabte Schiller Instituttet for 41 år siden, med det udtrykkelige mål, at vi ikke kun har brug for en retfærdig ny økonomisk verdensorden, men vi har også brug for en dialog mellem civilisationer, som bringer det bedste frem i alle kulturer og alle nationer, og

så føre en dialog mellem dem og ud fra det skabe en ny renæssance. Og det var, vil jeg sige, en af de bedste ideer, jeg nogensinde har haft, for det er nu det, der er sket blandt BRIKS-landene, blandt landene i det Globale Syd. Men vi er nødt til at få Vesten med, og jeg tror, at det kræver folk, der samler sig – vi har to kulturmagasiner: Vi har Leonore på engelsk, og vi har Ibykus på tysk. Det er to kulturmagasiner, hvor vi forsøger at fremlægge disse ideer. Så du kan abonnere på et af dem eller begge og sprede det. For vi har brug for folk, der kæmper for det her, hvilket naturligvis er meget sværere end at drikke sig fuld til et Superbowl-orgie.

SCHLANGER: Nu, Helga, har jeg endnu et spørgsmål til dig, som kommer fra en, der har fulgt Schiller Instituttets arbejde i mange år. Han skriver: »Jeg husker Schiller Instituttets promovering af den tyske rumforsker Krafft Ehrickes arbejde og hans idé om det *udenjordiske imperativ*. Når Elon Musk taler om, hvorfor han er så passioneret omkring kolonisering af Mars og videre, lyder han lidt som Ehricke. Ved du, om han er bekendt med Ehrickes arbejde, og er det muligt, at Schiller Instituttet kunne gøre noget igen for at popularisere de opfattelser, der var der fra Krafft Ehricke?«

ZEPP-LAROUCHE: Jeg ved ikke, om Elon Musk kender til Krafft Ehricke. Jeg er enig i, at det nok er et af de bedste aspekter ved Musk, fordi han ser ud til at have en idé om visionen for menneskeheden, hvad der sker med menneskehedens identitet, når man begynder at rejse ud i rummet og har en idé om at kolonisere rummet. Så hvis nogen af jer, der lytter, vil hjælpe, ved nogle af jer måske, hvordan man kommer til Elon Musk: Tag det arbejde, vi har udgivet om Krafft Ehricke. Vi har udgivet en bog af Marsha Freeman, en smuk bog om Krafft Ehricke: Send den til Musk, så kan han måske reagere på den.

Jeg tror, at vi lige nu promoverer Krafft Ehricke i Tyskland, fordi Tyskland er et af de lande, der sammen med Oberg og andre, herunder Ehricke selv, var pionerer inden for hele rumdrømmen. Krafft Ehricke havde sine tre love for rumfart:

Jeg kan dem ikke udenad, men grundlæggende siger han, at der ikke er nogen anden grænse for mennesket end mennesket selv. Det er i sig selv en utrolig idé: Det frigør idéen om at tænke, hvilket jeg synes er ekstremt vigtigt. [“1. Ingen og intet under dette univers’ naturlove pålægger mennesket nogen begrænsninger undtagen mennesket selv. 2. Ikke kun Jorden, men hele solsystemet og så meget af universet, som han kan nå under naturlovene, er menneskets retmæssige aktivitetsområde. 3. Ved at ekspandere gennem universet opfylder mennesket sin skæbne som et livselement, udstyret med fornuftens kraft og den moralske lovs visdom i sig selv.”]

Jeg er helt enig, for Krafft Ehrlicke skrev disse ting i 1950’erne og 60’erne og 70’erne, men det er svært at finde nogen, der har en smukkere opfattelse af, hvad det gør at transformere den menneskelige identitet, når vi arbejder internationalt, sammen, og bygger byer på Månen, byer på Mars. Og jeg tror, at det er det eneste håb for, at vi i sidste ende vil overvinde denne tilstand af småbørn, der sparker hinanden, og i stedet blive voksne.

SCHLANGER: Kan du give os en forsmag på, hvad vi kan forvente af mødet i Den Internationale Fredskoalition på fredag?

ZEPP-LAROUICHE: Ja. Vi har denne gang et meget aktuelt og ekstraordinært antal talere. Jeg tror, at faren for, at der lørdag middag sker en optrapning til en større krig, eller at den følger kort tid efter, bør give os et incitament til virkelig at arbejde meget hårdt for at få oase-planen på bordet lige nu.

Som talere har vi Sydafrikas tidligere udenrigsminister Naledi Pandor. Sydafrika har tydeligvis spillet en meget vigtig rolle i forhold til at brænde for palæstinenserne situation, så det er en stor ære, at hun vil være der. Derefter har vi ekstremt vigtige talere fra den bedre tradition i USA, fra Eisenhower Media Network. Det er folk, som alle refererer til Eisenhower, og han havde i sin tid en plan om at bruge atomkraft til

afsaltning, så det er en måde, hvorpå det republikanske parti måske faktisk kan forholde sig til denne Oase-plan, da den er i deres eget partis og Lincolns tradition, så det kan måske hjælpe med at få Trump til at vedtage Oase-planen. Og så har vi ekstremt vigtige mennesker fra Palæstina, diplomater fra andre lande i den sydvestasiatiske region.

Vi lægger invitationen ud i dag på Schiller Instituttets hjemmeside, så gå ind på hjemmesiden, så kan du se de andre navne, og organisér så, at så mange som muligt deltager eller i det mindste ser IPC-mødet på fredag, for det bliver en meget, meget vigtig intervention for at forsøge at få en bedre dagsorden på bordet, før det er for sent.

SCHLANGER: Det er fredag formiddag kl. 11 østkysttid. Og Helga, i betragtning af at så mange af spørgsmålene i dag var »hvordan gør vi det her?«, ville det være et glimrende sted for dem at starte.

Så tak, fordi du ville være med i dag. Har du nogle sidste ord?

ZEPP-LAROUICHE: Jeg tror, vi sidder på en potentiel krudttønde, som kan eksplodere i en katastrofe, så sørg for, at jeres samtidige bliver vækket af denne fare, og læg oase-planen på bordet, for oase-planen er en vigtig ingrediens i behovet for at gå over til en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur. Hvis præsident Trump ville ringe til præsident Putin og reagere på det krav, som Rusland har fremsat i lang tid, nemlig behovet for en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur, så er det den eneste måde, hvorpå vi kan forbyde faren for krig for altid, i traditionen fra den Westfalske Fred, hvor man anerkender, at for at opnå fred, er man nødt til at tage hensyn til den andens interesser, og det betyder alle andre. Så det er det, vi også vil diskutere på fredag.

SCHLANGER: Okay, så ses vi der.

ZEPP-LAROUICHE: Vi ses snart. (hzl/hcs)

Webcast med Helga Zepp-LaRouche og Larry C. Johnson: At bryde gennem tågen af de unipolære fortællinger

Ikke korrekturlæst

[HZL] [LCJ]

Onsdag den 5. februar 2025

HELGA ZEPP-LAROUCHE: Velkommen, god dag til jer alle sammen, jeg er meget glad for i dag at kunne byde velkommen til Larry Johnson, som er en anerkendt analytiker. Han er en del af Veteran Intelligence Professionals for Sanity (VIPS) og har mange andre funktioner. Velkommen, Larry, hvordan har du det? Godt at se dig.

LARRY C. JOHNSON: Jeg har det fint, tak. Jeg sætter pris på muligheden.

ZEPP-LAROUCHE: Jeg kunne ikke have valgt et mere dramatisk øjeblik end i dag, fordi hele verden er i en tilstand af overraskelse, chok, forvirring over, hvad der skete, da premierminister Netanyahu ankom til Washington og holdt pressekonference sammen med præsident Trump, fordi hele verden enten kiggede på, om Trump ville lægge pres på premierminister Netanyahu for at fortsætte med våbenhvilen i Gaza fase 2, de vedvarende aftaler om de resterende gidsler og de andre aftaler. Men i stedet blev verden virkelig vækket med et chok: Nemlig at præsident Trump lige har sagt, at USA har tænkt sig at overtage Gaza og skabe en riviera der.

Nu var jeg ikke helt overrasket, for vi havde allerede kendt til denne plan, som blev udsendt for første gang af premierminister Netanyahus kontor i maj sidste år, og som har animationer af, hvordan Gazastriben skal se ud, med skyskrabere og luksusbygninger og så videre. Så vi ventede fulde af utålmodighed på, om det ville være at fortsætte med våbenhvileprocessen, eller om det ville være denne utrolige idé, som er baseret på etnisk udrensning af palæstinenserne – og desværre gik chokket i retning af det sidste.

Så kan du fortælle os, hvad dit syn er på denne sag?

JOHNSON: Trump er et ret forvirrende individ. Vi har set ham sende modstridende budskaber, både på den ene side har han omgivet sig med kristne zionister og har taget imod penge fra folk som Mariam Adelson, enke efter Sheldon Adelson, en rig Las Vegas-figur, og han sagde: »Naturligvis vil vi gøre, hvad israelerne ønsker.« Men så lagde han Jeffrey Sachs ud på sine sociale medier, hvor han sagde nogle virkelig hårde, men sande ting om Bibi Netanyahu. Så indførte han faktisk våbenhvilen. Og virkeligheden med våbenhvilen er, at den har gjort det muligt for palæstinenserne i Gaza at vende tilbage til deres ødelagte hjem eller de murbrokker, der er tilbage.

Så i går, når Trump har sagt – han siger nogle ting, men der er ingen måde, hvorpå han faktisk kan gennemføre dem. For eksempel: »USA vil tage ansvar for Gaza.« Men hvad betyder det? Vi vil ikke sende tropper til Gaza for at sikre det, som det israelske militær forsøgte, for hvis vi gør det, vil amerikanske soldater blive dræbt. Hamas forsvinder ikke. Trump insisterer vedvarende på, at han vil tvangsforflytte palæstinenserne. Held og lykke med det, for jeg gætter på, at han – endda på sin pressekonference – sagde, at jeg vil tale med alle de arabiske nationer, de muslimske nationer, som om de er med på den. Nej, det er de ikke. Saudi-Arabien gik specifikt ud i går aftes og gentog, at der ikke vil ske fremskridt i forholdet til Israel, før der er en etableret palæstinensisk stat, og det palæstinensiske folks rettigheder

er beskyttet. Og de har ikke tænkt sig at acceptere nogen form for ny Nakba.

Så nogle gange undrer det mig, hvad Trump gjorde, da han fremsatte denne retorik. På en måde afvæbner det Netanyahu, for i stedet for at han siger: »Vi vil støtte Israel fuldt ud, og Israel kan gøre, hvad de vil i Gaza«, siger han: »Nej, USA vil være ansvarlig«, hvilket jeg tror er en markering over for Netanyahu, der siger: »OK, hold jer ude, vi tager os af det«; men dette løfte om at tage sig af det, gjorde han ikke til en offentlig dagsorden. Måske gav han nogle private forsikringer. Det kan vi ikke udelukke. Men vi vender tilbage til det grundlæggende spørgsmål om, at Trump ikke har den militære magt til at starte en ny krig, for samtidig med at han siger det, kommer nyheden om, at der er planer om at trække de amerikanske tropper ud af Syrien. Og det ville ikke bare være et spørgsmål om at flytte dem, tage dem ud af Syrien og placere dem i Gaza, for det er specialoperationsstyrker; det er ikke konventionelt militær.

Så Trump viser, i det mindste med hensyn til spørgsmålet om det palæstinensiske folk, at han ikke gør noget offentligt for at forsikre det palæstinensiske folk om, at han har deres interesser på hjerte. Dybest set lød den plan, han foreslog og talte om, meget som den ejendomsplan, hans svigersøn Jared Kushner foreslog for otte måneder siden. Så jeg tror ikke, at der er nogen ny handling på vej fra USA's side. Og om noget vil denne form for retorik fra Trumps side gøre det sværere for Israel at genstarte drabskampagnen i Gaza, og det vil holde våbenhvilen intakt.

ZEPP-LAROUCHE: Jeg håber, at det, du siger, er sandt, men problemet er, at verden har set dette folkemord foregå i 15 måneder nu, og jeg mener, jeg var virkelig forbløffet over, at Trump kunne sige: Åh, disse fattige mennesker, de skal ikke tage tilbage til dette område, som er fuldstændig ødelagt; de skal have et bedre liv. Jeg mener, han sagde ikke med ét ord, hvorfor denne del af verden er så fuldstændig ødelagt, og det

var blandt andet ikke kun Israels handlinger, men det var USA's våbenleverancer og opbakning til Israel ved Den Internationale Straffedomstol. Uden USA's opbakning i FN's Sikkerhedsråd, hvor USA nedlagde veto, hver gang der blev gjort et forsøg på at afhjælpe situationen, kunne det ikke være sket, og det ved hele verden!

Jeg er virkelig bekymret for, at medmindre der virkelig sker en dramatisk ændring, som yder palæstinenserne retfærdighed, både i Gaza og på Vestbredden, så – okay, der er en tragedie på kort sigt, men der er også en effekt på lang sigt. For jeg har i de sidste måneder i stigende grad hørt fra lande i det Globale Syd, at det kollektive Vestens ære og omdømme har lidt enormt, især på grund af den holdning til det, der skete i Gaza.

JOHNSON: Det er rigtigt.

ZEPP-LAROCHE: Og jeg er bange for, at hvis præsident Trump lige nu tror, at han kan bygge en riviera i Gaza – ud fra hvad du siger om, at det ikke er særlig sandsynligt, at det sker – men det vil bare øge verdens afsky. Og jeg tror, at alle naboerne allerede har afvist det, inden det overhovedet var kommet til et beslutningspunkt.

Og hvis man tænker på, hvad Trump gør i forhold til migranter ved den mexicanske grænse, så er det en hårdhændet behandling: Folk blev samlet sammen og sendt i håndjern til deres respektive lande – ikke ligefrem et rart billede, som også registreres i verden. Og så antager han, at egypterne og jordanerne sagde, at de bare skulle tage imod migranter. Tænker han ikke på, at de også har sikkerhedsproblemer? Det vil jeg gerne høre dit syn på.

JOHNSON: Åh ja. Nej, det ignorerer han. Jeg synes, det er svært at sige, at han er uvidende om det, for jeg tror, at en af de fejl, som kritikerne af Trump begår, er, at de altid forsøger at beskrive ham som dum og overfladisk, og hvis han

er dum og overfladisk, så slog han i hvert fald hele det demokratiske etablissement og blev valgt. Og han holdt USA's retshåndhævende myndigheder væk fra politiseringen af justitsministeriet. Så jeg giver ham kredit for ikke at være en overfladisk, uvidende person. Når det er sagt, er han en forfærdelig offentlig taler, for han taler aldrig rigtig om sin filosofi, sin vision, med nogen form for – demonstrerer ikke intellekt på den front. Det er meget enkelt: Det er MAGA. Han vil »gøre Amerika stort igen«, uanset hvad det indebærer.

Men en gang imellem slipper han ud med sandheden, som for en uge siden, da han erkendte, at Rusland havde en legitim klage over, at NATO sneg sig ind på landets grænser. Og da han indrømmede, at hvis det skete for os i USA, ville vi så reagere på samme måde? OK, det sender et godt budskab til Rusland.

Men når det gælder spørgsmålet om det palæstinensiske folk, tror jeg, at Trump er intellektuelt disponeret for at omfavne den zionistiske vision, og alligevel bringer han – der er en slags element af pragmatisme fra hans synspunkt – »lad os bare få disse mennesker et sted hen, hvor de har et rart sted at bo, og så vil de være lykkelige.« Det viser, at han ikke forstår noget om det palæstinensiske folk, at det ikke er en masse, en klump ler, der kan formes, som det passer ham. Det har haft en meget rig og mangfoldig kultur, og der er stadig kristne blandt palæstinenserne; det er ikke kun en muslimsk bevægelse, for den er uden for bedømmelse her i Vesten, i USA.

Så det, der i sidste ende driver Trump, er, at han gerne vil være vellidt, og at han gerne vil lave »the big deal«. I den forbindelse er vi også nødt til at se på, hvad han sagde om Iran i forbindelse med diskussionen om Israel. Han talte varmt om, at »Iran ikke vil have atomvåben«. Virkeligheden er, at ayatollah Ali Khamenei ikke har givet tilladelse, ikke har ophævet fatwaen, for at tillade opførelsen af et atomvåben i Iran. Han har modstået det og derefter modstået det interne pres for at gøre det; og så har den aftale, der blev

underskrevet den 17. januar, sikkerhedsaftalen mellem Rusland og Iran, gjort sandsynligheden for, at Iran bygger et atomvåben, endda mere fjern, fordi Rusland lovede støtte til projekter inden for atomkraft, men samtidig vil Rusland ikke hjælpe til med at tillade Iran at bygge et atomvåben. Så at Trump siger det, tror jeg faktisk er en måde, hvorpå han afdramatiserer sandsynligheden for, at Israel vil foretage en ensidig handling for at angribe Iran, hvilket de har truet med og lagt pres på for at gøre. Så jeg tager Trumps retorik om det som et tegn på, at han siger det offentligt: »Ja, okay, vi gør noget, hvis der sker noget«, men der er ingen beviser.

Oppositionsgruppen i Iran, som jeg garanterer dig er delvist finansieret af USAID; de modtager helt sikkert nogle penge fra dem og fra CIA, cirkulerer falske efterretninger, der hævder, at Iran allerede er i gang med at bygge en meget primitiv atombombe, en der ikke kan være på et missil, at det er en bombe, der kan nedkastes med et fly. Det er en del af CIA's arbejde mod Trump for at forsøge at skabe et påskud, som vil tvinge Trump til at angribe Iran. Så der foregår lidt 4D-skak her, som ikke bare er et ensidigt fremstød fra Trump, for efterretningstjenesten har ikke slækket på sit ønske om at forsøge at starte en krig med Iran.

ZEPP-LAROUCHE: Jeg tror, der er en anden ting at overveje, og det er, at hver gang et land tror, at det er det eneste relevante, det overlegne, tror jeg, det går i en frygtelig forkert retning...

JOHNSON: Mm-hmm.

ZEPP-LAROUCHE: Og i betragtning af, at jeg taler som tysker, tror jeg – jeg er altid meget, det er ligegyldigt, hvilket land det er, hvis de tror, de er bedre end andre, har det kimen til en potentiel katastrofe. Og jeg tror, at den eneste måde, hvorpå verden i sidste ende kan komme ind i en fredelig udvikling, er, hvis hvert enkelt land på planeten har ret til at kræve, at deres sikkerhedsinteresser bliver beskyttet, og

at deres ret til udvikling bliver beskyttet. Og hvis der ikke er nogen delt sikkerhed, er den nuværende ledelse af Hamas måske svækket, den nuværende ledelse af Hizbollah er svækket, og du kan halshugge mange enkeltpersoner, men det, det avler, er et vedvarende had, et vedvarende ønske om hævn.

Og jeg tror, at hvis jeg var rådgiver for præsident Trump (hvilket jeg naturligvis ikke er), men i dag var der en meget stærk pressekonference, som blev holdt af Francesca Albanese; hun er FN's repræsentant for menneskerettigheder og også FN's særlige rapportør for de besatte palæstinensiske områder. Hun redegjorde for historien om Nakba '48, '67 og de forskellige utrolige pinsler, som palæstinenserne har været igennem, og jeg tror, at præsident Trump ville gøre klogt i ikke kun at lytte til den israelske side, for han har naturligvis mange magtfulde israelske venner, men jeg tror personligt, at hvis han ikke også åbner sit sind og sit øre for den anden side, hvordan kan han så få USA til at være en kraft for det gode i verden igen, hvilket er den eneste måde, hvorpå USA kan blive stort igen? Hvad mener du om det?

JOHNSON: Nej, jeg er helt enig med dig. Nu kommer vi igen tilbage til Trump og Trump-administrationen, som sender blandede signaler. I mandags sagde den nytiltrådte udenrigsminister Marco Rubio i et interview med Megyn Kelly, at USA ikke længere kunne foregive at være verdens unipolære leder, men måtte anerkende, at der var forskellige, og han brugte udtrykket »multipolær«. Så det er et godt tegn, at han anerkender det. Men det betyder endnu ikke handling. Men lad os også erkende, at Trump selv kom ud og truede BRIKS. Det er vigtigt, for den tidligere regering under Joe Biden sagde ikke et ord om BRIKS. De anerkendte det ikke engang. Det mindede mig lidt om, at Biden-administrationen opførte sig som en karakter i Harry Potter-filmene, hvor de ikke ville sige navnet »Lord Voldemort«. Det kan man godt sige, men man kan ikke sige »BRIKS«. Trump kom ud og sagde »BRIKS«. Og så tog han fejl og hævdede, at Spanien var BRIKS-medlem, nej, »S'et«

står for Sydafrika.

Men ved at nævne det anerkendte han, at BRIKS faktisk er et alternativ til USA's økonomiske overherredømme og anerkender, at det er en trussel. Og USA har en hel del indflydelse til at skabe noget virkeligt kaos i dette. Brasilien er for eksempel nok det svageste led i den kæde, så jeg forventer fuldt ud, at CIA, hvis de ikke allerede gør det, vil intensivere de hemmelige aktioner for at forstyrre Brasiliens evne – for i år har Brasilien ansvaret, det har formandskabet for BRIKS – og jeg tror, at USA vil gøre alt, hvad der står i deres magt, for at sabotere det. Indien er et andet land, som sandsynligvis kommer til at stå for skud, fordi det har ret stærke økonomiske forbindelser med USA og derfor har nogle sårbarheder der. Kina er en af USA's største handelspartnere, men landet har skiftet kurs og forsøger at flytte mere af sin aktivitet til det Globale Syd. De har afskåret sig fra sjældne jordarter, som de bruger, og som er afgørende for produktionen i den amerikanske forsvarsindustri. Og Kina er ærligt talt træt af at blive mobbet. De vil ikke lade sig tyrannisere af USA.

Så det, Trump står over for, er, at hans og USA's handlinger i det mindste styrker beslutsomheden hos andre BRIKS-lande og de nyligt installerede BRIKS-medlemmer som Indonesien og Vietnam. Så Trump anerkender, at den multipolære verden eksisterer. Jeg tror ikke, at han endnu har fundet en strategi for, hvad han skal gøre, andet end at true den. Og du ved, han sagde, at han vil indføre 100 % told på alle lande: For det første glemte jeg at nævne det i nogle af de analyser, jeg har skrevet, men Trump har ikke magt som præsident til ensidigt at indføre told. Told er en funktion, der varetages af den amerikanske kongres. Så han kan foreslå lovgivning, og når det kommer ind i lovgivningsprocessen, har man mange muligheder for, at det kan blive afsporet, fordi der er virksomheder her i USA, som har forretningsinteresser i flere af BRIKS-landene, som ville se deres økonomiske fordele blive afsporet.

Det andet aspekt af det er, at de fleste af BRIKS-landene, de eneste, der er aktive, store forhandlere med USA, er Kina, Indien og Vietnam. Alle andre er ikke så vigtige for USA.

ZEPP-LAROUCHE: Jeg tror, at Trumps forståelse af brugen af told er nødt til at blive bedre, for ifølge Alexander Hamiltons, Friedrich Lists og Henry C. Careys amerikanske økonomisystem skulle told, når der var tale om told, beskytte de spirende, unge økonomier mod indflydelse fra frihandel, som dybest set ville køre disse økonomier over og ikke give dem mulighed for at vokse. Men told er ikke en klog politik i et kompliceret, internationalt forhold mellem stater, og man kunne allerede se, at Trump var nødt til at trække toldsatserne tilbage i forhold til Mexico og Canada, for som jeg har fundet ud af nu, så går noget af produktionen af reservedele til biler frem og tilbage over grænsen seks, syv, otte gange. Så det ville øge produktet; i biler ville det gøre det 3.000 dollars dyrere i gennemsnit; SUV'er endda 6-7.000 dollars mere og andre varer. Så det ville øge inflationen. Og naturligvis er alternativet – vi har promoveret en helt anden tilgang til dette spørgsmål på Schiller Institutet.

Migrantsspørgsmålet er naturligvis et af de største emner i verden i dag. Hvor kommer disse migranter fra? De kommer fra Mellemøsten, fra interventionskrige, grundlæggende efter 9/11: Afghanistan, Irak, Syrien, Libyen; det er derfor, vi har millioner af migranter fra Mellemøsten. I Afrika og Latinamerika flygter migranterne hovedsageligt fra fattigdom, en fattigdom, som er blevet påtvunget af det nuværende efterkrigssystem, som var OK for det kollektive Vesten, men som ikke var OK for landene i det Globale Syd. Og derfor har man nu millioner af mennesker, som forsøger at undslippe sult, mangel på ferskvand og mangel på sundhedssystemer. Så hvis man vil løse migrantsspørgsmålet, skal man oven i købet bygge en mur, hvor intet menneske og ikke en flue kan komme igennem, eller man skal bruge Frontex i Middelhavet til at skubbe flygtninge tilbage, som så drukner i Middelhavet. Det er ikke

en løsning!

Hvorfor ikke vælge den anden tilgang? Du ved, at Kina og BRIKS-landene nu vender sig mod det Globale Syd, fordi de bliver udelukket af USA og EU, så de indfører sanktioner, de gør alle mulige ting, så de vender sig mod det Globale Syd og opbygger produktive handelsforbindelser med landene i Afrika, Asien og Latinamerika. Hvorfor er USA ikke så smart? Og Trump kunne virkelig gå i den retning og dybest set sige, hvorfor udvikler vi ikke disse lande sammen med Kina? Den tidligere regering forsøgte så hårdt at forhindre Kina i at få indflydelse i Latinamerika. Ikke desto mindre er Chancaydybvandshavnen i Peru blevet bygget. Og hvis USA bare holdt op med at tænke geopolitisk og sagde: »Hvis vi sammen med Kina arbejder på alle disse projekter, ville flygtningene blive hjemme, og de ville hjælpe med at opbygge deres lande!« Jeg tror, at det er den eneste måde, vi kan komme ud af denne krise på.

Tror du, der er nogen mulighed for, at det kan ske med Trump-administrationen eller ej?

JOHNSON: Nej. Jeg synes, du er generøs i din optimisme, Helga, men jeg tror, der er nul chance for, at det sker. Se på, hvad Trump allerede har gjort med hensyn til Panama: Han kom til magten og sagde: »Panama, min Gud! Kineserne er overalt!« Jeg har arbejdet meget i Panama med at undersøge produktforfalskning og hvidvaskning af penge. Jeg arbejdede med en af de store banker dernede, hvor jeg hjalp med at lave due diligence på e-handelskunder. Jeg kender området. Kineserne har været der i 30 år! Kineserne har haft kontrakten på at administrere havnene i byen Colón, frihandelszonen Colón; der er mindst tre store containerhavne i den nordlige ende af kanalen. Der er mindst én stor containerhavn i den sydlige ende. Den har kineserne drevet i over 30 år. Og Trump gjorde slet ikke noget ud af det, da han tiltrådte for første gang. Så nu skal vi pludselig stoppe kineserne.

Hvis Panama går med til at suspendere kontrakten med Hong Kong-virksomhederne, hvilket vil fjerne deres ledelsesansvar, ville det ikke overraske mig, at kineserne ville sige: »Okay, vi tager alle vores kraner og tager hjem.« Og de vil trække den infrastruktur ud, som de har bygget i de havne. Hvis det sker, vil det være en katastrofe! Ikke kun for Panamas økonomi, men for økonomierne i Mellem- og Sydamerika, fordi mængden af produkter, vi taler om, jeg vil anslå, at det er langt over 1 billion dollars, produkter, der flyder gennem Panamakanalen og bliver deponeret i frihandelszonen Colón, som bliver solgt – vi har grossister, folk, der sælger alt fra fjernsyn til Nike-sneakers til undertrøjer, og de bliver solgt videre til købmænd, der kommer fra Mellemamerika, fra Caribien, fra Sydamerika. De køber det, og så bliver det sendt ud til de lande, og så bliver det solgt videre i de lokale butikker. Så der er en enorm mængde handel der.

USA har besluttet, at de vil forsøge at konfrontere kineserne, men ved at gøre det med trusler og mobning forstærker de blot det dårlige gamle billede af USA som en aggressiv imperialist. Og en ting, jeg har bemærket ved at observere kinesernes og russernes handlinger over for andre lande, er, at når de har med folk fra Afrika, andre dele af Asien eller Mellem- og Sydamerika at gøre, så behandler de dem ikke, som om de er »små brune mennesker«. De er ikke nedladende over for dem. De behandler dem som ligeværdige, de behandler dem med respekt, og det anerkender disse mennesker. Og det går tilbage til noget, du sagde tidligere med henvisning til Mellemosten om, hvad der er sket med USA's og Israels omdømme, at ingen af landene har gjort sig fortjent til mere respekt. De bliver hånet, fordømt internationalt – og bliver faktisk mere isolerede diplomatisk set.

Så Trumps bestræbelser på at tage kampen op med Kina, først i Panama, men kineserne har udvidet deres økonomiske magt – de har brugt økonomisk diplomati, ikke diplomati med geværer og kanoner.

ZEPP-LAROUCHE: Jeg tror, at hvis man ser objektivt på denne dynamik, så har kineserne i lang tid, og russerne før det – du ved, russerne støttede landene i det Globale Syd i deres kamp for uafhængighed, og mange lande holder mindet om Rusland meget højt, fordi de føler, at de er taknemmelige for deres uafhængighed på grund af Ruslands støtte. Nu, i den seneste periode, har Rusland tilbudt atomkraft og mange andre videnskabelige projekter; kineserne har, siden de satte Bælte- og Vej-Initiativet på dagsordenen for 12 år siden, fået en enorm mængde, ikke kun af indflydelse, men også af venskab. Mange lande i Afrika eller Asien siger, at Churchills ord om, at lande kun har interesser og ingen venner, ikke er sandt, fordi de har oplevet ægte venskab. For hvad er venskab? Når man gør noget for den anden, som hjælper den anden person eller det andet land til at trives eller få gavn af det, så er det selve roden til venskab.

Desværre har USA's bestræbelser på at skabe en unipolær verden, eller som Rear Adm. Thomas Buchanan sagde for nylig på et møde med CSIS, at USA endda har ret til at føre en forebyggende taktisk atomkrig for at bevare overherredømmet, jeg mener, det gik hånd i hånd med at bygge næsten 1.000 baser rundt om i verden, og de lande, der var på modtagersiden af disse baser, ja, de havde visse fordele, men at være et sikkerhedsaktiv for USA betyder ikke, at disse økonomier bliver opbygget. Det er ligesom med turisme, det er noget, der giver overskud til den, der har franchisen, men ikke til landet.

Så ville det ikke være på tide, at USA tog sin model op til revision, altså ideen om at forsøge at kontrollere verden på basis af overherredømme med militære midler, pres, CIA, USAID (som nu heldigvis er blevet udslettet), ville det ikke være bedre at se på den kinesiske model og sige: »Måske gør de noget rigtigt, som giver dem indflydelse og venner blandt disse lande«, og måske kunne USA gå tilbage til sin egen tradition med John Quincy Adams, som f.eks. sagde, at det ikke er USA's formål at tage til udlandet for at jage monstre, men

at opbygge alliancer med partnere. Hvad synes du om det? Er der et potentiale for at få USA tilbage på det spor?

JOHNSON: Det tror jeg ikke. Og det, du taler om, er en meget sund, rationel og intelligent tilgang. Jeg var vidne til en samtale i går mellem en ung fyr, som er en glimrende analytiker, og han talte om problemerne med, at Nvidia, denne computerchipproducent, er så overvurderet, og at det er en boble, der venter på at briste. Og han blev angrebet af en fyr, som havde været – og denne person er sandsynligvis flere millioner dollars værd, jeg er ikke sikker på præcis hvor meget – men det, han sagde til den yngre fyr, var for mig symbolsk for problemet med USA. Og dybest set afviste han den yngre fyrs argument ved simpelthen at sige: »Jeg har lyttet til alle disse mennesker, som er fabelagtigt rige. Og fordi de er så rige, må de vide mere end dig. Og de ved mere end dig, fordi de har så mange penge, at de er klogere end dig.« Den holdning, at det er ligegyldigt, hvordan de har tjent pengene, om det var ved tyveri eller andet, at de fortolker det faktum, at de har store, fede bankkonti, som at de også er rigtig, rigtig kloge, og de har fuldstændig ret. Og den korrupsion, der er her i USA, tror jeg bliver meget svær at udrydde.

Vi oplever det lige nu i Florida, hvor guvernør Ron DeSantis har indkaldt den lovgivende forsamling til krisemøde for at få vedtaget love, der vil styrke guvernørens mulighed for at støtte Donald Trumps indsamling af illegale immigranter og tvinge dem ud af landet, og med vægt på at gå efter dem, der er her illegalt og bryder loven. Den lovgivende forsamling, som er kontrolleret af republikanerne, både Huset og Senatet, fjernede det lovforslag, som DeSantis havde fremsat, og tog faktisk den magt, som skulle ligge hos guvernøren, og gav den til landbrugskommissæren. Hvorfor skulle de gøre det? Ved du hvad? Landbrugskommissæren fører tilsyn med al landbrugsaktivitet i Florida, og alle de forretningsfolk, der dyrker appelsiner, grøntsager eller andet, udnytter disse udenlandske arbejdere.

Det er en ny form for slaveri: De betaler dem under mindstelønnen, de har ingen sundhedsforsikring, de har ingen goder, og de bruger truslen om, at fordi de er her illegalt, skal de gøre, hvad disse mennesker kræver, ellers. Og det er der, hvor selv {Republikanerne} ville have en lov – tror du, at Demokraterne også ville have sat sig op imod det. Nej, nej, nej! Det ville de ikke. Så begge partier er desværre så korrumperede og efter min mening så onde, at de vil gøre hvad som helst, de vil ofre ethvert menneske for en dollar. For det er præcis, hvad de gør, de udnytter et stort antal – de opretter et system til at bringe denne strøm af illegale migranter ind, og når de så er her, bliver de udnyttet. Og når de først bliver udnyttet, har de ikke noget alternativ. Så det er et meget grimt billede. Men det er sådan, jeg tror, at USA grundlæggende ser på resten af verden, du ved, »hvad kan vi få ud af dem«.

Du ved, Trump, i går: Okay, ja, Ukraine, vi giver jer militærhjælp, hvis I giver os alle jeres sjældne jordarter. Nå, men... Russerne kontrollerer nu de sjældne jordarter, ikke ukrainerne, men det er en helt anden sag.

ZEPP-LAROUCHE: Der er to ting, man skal overveje: Den ene er, at Trump selv blev valgt i 2016 og igen nu som følge af et oprør, primært blandt de mennesker, som Hillary Clinton havde kaldt »de elendige«.

JOHNSON: Nemlig!

ZEPP-LAROUCHE: Det var mennesker, som ikke var rige, de har ikke yachter, de har ikke alle disse fordele, men de følte på en eller anden måde, at Trump var den fyr, som ville tage hensyn til deres interesser og forsvare dem. Og det er ikke kun et amerikansk fænomen, for du havde Brexit, som var drevet af noget lignende; du har lige nu Macron med den absolut laveste popularitet, fordi han ikke kan få budgettet igennem, han kan ikke danne en stabil regering, fordi folk hader det her! De hader den politik, der kommer fra dette oligarki, som

i Europa er EU-Kommissionen. EU opløses, og det er dybest set en centrifugal udvikling, hvor de nordlige stater bevæger sig væk fra EU's og Bruxelles' kontrol. Og en lignende proces kan man se over hele verden, for jeg tror, at vi måske kun er i den første fase, men jo mere folk ser på det, jo mere forstår de det, så det er ét element. Og den anden ting er, at hvis det amerikansk dominerede dollarsystem var så stærkt, så ville alle disse andre ting ske. Men virkeligheden er, at det finansielle system er totalt overgældsat; det kan eksplodere af mange forskellige årsager.

Se bare på USA: USA er ikke længere beundringsværdigt. Det var det måske i 1960'erne og 70'erne, men nu er infrastrukturen, hvis du kører på motorvejen i New Jersey – jeg bliver ved med at sige til folk, at de aldrig skal køre i en italiensk Fiat 500, for du kan forsvinde i et hul. Og USA har ikke en eneste kilometer højhastighedstog! Kina har i mellemtiden 45.000 km hurtigtog, og de kører 250 km i timen, de er glatte. Nu er de ved at opgradere dem til at køre 450 km/t. De øver sig allerede på 600 km/t, og endda et vakuumrør med 1.000 km/t. Det er moderne infrastruktur, og hvorfor omstiller USA ikke sit militær-industrielle kompleks, som fylder lommerne på dem, der har investeret aktier i disse firmaer, men på bekostning af det amerikanske folk. I har ikke flere smukke byer, de falder fra hinanden. Så hvorfor er der ikke nogen i USA, der ser objektivt på billedet og siger: Vent lidt, måske er denne neoliberale model, som vi har overdrevet til det yderste, ikke den bedste, hvorfor laver vi ikke om på det hele og gør Amerika smukt igen!

JOHNSON: Jeg bifalder din vision. Jeg talte med Pepe Escobar tidligere på ugen, og vi talte om, hvordan Paris var i 1996, lysets by. Men i dag er den lidt snusket og mørk. Den nye lysets by er Moskva. Hvis nogen har været i Moskva i december eller januar, midt i vintermørket, så hold da op! Den er bare fuld af lys! Det er smukt, det er utroligt! Og som du så rigtigt bemærker, så ignorerer USA fuldstændig de teknologiske

fremskridt, som kineserne og russerne har gjort! Vi er ikke engang i samme boldgade.

Du og jeg er gamle nok til at huske to virksomheder: Kodak og Polaroid. Og dem, der ser med, og som er 45 år eller yngre, kan sikkert ikke huske det. Men der var en tid i verdensøkonomien, hvor Kodak og Polaroid var virkelig store spillere, fordi de lavede film, og de gik ind i kameraer. Og folk var nødt til at indlæse filmen – det var før smartphones, før digital fotografering tog fart. Hvad skete der med dem? De forsvandt. De tilpassede sig ikke de teknologiske ændringer i miljøet, og så forsvandt de. De døde. Jeg tror helt ærligt, at det er der, USA er på vej hen.

For læg mærke til, at med hensyn til Kina plejede amerikanske bilproducenter at have en betydelig forretningsmæssig tilstedeværelse i Kina. De lavede ret billige biler og solgte dem til alle de nye kinesiske bilister. Og når man har en milliard nye bilister, er det meget. Hvad er der sket i de sidste fire-fem år? Jo, den kinesiske bilindustri har taget fart! Og den kinesiske industri har ikke kun bygget billigere og billigere biler, men de bygger også bedre biler, de bygger teknologisk avancerede biler. De har gjort ting med elektriske køretøjer, som Elon Musk ikke har gjort. Og USA er ikke engang i stand til at konkurrere eller anerkende det.

Og det samme med kunstig intelligens: Vi har lige set kineserne afsløre DeepSeek, som de hævder blev udviklet med meget, meget lidt fusionsmasse sammenlignet med, hvad Nvidia og Meta har gjort i forsøget på at skabe produkter med kunstig intelligens. Og holdningen i USA er, at hvis kineserne har gjort det, så er det noget lort, det er ikke godt, det er ikke lige så godt som vores. Arrogancefaktoren er en anden hæmsko: Når du har overbevist dig selv om, at du er så god, at du ikke objektivt kan træde tilbage og værdsætte andres talenter og færdigheder, er du på vej mod ødelæggelse.

ZEPP-LAROUCHE: Der findes en australsk tænketank, jeg tror,

den hedder Australian Strategic Policy Institute (ASPI). De har en hjemmeside, hvor de vedvarende rapporterer om de teknologiske fremskridt, og hvordan de sammenligner sig med andre lande. Og de har lige offentliggjort, at ud af 64 højteknologiske områder, tror jeg, er Kina førende på 57 af dem. Og hvis man derudover tager antallet af patenter, antallet af forskere og dygtige studerende, de udklækker hvert år, deres vægt på den vedvarende tilførsel af innovation i økonomien, så finder jeg den kinesiske økonomiske model ekstremt fascinerende, for de har tydeligvis ingen cyklusser! Og det skyldes efter min mening, at de har en måde at innovere det teknologiske niveau på inden for alle områder af deres produktion på og det vedvarende. Så derfor er tanken om, at man kan bremse den kinesiske udvikling, fuldstændig latterlig.

JOHNSON. Ja, det er det.

ZEPP-LAROUICHE: Man kan ødelægge det i tredje verdenskrig, men så er man også en taber, så det er ikke en god løsning.

Så jeg tror personligt, at vores tids store udfordring er at overbevise folk i Europa og USA om, at disse lande ikke er deres fjender, at den geopolitiske tilgang med at forsøge at inddæmme dem ikke virker, at det ikke er moralsk klogt, og at det ikke kan lade sig gøre. Så hvorfor ikke ændre sig og virkelig tænke på et nyt paradigme, hvor alle lande på planeten kan leve sammen på en gensidigt fordelagtig måde: Hver af os har styrker, og andre har fordele, og hvis man sætter dem alle sammen, kan man virkelig skabe en verden, hvor jeg altid siger, at teenage- eller barndomsalderen er forbi, og vi bør blive voksne og forholde os til hinanden som voksne, værdsætte hinandens kreative potentiale og omvendt og opbygge et samfund, der virkelig er menneskeligt. Hvis vi som en kreativ art ikke kan gøre det, hvem skal så? Ikke musene og ikke æslerne, helt sikkert.

JOHNSON: Det er faktisk derfor, jeg siger, at så alvorlig som situationen ser ud lige nu for Europa og USA, hvad er så vores vej frem, hvordan får vi vendt udviklingen? Jeg siger, følg

Ruslands eksempel. Hvis man går tilbage og ser på Rusland i 1999, da Vladimir Putin kom til magten, blev det velvilligt beskrevet som en »skraldespand«. Jeg har hørt meget grovere udtryk, men det var beskidt, uproduktivt, infrastrukturen var ved at bryde sammen, folk døde, den forventede levealder var faldet. Livet var forfærdeligt! Det, Putin gjorde i løbet af de næste 26 år, var at sikre, at de penge, der blev genereret, ikke bare gik i oligarkernes lommer, men at oligarkerne – du ved, kapitalisterne, for det var, hvad de var; vi kalder dem »oligarker« i Vesten for at fornærme dem – men at de var nødt til at investere i Rusland, hvilket de gjorde. Og han blev ikke fanget i en række udenlandske krige eller erobringer. Ja, han stod over for den ti år lange krig i Tjetjenien, som i høj grad blev udløst af vestlige efterretningstjenesters finansiering og støtte til disse radikale islamiske grupper. Men da det var overstået, fokuserede Rusland på at opbygge sit folks liv, investere i sit folk, investere i infrastruktur og uddannelse. Jeg har lige været i Moskva og Sankt Petersborg inden for det sidste år, to gange i Moskva og en gang i Sankt Petersborg: Storslået! Metroerne, de underjordiske tog er som kunstmuseer! Jeg mener, de kan sammenlignes med Louvre og alt, hvad man har set i Paris. Systemet fungerer bare! Og fordi det fungerer, oplever folk fordelene. Så derfor siger jeg: Følg den vej, som Rusland har fulgt, og hold op med at bruge penge på udenlandske krige!

Måske er det den gode nyhed, at Trump fjerner alle USAID-pengene, fordi en stor del af dem blev brugt til at fremme krige i udlandet og til at finansiere destabiliserende kup eller farvede revolutioner. Lad os bruge pengene her i USA, hvor vi ikke længere har hjemløse i gaderne i New York, Los Angeles, San Francisco, Chicago og alle de andre store byer. Jeg mener, det er et mareridt! Det ser man ikke i Moskva og Skt. Petersborg. Det er her i USA, at vi ligner nomader fra ørkenen.

Så der er et eksempel at følge, og starten på det er {stop med at finansiere krige}. Læg vores sværd væk, lad os lave nogle

plovskær, lad os arbejde på at producere, ikke dræbe.

ZEPP-LAROUICHE: Det er her, vi skal prøve alt for forhåbentlig at få nye ideer på bordet – også på præsident Trumps præsidentskab. Det ville være så nemt for USA at ændre profilen fra at være det mest forhadte land i verden lige nu. Jeg tror, at den gennemsnitlige amerikaner ikke engang er tilnærmelsesvis klar over, hvor dårligt USA's image er.

JOHNSON: Ja. Nej, jeg er enig. Jeg er helt enig.

ZEPP-LAROUICHE: Fordi de på en eller anden måde synes at gå på en sky i den henseende. Men det ville være meget nemt for USA at ændre på det. Det ville bare kræve ægte lederskab, og måske vil mødet mellem præsident Trump og Putin og Xi Jinping være en bevægelse mod et nyt paradigme, tror du?

JOHNSON: Ja, det tror jeg. Jeg tror faktisk, at det vil være et wakeup call for Trump. Jeg tror, at Trump er frosset fast i tiden for syv år siden. Han tror, at Rusland og Kina er, hvad de var for syv år siden, og det er de ikke. Og han tror, at han stadig kan splitte dem ad og spille dem ud mod hinanden. Men det kan han ikke. Når han når til den erkendelse, er han klog nok som forhandler til at indse, at hvis han troede, at han havde en masse trumfkort, og de kort ikke længere er noget værd, så bliver han nødt til at ændre spillet. Og at ændre spillet betyder, ja, at han nu er nødt til at håndtere Rusland og Kina som en kombination, som ligemænd, ikke som underordnede, der skal beordres rundt.

ZEPP-LAROUICHE: Desværre nærmer vi os timen. Jeg tror, at potentialet for nye ideer absolut er til stede, for som du siger, vil mange af politikkerne løbe panden mod muren, fordi de ikke kan realiseres, og så er der mulighed for noget nyt. Vi fra Schiller Instituttet bliver ved med at skubbe på Oase-planen, som lige nu overvejes af meget vigtige kræfter fra Mellempøsten, som grundlæggende ser den fælles økonomiske udvikling af hele regionen, fra Indien til Middelhavet, fra

Kaukasus til Den Persiske Golf, som én region, og at det er den eneste vej at gå. Så jeg tror, at dette potentiale for en tostatskonference i FN, som finder sted i juni i New York, jeg tror, at hvis der kan opstå en masse diskussioner om Oase-planen mellem nu og da, vil jeg ikke vædde, men jeg vil gøre et virkelig stærkt håb, bakket op af handling, at vi vil være i stand til at få denne Oase-plan på bordet, fordi det er det, der giver mening. Hvad er din holdning til det?

JOHNSON: Ja! Jeg har desværre ikke læst planen, så jeg vil gerne læse den, så jeg kan udtale mig mere udførligt om den. Men hvad jeg ved fra den slags arbejde, som du forbinder dig med, og som du investerer din tid i, er, at det er aktiviteter, der er designet til at fremme en bedre verden og til at fremme fred, ikke til at fremme død og ødelæggelse. Og på det punkt er jeg helt med, helt for.

Det er næsten, som om Vesten er blevet en døds-kult, at vi bare kan træde på folk og afslutte deres liv uden at tænke over det. Det er på en måde indbygget i vores popkultur: Vi fejrer, hvad vi gjorde under Anden Verdenskrig, endda selvom de massive bombardementer af byer i Tyskland og Japan ikke bragte krigen til ophør. Det eneste, det gjorde, var at dræbe civile. Og vi normaliserede på en måde drabene på civile i den krig, og det er blevet noget, vi tolererer og accepterer. Så vi er nødt til at bevæge os væk fra det. Vi er nødt til – du ved, jeg er skydevåbeninstruktør, og jeg underviser folk i selvforsvar. Og det eneste tidspunkt, du nogensinde må trække din pistol, er, når dit liv er i overhængende fare, og du har dræbt den trussel, du står over for. Man kan ikke bare skyde truslen og så skyde alle andre.

Men desværre har Vesten en tendens til at dræbe alle, og så finder vi ud af, hvem der var gode og onde bagefter. Det skal der sættes en stopper for. Faktisk er det en af de forunderlige ting, der driver Vesten til vanvid med Rusland, fordi Putins hær har været meget, meget omhyggelig med at undgå civile tab, ikke at dræbe civile. Og når man

sammenligner det med, hvad Israel, zionisterne, har gjort mod palæstinenserne, nedslagtningen – lige nu er det officielle tal 61.000, og der er andre skøn, som siger, at når vi afdækker alle ligene under murbrokkerne, er det langt over 120.000. Men det siger noget om, hvorvidt man værdsætter menneskeliv? Og jeg ved, at det, Schiller Institutet står for, er at værdsætte menneskeliv.

ZEPP-LAROUCHE: Jeg er meget glad for det, du siger, og jeg vil sørge for, at mange mennesker i Tyskland finder ud af det, for jeg ville ønske, at vi havde folk i det tidligere efterretningssamfund i Tyskland, som ville være så kloge og menneskelige, som du har udtrykt det nu. For jeg mener, at der blev gjort så meget skade i Afghanistan, i Irak og alle disse steder, at jeg tror, vi har brug for folk som dig til at sige fra. Så jeg takker dig meget for at give mig tid, og jeg synes, det var et meget nyttigt synspunkt fra en patriotisk amerikaner, også for folk i Europa at finde ud af, at de eksisterer. Så jeg håber at få lejlighed til det igen i fremtiden.

JOHNSON: Jeg står altid til rådighed. Tak, Helga, for din generøsitet med at interviewe mig.

ZEPP-LAROUCHE: Vi ses snart!

JOHNSON: Tak skal du have.

Godkend Tulsi Gabbard og Kash Patel for at stoppe krige og

Løgne.

Helga Zepp-LaRouches ugentlige webcast den 29. januar 2025

Afskriftet kommer senere.

Webcast med Helga Zepp LaRouche: Det gamle system er døende – en historisk mulighed for menneskeheden

Ikke korrekturlæst

[HZL] [HCS]

Onsdag den 15. januar 2025

HARLEY SCHLANGER: Velkommen til vores ugentlige dialog med Helga Zepp-LaRouche. Hun er grundlægger og formand for Schiller Institutet. I dag er det onsdag den 15. januar 2025; jeg hedder Harley Schlanger, og jeg er jeres vært. Du kan sende dine spørgsmål og kommentarer til Helga via e-mail til questions@schillerinstitute.org, eller du kan skrive dem på chatsiden.

Så, Helga, du kom med en udtalelse i mandags, hvor du sagde, at vi i 2025 vil se enden på det gamle system, enden på en

unipolær orden, der håndhæves af USA's og NATO's militære magt. Men du sagde også, at det kan gå rigtig galt i krisens brændpunkter, da det neoliberale oligarki ikke vil overgive sig. Nøglen til at bevæge sig ind i et nyt paradigme, har du insisteret på, er en afvisning af geopolitik. Det ser ud til at have ramt nogle af vores akademiske seere lige i ansigtet. Så lad os starte med spørgsmålet om geopolitik – faktisk to spørgsmål fra en amerikansk podcaster. Han spurgte: »Tror du ikke, at det geopolitiske verdensbillede er for dominerende blandt vestlige ledere til at bryde med det?« Og han sagde: »Det er forankret i den politiske tænkning i begge politiske partier i USA, også blandt mange republikanere, som støtter Trump.« Og det andet spørgsmål var fra en professor i Storbritannien, og han spørger: »Er geopolitik ikke baseret på ideen om, at eftersom der ikke er enighed om, hvad der definerer et fælles gode eller en generel velfærd, så er de identitetskløfter, der bruges til at skabe geopolitisk splittelse, naturlige og kan ikke overvindes?«

HELGA ZEPP-LAROUCHE: Jeg tror, at hvis geopolitik var naturligt, ville vi være en del af dyrearten, ikke? Jeg mener, alle ved, at hanner markerer deres domæne med bestemte metoder og sørger for, at der ikke er nogen konkurrenter. Men vi er ikke dyr, vi er mennesker. Og jeg ser på det ud fra den lange udviklingsbue: Hvis du tror, du ved, hvor gammelt universet er – vi ved det ikke præcist, men måske 13,5 milliarder år, det var James Webb-teleskopets fund – og i denne lange periode er menneskets historie måske 2 millioner år, og den registrerede historie er måske højst 10.000 år, afhængigt af hvilke artefakter du tager med i betragtning. Så vi har kun eksisteret i meget kort tid i universets historie. Men tænk så på for 10.000 år siden eller 20.000 år siden, i slutningen af den sidste istid, hvor var vi? Og hvor er vi i dag? Vi har øget befolkningspotentialitet fra et par hundrede tusinde, måske maksimalt et par millioner mennesker, for inden vi for alvor udviklede landbruget og var på niveau med jægere og samlere, var befolkningstætheden på planeten meget lille. Dengang

brugte folk sandsynligvis stenen til at slå deres nabo med, og den blev betragtet som et mordvåben. I dag ser man på den samme sten og siger: »Åh, det er interessant. Det er sjældne jordarter,« eller «det er en praktisk mobiltelefon af samme størrelse.» Og i den mobiltelefon, eller i evnen til at bruge de sjældne jordarter til produktion, har du legemliggørelsen af al den videnskabelige og teknologiske udvikling i hele den periode.

Nu er 10.000 år en meget kort periode. Og du kan tænke 10.000 år frem i tiden. Vi har sandsynligvis taget meget, meget større spring fremad, end vi har gjort tidligere. Så tror du virkelig, at vi stadig – hvis vi ikke udrydder os selv i en atomkrig i mellemtiden, hvilket naturligtvis kan ske – tror du, at vi om 10.000 år stadig vil kæmpe om stykker af territorium og brønde og så videre, når vi helt sikkert længe før har koloniseret det nærliggende rum, vi har lavet landsbyer på Månen; vi har sandsynligvis – selv Elon Musk er begejstret for dette perspektiv – vi har sandsynligvis bygget byer på Mars: Tror du virkelig, at det ligger i menneskets natur at være i en geopolitisk kamp? Det tror jeg ikke. Jeg tror, vi adskiller os fra alle andre arter ved vores fornuft, ved det faktum, at vi kan ændre det, der begrænser os. Og med tiden vil det stå klart, at vi er den eneste menneskeart, som har en vigtig opgave med at overleve i galaksen. Jeg tror, at den seneste optælling fra James Webb-teleskopet viser, at vi har mindst flere billioner galakser. Det er ufatteligt. Men hvis vi skal overleve som art i dette utroligt store univers, er vi nødt til at ændre vores adfærd, og vi kan ikke bruge energi på at kæmpe mod hinanden. Så det er mit svar til professoren fra Storbritannien.

Jeg er også enig i, at det geopolitiske synspunkt er fremherskende. Hvis man ser på toppen af systemet, de to politiske partier i USA, EU-bureaukratiet, som mener, at vi nu skal blive vores egen geopolitiske kraft mod andre stormagter som Kina, Rusland og USA. Men hvis man spørger folk, hvis man

spørger befolkningen, så tror jeg ikke, at de tænker geopolitisk. Jeg tror, at folk har en tendens til straks at blive venner med andre mennesker, når de lærer dem at kende. På det laveste niveau laver de mad sammen, de danser sammen; hvis det er lidt mere udviklet, begynder de at sætte pris på deres forskellige kulturer. Så jeg tror, at ideen om, at det geopolitiske perspektiv, som har kimen til verdenskrige i sig – geopolitik var grunden til, at vi havde to verdenskrige i det 20. århundrede – jeg tror bestemt, at det er noget, der skal overvindes, og det må erstattes af ideen om, at der er en større interesse, som forener os som den ene menneskehed. Det er et eksistentielt spørgsmål, for hvis vi ikke kan overvinde det, er der stor sandsynlighed for, at vi sprænger os selv i luften og ødelægger alt på denne planet – desværre har vi aldrig været tættere på det – men på den anden side tror jeg, at hvis nok mennesker indser, at denne fare eksisterer, kan vi måske mobilisere den moralske styrke, der skal til for at overvinde den.

SCHLANGER: Du lytter til Helga Zepp-LaRouche, grundlæggeren af Schiller Instituttet, og også initiativtageren til Den Internationale Fredskoalition, som mødes igen på fredag, som den har gjort hver fredag i 84 uger.

Der er et slags opfølgende spørgsmål til det første, Helga, fra Pat Moulton, som spørger: »Det ser ud til at være afgørende for et magtskifte i USA, at det går ret hurtigt med at godkende kabinetsvalg til at tage tøjlerne. Hvilke strategier tror du, der vil blive brugt for at stoppe dette? Og vil det være militæret, der bliver involveret?«

ZEPP-LAROUCHE: Jeg tror, det er meget under forandring. Jeg tror, at nøglespørgsmålet er: Har Trump en strategi til at føre sin egen politik og kontrollere de forskellige elementer i de udnævnelser, han har foretaget? Hvis man ser på mange af aspekterne, er folk ekstremt bekymrede for, at der er for mange krigshøje på posterne, eller for mange monetarister, som gerne vil have et orgie af deregulering; folk har alle mulige

synspunkter. Men jeg synes – og jeg tror ikke kun, at jeg håber, men at vi har en idé om, hvad vi skal gøre – at Trump har sagt forskellige ting, som til dels er selvmodsige, men han har sagt, at han ønsker at afslutte krigene. Han mener, at de endeløse krige var ødelæggende for amerikanske interesser. Han har sagt, at han vil mødes med både præsident Putin og præsident Xi Jinping ret snart. Han har sagt, at hvis USA og Kina arbejder sammen, er der ingen problemer, de ikke kan løse. Så der er flere grunde til at tro, at han faktisk vil føre en anden politik, og jeg er også tilbøjelig til at tro, at han har lært den hårde lektie fra sin første regering, f.eks. ved udnævnelsen af folk som Tulsi Gabbard og Kash Patel («man må håbe»). På den anden side er han kommet med udtalelser, som er hårrejsende for mange mennesker, der tror på suverænitet, som f.eks. at han vil indtage Grønland, enten af egen fri vilje eller militært, hvilket er hårrejsende. Han vil genintegrere Panamakanalen i amerikansk kontrol, hvilket heller ikke ligefrem er respekt for suverænitet. Han har alle mulige ting, som går i en anden retning.

Så i stedet for at se på det som kaninen og slangen eller vente på hegnet som en spurv og se, hvor tingene bevæger sig hen, har jeg et andet perspektiv: Og det er, at jeg af hele mit hjerte tror på, at vi kun kan overvinde krigsfaren for altid, hvis vi finder en måde at samarbejde på mellem landene i det såkaldte »kollektive Vesten« og de lande i det Globale Syd, som forsøger at gøre op med 500 års kolonialisme. Og jeg tror, det er meget undervurderet i Vesten, både i USA og i Europa – i hvert fald i nogle europæiske lande – at der er en enorm vilje i landene i Afrika, Latinamerika og Asien til at overvinde slaveriet, til at overvinde slaveriet i dets moderne former ved ikke at have adgang til kredit til udvikling, ved at være tvunget af handelsbetingelserne til at sælge råmaterialer uden virkelig at kunne bruge dem i deres egne lande, der er en utrolig gejst. I år er det 70 år siden, at Bandung-konferencen blev afholdt, og Bandung-ånden er vågnet på en meget stærk måde. Og på trods af visse finansielle

interessers massive bestræbelser på at destabilisere disse forhåbninger, tror jeg, at det faktum, at BRIKS bliver stærkere, at Indonesien er kommet med i BRIKS, at landene i Afrika bestemt er fast besluttet på at overvinde fattigdom og udvikling med hjælp fra BRIKS – jeg tror, at den eneste måde, man kan ødelægge det på, er ved atomkrig! Men atomkrig har ingen vindere. Så den, der tænker på at bremse det, tænker også på sin egen begravelse, så det er ikke en mulighed, man kan overveje.

Hvis vi på den anden side virkelig kunne overbevise folk i USA og Vesteuropa om, at de bare skal sige: »Se, verden har allerede ændret sig. Den unipolære verden eksisterer ikke længere. Vi har allerede en multipolær verden under udvikling.« Og hvorfor ikke gå tilbage til de bedste traditioner i amerikansk udenrigspolitik med John Quincy Adams og samarbejde med et system af suveræne lande rundt om i verden. Og i Europa ville det være traditionen fra de Gaulle, eller Adenauer, eller Rathenau, Enrico Mattei – tendenser, hvor folk havde den idé, at vi ikke er imperialister, men vi er nødt til at finde en måde at samarbejde på med landene i det Globale Syd, som nu er blevet en meget mere fremtrædende kraft i verden.

Hvis vi gjorde det, ville det være så let at løse alle problemerne, for de eneste, der vinder på krige, er det militærindustrielle kompleks og de uansvarlige mennesker, der har investeret i disse firmaer og ejer aktier, som de tror gør dem rigere. Men hvad hjælper det dem, hvis resultatet er, at hele verden bliver sprængt i luften?

Hvis vi gik ud og sagde: Lad os genoplive vores økonomier, lad os genopbygge USA – branden i Californien burde have givet alle en absolut advarsel: USA har brug for infrastruktur! Man har brug for massiv vandudvikling, vandforvaltning. Det nordamerikanske vandprojekt NAWAPA skulle have været gennemført for årtier siden, men lad os nu gøre det, og på den måde forhindre, at sådanne katastrofer sker i fremtiden! Der

er så mange konstruktive ting at gøre, at hvis landene i det kollektive Vesten virkelig ønsker at overleve, vil vi gå i denne retning, og vi vil forsøge at sætte dette mål og alternativ kraftigere på dagsordenen end nogensinde før.

SCHLANGER: For dem af jer, der er bekymrede for, hvad der kommer til at ske med bekræftelseshøringerne for de forskellige nominerede af præsident Trump, har vi udgivet et dossier kaldet The Liars' Bureau , som henleder opmærksomheden eller forsøger at henlede Senatets opmærksomhed på, at de mennesker, der er imod, især Gabbard og Patel, er mennesker, der selv er ansvarlige for de endeløse krige, udspioneringen, overvågningen og så videre. Så det er tilgængeligt gennem LaRouche-organisationen.

Nu, Helga, har du faktisk besvaret flere spørgsmål i det, du lige har sagt. Nogen spurgte: »Du siger, at Trump er klar til at mødes med præsident Putin for at afslutte krigen. Hvad nu, hvis de europæiske lande vedvarende støtter Ukraine, som det blev antydnet på sidste uges konference på Ramstein Air Base? Hvad kan Trump gøre for at afslutte krigen?« Jeg tror, du lige har besvaret det med »tag til det Globale Syd og udmanøvrer dem«.

Men der er et par spørgsmål om Tyskland i særdeleshed, som jeg gerne vil stille dig. Det ene er »Er der noget håb om, at Friedrich Merz, den kristendemokratiske kanslerkandidat og en dedikeret krigshøg, kan besejres?« Og for det andet: »Er der støtte til opfordringen fra Sahra Wagenknechts parti om at genopbygge Nord Stream-rørledningen?«

ZEPP-LAROUCHE: Jeg tror ikke, at Merz indtil videre har sagt noget, der overbeviser mig om, at han er bedre end »trafiklyscoalitionen«, som lige er gået i opløsning. Faktisk er han endda værre, idet han promoverer at sende Taurus-missilet til ukrainerne. Det er virkelig utroligt, for general Kujat, den tidligere generalinspektør for den tyske hær og leder af NATO's militærkomité, er lige kommet med en meget,

meget kraftig advarsel, hvor han siger, at den, der opfordrer til at sende Taurus-missilet, opfordrer til, at tyske soldater skal bemane det, fordi ukrainerne ikke er trænet i at bruge det. Så det skulle leveres og bruges af tyske soldater, hvilket straks ville gøre Tyskland til en aktiv part i krigen og derfor et mål for en optrapning af spændingerne med Rusland, hvilket potentielt kunne føre til ødelæggelse af hele Tyskland.

Nu har Kujat sagt det i de stærkeste vendinger, for det gælder naturligvis for Merz. Det gælder Habeck, som af en eller anden mærkelig grund tror, at han nogensinde kan blive kansler i Tyskland – hvilket jeg synes er en joke, når man tænker på, at han med succes har ødelagt den tyske økonomi, og hvorfor skulle nogen stadig stemme på en så uduelig person? Hvad der sker med Merz' stemmer, tror jeg i høj grad afhænger af, hvad Trump gør. Trump har helt klart en anden politik for Ukraine.

I Tyskland synes politikken desværre stadig at være domineret af levnene fra Biden-administrationen, fra den britiske politik, fra EU-politikken; Ramstein, opdelingen af de opgaver, som ikke vil blive varetaget af USA, i otte grupper eller deromkring, med to lande i hver, skal erstatte det, som USA gjorde før.

Der er stadig denne utrolige snak om at gøre Tyskland »krigsklar« med denne Pistorius. Han har lige været i Kiev. Og de har nu planer om at lave en hjemmedivision, som skal hjælpe med at forsyne NATO-tropper i deres bevægelse mod østfronten. Det er i strid med forfatningen. Og jeg kan kun håbe, at der er tilstrækkeligt mange mennesker, som er rædselsslagne ved tanken om, at Tyskland igen vil køre tanks mod Rusland! Jeg mener, hvor meget kan man glemme sådan en historie? Vi havde en Anden Verdenskrig, hvor Hitler endda blev bragt til magten af mange indflydelsesrige kræfter, herunder i USA og Storbritannien – naturligvis også i Tyskland – men tyskerne havde en utrolig stor skyld i Anden Verdenskrig! Jeg mener, man kan ikke tale sig ud af det.

Og i lyset af den historie at gøre det, som disse mennesker gør nu – jeg har sagt det, endda i dette program før: Jeg har altid ment, at da det kom til den tyske genforening i 1989-1990, var russerne utroligt generøse ved at tillade den tyske genforening, herunder et forenet Tyskland, der tilsluttede sig NATO, dog med den betingelse, at der ikke skulle ske nogen udvidelse af NATO mod øst, og at der ikke skulle være nogen udenlandske tropper på det tidligere DDR's territorium. Begge ting er massivt overtrådt med NATO-udvidelser og nu med det nye hovedkvarter for Østersøen i Rostock, som igen er en overtrædelse af 2+4-traktaten. Så jeg synes, at det i lyset af alt dette er en absolut skam, hvad disse mennesker, som synes at være besat af en fremmed ånd, der forsøger at gå {Drang nach Osten}, det er næsten som en gentagelse af den forfærdelige stemning i 20'erne og 30'erne med territoriale gevinster i øst. Jeg tror, at alle i EU ville gå bananas over sammenligningen, men hvis man virkelig ser på substansen i det, så er det, hvad det er!

Så jeg tror, at håbet er, at nok mennesker vågner op.

CDU er gået lidt tilbage fra 32%; jeg tror, at de nu ligger omkring 30%, højst 31%, og AfD er gået frem fra 20% til 22%. Det er stadig et stort hul på 9 %. Men under dramatiske forhold, og jeg siger ikke, at jeg ønsker, at AfD skal vinde, jeg siger bare, at man bør stemme på ethvert parti, der er imod krigen. Og lige nu er det kun BüSo, som er mit parti, som er meget lille, og vi er med i denne kamp, ikke så meget fordi vi tror, at vi kan vinde, men vi er en ekstremt vigtig producent af ideer, af løsninger, og en valgkamp er et meget vigtigt medie til at sprede dem. Og desværre taber Wagenknecht-partiet i meningsmålingerne. Jeg tror, det har noget at gøre med, at folk ikke bryder sig om, at de nu har indgået koalitioner med andre partier i de tre østtyske delstater og indgået betydelige kompromiser. Og mange mennesker siger: »Hvorfor skal vi stemme på dem, hvis de bare er ved at blive et parti som alle andre?« Og jeg tror, at folk er meget skuffede over, at Wagenknecht hele tiden gentager

Ruslands »uprovokerede angrebskrig«, når det handler om Ukraine. Og mange mennesker, især i Østtyskland, tror bare ikke på den NATO-fortælling, fordi de har deres egen historiske hukommelse, og de har været tidsvidner, så det er ikke så let at narre dem.

Så selv hvis Merz vinder, hvilket jeg virkelig ikke tror, han gør, for han er for deregulering, han er en komplet liberal, hvad angår økonomi. Han er endda imod atomkraft – han har lige udelukket en tilbagevenden til atomkraft. Så hvorfor skulle man stemme på en person, som helt klart ikke vil rette op på økonomien, og som helt klart vil optrappe den geostrategiske konflikt med Rusland og Kina? Så jeg kan kun sige, at han under de givne omstændigheder ville være det værste valg. Og endda hvis han skulle vinde, så se på, hvad der skete med Macron: Macron er nu den mest hadede mand i Frankrig. Endda de mennesker, der hjalp ham med at komme til magten, er helt imod ham. Hans regering er ekstremt ustabil, og der er ingen udsigt til en stabil regering under de nuværende forhold i Frankrig: Og det kan også ske for Merz.

Og man bør også virkelig se på den massive ændring af EU: Der er nu en lang række lande, der vender sig væk fra EU: Du har Slovakiet, Ungarn og de seneste ændringer i Østrig. Nu har du afstemningen i Kroatien, hvor den nye, eller den person, der blev valgt ind for anden gang, Milanovic, fik 74,7 %: Det er to tredjedele af befolkningen. Så du har Slovakiet, Ungarn, Rumænien, Bulgarien, Serbien, Kroatien, Georgien. Nogle af dem er ikke med i EU, men det er hele den østeuropæiske tendens. Og du har Meloni i Italien, som tog til Mar-a-Lago og kom tilbage med et klart mandat fra Trump om at gøre sin stemme stærkere. Så der er sket et komplet skift.

Så Macron, Frankrig, er praktisk talt ikke relevant længere på grund af landets ustabilitet. Så Tyskland ville være alene, med hvem? Kun med de baltiske lande. Hvor mange mennesker har de? Du kan tælle dem på én hånd – jeg laver sjov. Jeg overdriver, men det er ikke mange mennesker. Så har du Polen

og Skandinavien, og det er det hele. Så det er ikke ligefrem en overvældende styrke. Og måske vil det få nogle industrifolk i Tyskland til at ændre holdning, for den tyske økonomi er i frit fald. Og den {eneste} måde, hvorpå Tyskland kan overleve, er ved at orientere sig mod det Globale Syd. Og det er et valg, som vil blive indlysende: Du ved, det er virkelig Tysklands eksistens. Så tingene vil ikke blive afgjort med valget, for vi befinder os i en fuldstændig tektonisk forandring med en periode på 500 år, der nærmer sig sin afslutning, nemlig kolonialismen.

SCHLANGER: Du nævnte tidligere North American Water and Power Alliance, som din mand støttede stærkt i mange af sine kampagner, som en løsning på brandkrisen i Californien. Vi har to spørgsmål til det. Det ene er: »Jeg faldt næsten ned af stolen, da jeg hørte Trump sige, at man kunne hente vand fra Canada for at genopbygge vandforsyningen i Californien. Tror du, han kender til NAWAPA? Endnu en gang ser vi, hvor langt fremme i skoene Lyndon LaRouche var.« Og et andet spørgsmål fra Michael D i Los Angeles: »Hvad er oddsene for, at Donald Trump i sin anden periode vil begynde at tænke som Lyndon LaRouche?«

ZEPP-LAROUCHE: Jeg tror, vi vil gøre alt det arbejde, der er nødvendigt for at nå dertil, for det ville være det bedste for USA – helt ærligt! Jeg mener, man bør tænke over – lad mig sige dette, fordi Lyndon LaRouche profetisk erkendte de ødelæggende konsekvenser, det ville få, da Nixon afkoblede dollaren fra guldstandard og erstattede faste valutakurser med fleksible. Og han sagde, at hvis man vedvarende gik den vej, dvs. profitmaksimering, liberal deregulering og hele det paradigme, der følger med, så ville det føre til et økonomisk kollaps, en depression, den nye krigsfare og ny fascisme, og faren for en ny verdenskrig, faktisk.

Han opdaterede denne prognose med ni store prognoser i løbet af sin politiske karriere, som alle viste sig at være helt sande. Jeg kan kun bede dig om at gå ind på hjemmesiderne for

The LaRouche Organization og se på nogle af de taler, Lyndon LaRouche har holdt i årenes løb. Jeg mener, nogle af dem ville få dig til at falde ned af stolen, fordi du tror, at han talte i går eller i dag og adresserede øjeblikkelige problemer. Jeg mener, han var en af de mest fremsynede personer i historien nogensinde. Og det siger jeg ikke, fordi jeg var gift med ham, men det er et objektivi faktum!

Nu er det den største tragedie, at han blev retsforfulgt – jeg mener, her har du en person, som helt klart havde intellekt som en Leibniz, som en Platon, som en af de fremragende personer, hvor du har en i et århundrede, hvis du er heldig; og du ved, at det faktum, at USA's apparat, hvad der generelt kaldes »Deep State«, er blevet indsat mod den mand, er det mest tragiske element i USA's historie. For det var ikke bare en uretfærdighed, der blev begået mod ham, men det forhindrede det amerikanske folk i at anerkende de løsninger, han præsenterede, i at anerkende den analyse, han præsenterede. Og al den modgang, der sker lige nu, kunne have været forhindret, herunder befolkningens moralske sammenbrud, effekten af legaliseringen af stoffer, effekten af volden i skolerne, effekten af selvmordsraten blandt unge, sammenbruddet af infrastrukturen i byerne, {og} det, der skete i Los Angeles, fordi, som du antydede, hvis NAWAPA var blevet gennemført, ville der ikke have været sådan en brand! Eller hvis der havde været en brand, ville der have været vand nok til at slukke den med det samme.

Jeg ville blive meget overrasket, hvis Trump ikke kendte til NAWAPA, for NAWAPA var et projekt, som var meget kendt, i hvert fald blandt ingeniører, og i betragtning af at Trump betragter sig selv som en bygherre, er det næsten utænkeligt, at han ikke kender til det. Og hans bemærkning om, at hvis vi fører kampagne for det, og hvis vi gør det til et emne blandt forskere, blandt ingeniører, blandt byråd, blandt alle de mennesker, der er berørt af brandens ødelæggelser, så kan vi måske skabe et miljø, hvor det bliver gennemført.

Jeg synes, det ville være fantastisk! Jeg mener, hvad nu hvis Trump kunne være omgivet af en stemning af mennesker, der kræver genopbygning af USA, bygger et hurtigtogssystem, forbinder alle byerne gennem hurtigtogssystemet, som det kinesiske – eller endda bedre, kineserne har nu 45.000 km, det er omkring 33, 33.000 miles, cirka af hurtigtog, der kører 350 km/t. De er nu ved at opgradere det til 400 eller 450 km/t. Og de arbejder allerede på et loop-system med 1.000 km/t.

Kan USA ikke bare sige, at det skal være slut med disse smuthuller og huller i motorvejssystemet, og bygge et nyt motorvejssystem og nye byer? Der blev gjort en stor indsats for at åbne de vestlige dele af USA, men det stoppede på et tidspunkt, og derfor har man nu mange stater, som er meget tyndt befolkede. Man kunne bygge nye byer og forbinde dem med infrastruktur. Og det ville virkelig være det bedste for den amerikanske befolkning, og alle ville have et perspektiv om at lære, om at have universiteter, hvor unge mennesker kan konkurrere og blive verdens bedste igen, hvilket ikke sker lige nu. Så jeg tror, at hvis vi virkelig skaber betingelser, hvor befolkningen kræver det, kan vi måske flytte det i den retning: Det er absolut et mål, som alle bør have.

SCHLANGER: Jeg har bare to hurtige bemærkninger om NAWAPA. Den ene er, at vi har en video på LaRouche-organisationens hjemmeside, som folk kan se. For det andet er det ikke uvæsentligt, at senator Robert F. Kennedy i 1968 fremsatte et lovforslag om NAWAPA. RFK Jr. er nu en tæt rådgiver for Trump: Måske har de talt om det.

Nu har vi en kommentar og derefter et spørgsmål til dig for at afslutte vores session i dag, Helga. Kommentaren er fra Diana fra Canada, som siger, at hun mener, at Trump skal slukke brandene i Ukraine og Gaza som sit første job. Men derefter kan han arbejde på at reparere og styrke USA igen. Og det ville være vejen til global stabilitet og fred for os alle.

Nu kommer spørgsmålet fra Jocelyn Tchakounte, som er præsident for African Diaspora International Trade Association, og hun spørger: Hvordan gælder Lyns klassiske tilgang for de

koloniserede stater i Afrika?»

ZEPP-LAROUCHE: Jeg tror, at de afrikanske lande lige nu på den ene side stadig er udsat for enorme farer fra terrorisme, krig og så videre, men på den anden side er mange afrikanske ledere fast besluttede på at modernisere det afrikanske kontinent og opbygge alle landene som middelklasselande. Og jeg tror, at holdningen, for eksempel da præsident Ramaphosa deltog i en finanskonference i Paris for omkring to år siden, var, at han sagde til alle de europæere, der var der: Jeg vil ikke høre jeres prædikener. Byg Inga-dæmningen i Congo, som koster omkring 80 milliarder dollars, og så kan vi tale sammen. Jeg vil ikke høre andet. Og det, tror jeg, er den holdning, mange afrikanere har lige nu, fordi de er trætte af, at der kommer arrogante vesterlændinge og prædiker for dem, hvad de skal gøre – menneskerettigheder, demokrati, regelbaseret orden. Og de tror dybest set ikke på det længere, fordi de har set, at den regelbaserede orden er noget, der kan bøjes på et øjeblik til at betyde det modsatte af, hvad den betød før. Hvis det passer til den, der taler om det. Og efter at Vesten har tolereret det, der sker i Gaza, tror jeg ikke, at nogen leder i det Globale Syd længere vil lytte til nogen fra Vesten, der taler om menneskerettigheder. Det, tror jeg, er en ændring, som de fleste mennesker ikke har indset endnu. Men du vil i fremtiden se, at det, jeg siger, er helt rigtigt.

Så jeg tror, at det bedste, der kan ske, ikke er, at USA tager til Afrika og forsøger at konkurrere med Kinas og Ruslands indflydelse, hvilket igen ville skabe spændinger og fraktioner osv. Jeg mener, vi har skrevet en pjece, som du også kan se på vores hjemmesider, hvordan man kan skabe 2 til 3 milliarder nye produktive job i det Globale Syd i de næste årtier. Afrika vil have 2,5 milliarder mennesker i år 2050. Det er kun 25 år væk: En generation, det er ikke meget. Og det betyder, at der vil være cirka 1 milliard mennesker mere, så når vi siger, at vi har brug for 2 til 3 milliarder nye produktive job i den periode, så er det ikke noget stort tal. Det svarer bare

nogenlunde til antallet af unge mennesker, der vil have brug for et job! Og det ville være den {eneste} måde at løse migrantkrisen på, for hvis man bygger infrastruktur, hvis man bygger industrialisering, mekanisering af landbruget, moderne stater, tilstrækkelig elektricitet – 600 millioner mennesker i Afrika har stadig ikke adgang til elektricitet, men det er forudsætningen for enhver form for industrialisering. Hvis Vesten nu ville gå sammen med BRIKS om at bygge den form for grundlæggende infrastruktur, så kan det problem løses. Og de unge og ældre mennesker, der nu marcherer gennem Sahel-zonen, gennem Sahara for derefter at forsøge at komme over Middelhavet – mange af dem dør, enten i Sahara, hvor der endda ikke rapporteres om dem, eller de drukner i Middelhavet – for derefter at blive modtaget af en fjendtlig Frontex-organisation fra EU, som forsøger at skubbe folk tilbage; og der har været mange retssager om det.

Så i stedet for at have det elendige perspektiv, som ødelægger Europa, og det ødelægger Afrika; på samme måde fungerer indsatsen for at skubbe migranterne tilbage til Mellemerika ikke i USA, ud over at skabe elendighed: Men hvis det kollektive Vesten i samarbejde med BRIKS-Plus gjorde en indsats for at løse dette problem én gang for alle og skabe menneskelige betingelser for økonomisk udvikling for alle på planeten, kunne vi løse alle disse problemer. Og det er inden for rækkevidde.

Så hvis du befinder dig i en hvilken som helst del af verden og er enig i dette perspektiv, så slut dig til os. Lad være med at blive hængende: Slut dig til Schiller Instituttet. Kom på fredag til det IPC-møde, vi holder hver uge, og arbejd sammen med os. Dette er nu en periode i historien, hvor den enkeltes indgriben kan ændre historien. Så vær venlig at slutte dig til os.

SCHLANGER: Jeg tror, at vores seere har en fornemmelse af det, for vi har flere spørgsmål, end vi kan tage, mere end vi har tid til. Men inden vi afslutter, hvad kan du så fortælle os om

IPC-mødet på fredag kl. 17.00 dansk tid?

ZEPP-LAROUICHE: Jeg har ikke den fulde liste over talere. Jeg har hørt, at oberst Wilkerson skal tale, og så er der flere talsmænd fra Sydvestasien, for det er også en ekstremt vigtig situation lige nu. Hvis den aftale, som ser ud til at blive forhandlet på plads mellem israelerne og palæstinenserne, mæglet af USA og Qatar – det er naturligvis stadig et meget vanskeligt øjeblik. Der vil være folk, der rapporterer om, hvordan det ser ud fra jorden. Så vi vil helt sikkert diskutere perspektiverne for Ukraine og Mellemøsten og det overordnede strategiske billede. Så kom endelig: Dette er det eneste sted, hvor du hver uge har vigtige eksperter og specialister, der diskuterer den aktuelle strategiske situation. Og vi har fået at vide af mange seere, at dette er et format, som virkelig ikke har nogen parallel. Så det er stedet at gå hen.

SCHLANGER: Nå, Helga, jeg vil også sige, at der ikke er nogen parallel for dig. Så tak, fordi du kom i dag, og vi ses på fredag.

ZEPP-LAROUICHE: Vi ses på fredag.

Webcast 2025: Atomar undergang eller nyt paradigme med Ray McGovern og Helga Zepp-LaRouche

Oversættelse tilgås senere

Menneskehedens magt: Kraften til at stoppe atomkrig

Webcast med Schiller Instituttets grundlægger og formand Helga Zepp-LaRouche

Ikke korrekturlæst

Torsdag den 26. december 2024

HARLEY SCHLANGER: Velkommen til vores ugentlige dialog med Helga Zepp-LaRouche, grundlægger og formand for Schiller Instituttet. Det er torsdag den 26. december 2024. Jeg hedder Harley Schlanger, og jeg er jeres vært i denne uge. Du kan sende dine spørgsmål eller kommentarer via e-mail til questions@schillerinstitute.org eller sende dem til chat-siden.

Helga, den julevåbenhvile, som den ungarske premierminister Viktor Orbán foreslog, blev afvist af Zelenskyj. Som følge heraf fortsætter krigen i Ukraine, mens den israelske hær fortsætter en offensiv, som ser ud til, at de har blodigt travlt med at konsolidere et Storisrael. Alligevel har der været nogle positive diplomatiske udviklinger, som vi vil diskutere i dag: For eksempel mellem Kina og Japan og Rusland og Pakistan. Men jeg vil gerne starte med den eksistentielle fare fra den angloamerikanske krigsdrift. Jeg har fået flere spørgsmål om, hvorvidt du virkelig tror, at de neokonservative er skøre nok til at forsøge at fremprovokere eller starte en atomkrig?

HELGA ZEPP-LAROUICHE: Lad mig først ønske jer alle en glædelig jul, for her i Europa har vi stadig anden juledag, i modsætning til i USA, men man bør stadig være i julestemning: For som I ved, understregede også pave Frans i sin årlige julelevelsingelse [»Urbi et Orbi«] i høj grad spørgsmålet om fred, dialog, konfliktløsning kun gennem dialog og forhandlinger, og han meddelte, at 2025 bliver et jubelår, hvilket ifølge den kristne tro skulle betyde, at en masse uretfærdigheder skulle rettes op: Gæld skulle eftergives, andre konflikter skulle løses.

Og selv om det virker som chancen for et snefnug i helvede under de nuværende omstændigheder, er jeg lidt midt imellem – på den ene side er der ingen tvivl om, at det, vi har sagt i de sidste mange udsendelser, nemlig at ugerne, indtil Trump kommer ind i Det Hvide Hus, efter min og andres mening bliver den farligste periode i historien nogensinde, og det inkluderer Cubakrisen, af den meget enkle grund, at selv om Trump har omgivet sig med en masse neokonservative, som alle vil få poster i hans administration, så har Trump, set fra Wall Streets og det militærindustrielle kompleks i City of Londons synspunkt, den egenskab, at han er relativt uforudsigelig, og han er kommet med så mange modstridende udtalelser, at man ikke kan være sikker på, hvad han mener? Mener han, at USA og Kina sammen kan løse alle problemer? Eller mener han, at de flinke kinesere, der arbejder på Panamakanalen, skal smides ud, fordi det er amerikanernes ejendom? Også meddelelsen om, at han vil opkøbe eller opsluge Grønland – jeg mener, Panamakanalen, Grønland, told mod BRIKS-landene – jeg synes, der er så mange advarselssignaler, at man ikke kan være sikker på, hvad denne administration vil gøre.

På den anden side har han også udtalt, at han ønsker at afslutte krigene. Det er meget svært at bedømme. Men jeg tror alligevel, at den lille usikkerhedsmargin er for meget for oligarkiet, som ser, at deres system tydeligvis er ved at smuldre. Og mens det nye system i form af BRIKS-Plus, SCO, Den

Eurasiske Økonomiske Union, ASEAN, alle disse lande forsøger at opbygge et system, og hvis det nye system er imod USA eller samarbejder med USA, er det ikke disse landes skyld: Det er udelukkende USA's og de europæiske nationers holdning. For hvis de rakte hånden ud og sagde »Lad os samarbejde«, ville hele verden være fuld af lettelse og gøre det.

Så under alle omstændigheder går vi ind i denne ekstremt farlige periode, hvor der kan ske noget, og desværre var den russiske udenrigsminister Lavrovs julepressekonference, hvor han igen gentog, at det ikke er Rusland, der truer med atomkrig, at Rusland på intet tidspunkt startede denne debat, at Putin i 2021 faktisk havde gentaget det berømte ordsprog mellem Reagan og Gorbatsjov fra 1987 om, at en atomkrig ikke kan vindes og derfor aldrig bør startes. At det var det, Putin insisterede på, at de permanente medlemmer af FN's Sikkerhedsråd skulle gentage, og det gjorde de. Men der kom naturligvis andre erklæringer, og den amerikanske doktrin har hele tiden været USA's forrang og USA's lederrolle i USA.

Og kontreadmiral Thomas Buchanan havde sagt på dette CSIS-møde i november i Washington, at USA betragter det som legitimt endda at bruge atomvåben for at opretholde den hegemoniske position. Og det bringer os i umiddelbar fare, for den optrapning, vi har set i den seneste tid, de stadig kraftigere våben, der bliver leveret til Ukraine, til deres rådighed, ATAMCS, dybt ind på russisk territorium, og endda efter at russerne brugte Oreshnik-missilet, som er en game-changer, og al den vestlige propaganda, der forsøger at sige, »åh, der er virkelig ikke noget nyt ved dette missil«, er bare ikke sandt! Jeg tror, at russerne har lavet en strategisk overraskelse ved at udvikle dette mellemdistancemissil, som kan nå op på Mach 10 eller endda Mach 11 og ikke er til at opfange. Det kan nå alle dele af Europa, det kan nå Guam, det kan nå USA's vestkyst; og at vi overhovedet er i dette område, viser dig, at de vestlige etableringer, det er hårrejsende, at de tilsyneladende er helt ude af stand til at gennemgå deres

politik, indse, at den ikke fungerer, og starte en diskussion, hvor de udtrykker vilje til at rette op på det. Men det ser vi ingen tegn på, og jeg tror, det er grunden til, at vi aldrig har været i så stor livsfare som nu, og det er derfor, folk virkelig må udtrykke deres absolutte vilje til at kæmpe for fred, som aldrig før.

SCHLANGER: Helga, i vores sidste webcast var der et spørgsmål om de politiske kriser i Japan og Sydkorea. Og spørgsmålet var, om de var relateret til en modreaktion mod det globale NATO. Den samme spørger spørger i dag, om mødet mellem Japan og Kina i Beijing juledag betyder, at japanerne anerkender den fare, de står over for, hvis de bliver en del af et globalt NATO? Og han spørger også: Er handel med Kina ikke vigtig for Japan?

ZEPP-LAROUICHE: Jeg synes selvfølgelig, det er et meget lovende tegn, fordi de to udenrigsministre mødtes i julen i Beijing, som du sagde, og indgik meget vidtrækkende aftaler, studenterudveksling, uddannelsesudveksling, så ekstremt vigtige emner som at bevare og fremme den andens klassiske tradition; og du ved, at de alle i bund og grund kommer fra en konfuciansk baggrund, men ikke desto mindre havde Japan og Kina en helt anden politik og tradition. Så hvis de begynder at kommunikere på det niveau, er det helt klart et tegn på håb. Og jeg synes bestemt, det er en af de bedre nyheder, for Globale NATO er bare en vederstyggelighed, og USA's vedvarende insisteren på, at de kan sælge våben til Taiwan, og så et kupforsøg i Sydkorea – jeg synes, det er ekstremt vigtigt, og jeg kan kun håbe, at det bliver begyndelsen på, at andre nationer i Stillehavet også vil gå i samme retning.

SCHLANGER: Siden vores sidste webcast er der sket en dramatisk udvikling i Tyskland: Scholz' regering blev væltet ved et mistillidsvotum, og der er fastsat en dato for et valg den 23. februar 2025. Nu er der kommet et spørgsmål ind: »I betragtning af den voksende bekymring for tysk medvirken i NATO-krigen mod Rusland, tror du så, at befolkningen vil vælge

en krigshøne som Friedrich Merz? Har de ikke lært, at krige ikke er særlig nyttige for Tyskland?»

ZEPP-LAROUCHE: Tja, i meningsmålingerne lige nu er valgresultatet åbent. Der er næsten to måneder til, og i den periode kan der ske meget. Husk, at valget i Tyskland er den 23. februar, men den 20. januar flytter Trump ind i Det Hvide Hus, og han vil gøre nogle dramatiske ting – man ved ikke præcis, hvad det vil være, men det vil være dramatisk, og det vil have indflydelse på det tyske valg.

Jeg tror, at der er – man ville ikke lægge mærke til det, hvis man så på mainstream-medierne, men jeg er kommet til den konklusion, at der lige nu er en undergrundsstrøm under udvikling i Tyskland, som jeg aldrig har set i mit politiske liv, nogensinde: Og det er, at flere og flere mennesker siger, at hverken USA og Tyskland har de samme sikkerhedsmæssige eller økonomiske interesser, men heller ikke Tyskland og EU. At EU ved blindt at følge, hvad Washington og London dikterer, træder Tysklands interesser under fode. Og så de utrolige udtalelser fra Ursula von der Leyen om, at amerikansk LNG-gas ville være meget billigere end russisk gas! Jeg mener, denne kvinde tror tydeligvis, at alle mennesker i Europa er komplette idioter og ikke kan læse eller skrive! Og etablisementets arrogance er så utrolig: For eksempel baggrundsdiskussionerne om Tysklands udenrigsminister, Frau Baerbock. Folk taler om denne kvinde som den værste vederstyggelighed, der nogensinde er sket, og der er en opstandelse.

Der er nu mange blogs, nye platforme på YouTube og andre sociale medier, og der er en generel erkendelse af, at vi står foran et opbrud. Jeg tror ikke, at disse kanaler endnu er nået frem til den nødvendige strategiske forståelse af de dybere årsager: Det finansielle systems kollaps, det absolutte behov for at etablere et nyt system baseret på fysiske principper. Fordi hele dramaet kommer fra det faktum, at paradigmeskiftet i Vesten, som startede i august 1971, da Nixon gik over til

fleksible valutakurser og startede processen med, at penge skaber penge, profitmaksimering uanset hvad: hvilket blev anerkendt af min afdøde mand Lyndon LaRouche, som en absolut game changer på det tidspunkt; og nu er vi i det øjeblik, hvor mere end 50 år efter, at det paradigmeskift fandt sted, hvor man forsømte fysisk produktion og foretrak spekulation og profitmaksimering, er det reb kommet til en ende: For nu sidder Vesten på 2 kvadrillioner dollars i udestående derivater. USA's egen, jeg tror, de har en statsgæld på 33 eller 34 billioner dollars, som ikke kan betales, og da de ikke gør noget for at modvirke det, ser man ikke, at der pludselig i EU eller USA ville være et massivt investeringsprogram i infrastruktur, i bybyggeri, i nye industrier, nye byer – intet af den slags.

Det, man ser, er i stedet mere militærproduktion, flere våben; og det giver naturligvis en masse profit på kort sigt for dem, der har aktier i disse våbenfirmaer, men fra et økonomisk synspunkt er investeringer i militærproduktion et fuldstændigt spild. Og endda den berømte spillover-effekt af militære opfindelser til den civile økonomi er absolut ubetydelig, fordi der ikke gøres en sådan indsats for at overføre til teknologier, og forskning og udvikling klarer sig heller ikke så godt, som vi kan se i det nye våbenkapløb mellem USA og Rusland, og dermed også Kina og andre lande, der er allieret med Rusland.

Så jeg tror, vi er i en situation, hvor alt afhænger af, at folk erkender krigsfaren og kommer ud med fuld styrke og stemmer imod ethvert parti, der er for Taurus, der er for ATACMS, der er for at opretholde disse konflikter. Og i Tyskland er der mindst tre partier – et er AfD, et er BSW, Wagenknecht-partiet, og naturligvis »Solidaritetsbevægelsen«, BüSo, som jeg er leder af, og vi har en meget klar holdning mod krigen.

Nu siger folk, at da ingen ønsker at indgå i en koalition med AfD, men Weidel fra AfD er nu foran i meningsmålingerne i

forhold til Merz (CDU); hvis der var direkte valg til kanslerposten, tror jeg, at Merz er flere point bag Weidel, og under meget dramatiske forhold kan dette endda blive forøget. Det er heller ikke utænkeligt, at holdningen om aldrig at indgå i en koalition med AfD under dramatiske omstændigheder også kan ændre sig.

Så i betragtning af, at de såkaldte etablerede partier, alt fra »gadelys-koalitionspartierne« [SPD, FDP og De Grønne] til det potentielle nu CDU/CSU plus FDP eller plus De Grønne ville være en forværring af den politik, vi havde under Scholz! Så jeg vil sige, at enhver stemme, der stemmer disse mennesker ud, er en stemme for fred og en stemme for Tysklands eksistens.

SCHLANGER: Du nævnte kommentarerne om Baerbock. Min personlige favorit, som den værste kandidat nogensinde, er Habeck, den grønne kanslerkandidat, som kom med en idiotisk kommentar om, at Tyskland beskytter sin energinfrastruktur ved at gå over til sol og vind.

Du nævnte økonomien og især din mands arbejde i perioden efter 1971. Vi har et spørgsmål fra en blogger, der henviser til kampen om den vedvarende resolution i den amerikanske kongres for at få et budget, der håndterer det voksende underskud. Han skriver: »Det ser ud til, at det amerikanske etablisement kun har to tilgange til at håndtere den voksende statsgæld. Den første er den vedvarende beslutning, som inkluderer flere sjove penge som redningspakker; eller for det andet at forpligte sig til drastiske nedskæringer i udgifterne. Ingen af delene er efter min mening bæredygtige. Hvad er LaRouches tilgang?«

ZEPP-LAROUCHE: LaRouche-tilgangen er at gå efter en global Glass-Steagall, fordi man ikke kan løse problemet ved blot at træffe visse foranstaltninger i ét land, fordi det internationale finanssystem er så sammenvævet. Så ideelt set ville der være en weekend, en beslutning forberedt måske

omhyggeligt gennem diplomatiske kanaler, og i alle større lande i det atlantiske system ville man have en bankferie; en Glass-Steagall ville blive gennemført, hvilket betyder, at forretningsbankerne ville være under statslig beskyttelse, fordi de skal fortsætte med at låne ud til industri, landbrug og handel; men investeringsbankerne ville få at vide, at de selv skal bringe deres bogføring i orden uden betaling fra skatteyderne eller en anden redningsordning.

Hvis deres regnskaber er røde, og de ikke kan rette op på det, så skal de måske lukke: For der er virkelig ikke brug for dem. Det er en af de store illusioner ved den moderne pengepolitiske teori. Og så ville det næste skridt naturligvis være, at hvert land straks skal oprette en nationalbank, at kreditgivningen skal tilbage under folkets suveræne kontrol, dvs. i USA kongressen. Denne nationalbank i hvert land ville have aftaler indbyrdes om langsigtet finansiering, om clearingcentraler for at afbalancere forskelle i økonomisk styrke i de forskellige lande og forskellige ejendomme.

Derefter ville man skabe et nyt kreditsystem, og hvis man gjorde det efter de samme principper som Roosevelts Reconstruction Finance Corporation, Kreditanstalt für Wiederaufbau i efterkrigstidens Tyskland; Meiji-restaurationen i Japan; den gaullistiske politikform med dirigistisk økonomi – så man har traditioner i mange af disse lande, som man kan henvise til, så folk ikke bliver helt hysteriske og siger, at »det er en revolution«, for det er det ikke! Det handler dybest set om at rense det finansielle system for denne utrolige spekulationsboble, som kvæler den reelle produktion.

Og hvis der så samtidig var kommunikation med BRIKS, kunne der være et øjeblikkeligt samarbejde med den Nye Udviklingsbank (NDB), med den Asiatiske Infrastruktur-Investeringsbank (AIIB), med den Nye Silkevejsfond og med lignende institutioner, og måske ville det være en kort periode med usikkerhed, men hvis det blev kombineret med en klar erklæring i overensstemmelse med de linjer, jeg har foreslået i mine Ti

principper for en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur, hvor LaRouches Fire Love er et væsentligt element, ville det være let at afhjælpe. Og det ville naturligvis betyde at gå ind i et nyt paradigme for at stoppe konfrontationen og gå over til et samarbejdssystem, en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur, som tager hensyn til alle landes interesser, udelelig sikkerhed, for hvis man ikke har det, fungerer det ikke. Så det kan se ud som en stor opgave, men er det virkelig en stor opgave sammenlignet med en atomkrig og udslettelsen af den menneskelige art? Det tror jeg ikke, det er.

SCHLANGER: Helga, jeg har lige fået en sms, hvor der står: »Vent lidt! Sagde hun, at der er tre partier? Solidaritetspartiet BüSo? Betyder det, at Helga er kandidat? Og jeg bor i Berlin: Vil jeg kunne stemme på dig?«

ZEPP-LAROUCHE: Ja, jeg håber, at jeg bliver kandidat. Det er lige nu en enorm kamp, fordi den korte tid, stort set fra den 16. december, er antallet af underskrifter, som skal indsamles af partier, der endnu ikke er i parlamentet, enormt, det er mere end 2.000 for en delstatsliste og mere end 200 mere for hver direkte kandidat. Men i virkeligheden er man altid nødt til at indsamle et betydeligt større antal på grund af mulige ugyldige underskrifter. Så vi er lige nu involveret i en enorm kamp for at indsamle disse underskrifter. Vejret hjælper ikke, ferieperioden hjælper ikke, men vi er fast besluttet på at gøre alt, hvad der står i vores magt for at nå disse underskrifter inden 20. januar. Så hvis du sidder i Berlin, er det mest oplagte at deltage i vores bestræbelser på at indsamle underskrifter, og så vil du også gøre det bedste, du kan gøre for Tyskland under disse forhold. For både i AfD og BSW er der helt sikkert mange gode mennesker, og de har gode pointer, men grunden til, at BüSo alligevel fører kampagne, på trods af at vi naturligvis er små, er, at vi er en idéfabrik, som er absolut nødvendig med hensyn til, hvor de strategiske løsninger er, hvilke spørgsmål der skal tages op. Og jeg kan

kun sige igen: Se på de ti principper, jeg foreslog for mere end to år siden, men de er stadig absolut gyldige som udgangspunkt for en sådan transformation. Så kom med os til Berlin.

SCHLANGER: Jeg kender den person, der sendte det, og jeg vil sørge for, at han gør det.

Du nævnte »idéfabrikken«: Folk kan gå ind på LaRouche-organisationens hjemmeside eller Schiller Instituttets hjemmeside: På Schiller Instituttets side finder man Helgas ti principper, og jeg synes, det er et fint dokument som kampagneerklæring.

Nu også Helga, den Internationale Fredskoalition, jeg formoder, at de mødes igen med et Zoom-opkald i morgen? Kan du sige noget om det?

ZEPP-LAROUCHE: Ja. Jeg kender endnu ikke den nøjagtige liste over talere, fordi jeg havde lidt travlt med julen, hvilket jeg også synes er en god ting; men jeg ved, at vi har forsøgt at få talere fra Sydvestasien, hvor jeg ikke talte om det nu, men situationen er helt forfærdelig. Folkemordet i Gaza er under fuld optrapning: Det er utroligt, at verden tilsyneladende ikke er i stand til at stoppe det, og det er mere end hjerteskrærende. Det er ufatteligt. Vesten vil aldrig komme sig over dette! Det er ikke bare det, at palæstinenserne bliver slagtet, og at børnene dør.

Der var en meningsmåling, som sagde, at 95 % af børnene forventer at dø snart, og 50 % mener, at det skal ske så hurtigt som muligt, fordi de ikke kan holde det ud længere. Du ved, det er ikke kun det, der sker nu i Syrien og på Vestbredden og i Libanon og i hele regionen – men Vestens ligegyldighed, Vestens tolerance over for det, der sker der, uden at gribe ind for at stoppe det, jeg tror, det er en plet, og jeg kan ikke forestille mig, at Vesten vil være i stand til at slippe af med den inden for en overskuelig fremtid, medmindre de fuldstændig skifter lederskab i de lande, der er

ansvarlige for at se gennem fingre med dette folkemord. Og jeg tror, at i den fremtidige verdensorden, hvis man tænker på, hvordan folk tænkte på det, der skete i Tyskland i de 12 år med nationalsocialisme, og hvor lang tid det tog, før Tyskland på en måde blev respekteret igen, så tror jeg, at noget lignende er ved at ske: For hvis Vesten tolererer det, der foregår lige nu, vil det ikke blive glemt i resten af verdens øjne. Så det vil helt sikkert blive et emne.

Naturligvis den umiddelbare krigsfare, fordi Sydvestasien også har potentiale til at udvide sig til en regional og endda global krig. Og vi vil helt sikkert tale om situationen efter Oreshnik i Ukraine og videre frem.

Så kom til dette program, for det er en voksende bevægelse, og vi er nødt til at styrke den og lade dens stemme blive hørt højt og tydeligt, indtil fredsbevægelsen er stærkere end krigsmagerne.

SCHLANGER: Og det er kl. 17.00 dansk tid i morgen, fredag.

Helga, mange tak, fordi du tog dig tid til at tale med os på anden juledag, og forhåbentlig ses vi i morgen. Og næste gang, vi taler sammen på webcast, bliver sandsynligvis næste år: Så også godt nytår.

ZEPP-LAROUICHE: Jamen, god jul- og hav et godt nytår!

Ignorer 'eksperterne' – fred er godt!

Webcast-dialog med Helga Zepp-LaRouche, grundlægger og leder af Schiller Instituttet

Ikke korrekturlæst

Onsdag den 4. december 2024

HARLEY SCHLANGER: Velkommen til vores ugentlige dialog med Helga Zepp-LaRouche: Hun er grundlægger og formand for Schiller Instituttet. Dette er onsdag den 4. december 2024. Jeg hedder Harley Schlanger, og jeg er jeres vært i dag. Du kan sende dine spørgsmål og kommentarer til Helga via e-mail på questions@schillerinstitute.org eller sende dem til chat-siden.

Helga, din afdøde mand, Lyndon LaRouche, sagde engang, at virkeligheden er en hård læremester. Men der kan ikke findes nogen løsninger, medmindre folk ser virkeligheden i øjnene, hvilket ikke er let i den transatlantiske verden, hvor vi bombarderes med fortællinger, som præsenteres af de selvsamme mennesker, der skaber krige og depression. Så den » livets mobilisering«, som du opfordrede til i denne uge, indledes med at se virkeligheden i øjnene. Så derfor synes jeg, at vi skal begynde i dag med din opsummering af, hvor tingene står i en verden, der undergår dramatiske forandringer: Hvad er den virkelighed, vi skal se i øjnene?

HELGA ZEPP-LAROUCHE: Verden har aldrig været tættere på faren for atomar udslettelse. Det siger mange mennesker nu, senest Tucker Carlson, som er ankommet til Moskva til et interview, han skal have med udenrigsminister Sergey Lavrov. Og hans pointe er, at det amerikanske folk i allerhøjeste grad er nødt til at høre Ruslands perspektiv, for alt, hvad de får fra USA, er et meget ensidigt syn, og han sagde, at vi befinder os i en situation, der er farligere end under Cubakrisen. Og jeg kan

ikke tilføje noget, for det er, hvad det er!

Det, vi er vidne til lige nu, i opløbet til den 20. januar 2025, hvor præsident Trump angiveligt vil træde ind i Det Hvide Hus og i det mindste ændre nogle politikker, som skaber en del hysteri i den atlantiske fraktions lejr, som er allieret med Biden, så det, vi ser lige nu, er en utrolig destabilisering af hele verdensarkitekturen. Hvis man læser nyhederne og prøver at få et overblik over, hvor vi er, har man en fornemmelse af, at hele verdens fundament, verdenssystemet, som vi har kendt det i endog i den seneste periode, ryster, det smuldrer. Og det seneste udtryk for det er forsøget på at indføre undtagelsestilstand i Sydkorea, som blev annulleret af parlamentet ved en hurtig afstemning. Nu mobiliserer den sydkoreanske fagforening en generalstrejke for at tvinge præsident Yoon Suk Seol til at træde tilbage. Det er én situation, og præsident Yoon beskylder oppositionen for at være knyttet til Nordkorea. Det er en uklar situation, men parlamentet stemte enstemmigt for at ophæve undtagelsestilstanden. Det er en dramatisk situation lige dér.

Så er der forsøget på at lave et nyt »Maidan«-kup i Georgien, hvor pro-EU-demonstranter demonstrerede på vegne af præsident Salome Zourabichvili, som er en kvinde, der er født i Paris, og som har tilbragt flere årtier i Frankrigs diplomatiske tjeneste. Hun blev personligt uddannet af Zbigniew Brzezinski på Columbia University i New York og arbejdede derefter for NATO. Og i 2004 blev hun udenrigsminister i Georgien, så det er ikke ligefrem et udtryk for georgisk patriotisme, men snarere en af disse typisk installerede østeuropæiske personer, som er blevet oplært i Vesten i situationen efter den kolde krig, for derefter at blive installeret for at give troværdighed til ideen om, at de østeuropæiske lande ville have ønsket, at NATO skulle udvides, hvilket i mange tilfælde bare er en komplet iscenesættelse. Fordi disse mennesker blev promoveret af folk som Victoria Nuland, og Biden spillede også en stor rolle i alt dette. Så nu er der demonstrationer, og

forfatningsdomstolen har lige afgjort, at præsidentens forsøg på at erklære parlamentsvalget ugyldigt – det blev afvist af forfatningsdomstolen med stemmerne 7-2 – og bekræftede premierminister Irakli Kobakhidze i hans nuværende kurs. Men det er en meget ustabil situation, og NGO'erne støttes naturligvis af Vesten.

Og så er der den absolut dramatiske situation i Syrien, hvor der ud af det blå – naturligvis ikke på stedet, men set fra en vestlig observatørs synspunkt ud af det blå – kom et massivt angreb fra nye terrororganisationer, de såkaldte Hayat Tahrir al-Sham's, eller HTS, som er en forkortelse for et arabisk navn, der er en omdannelse af al-Qaeda/al-Nusra-organisationerne, og som ifølge senator Richard H. Black støttes af USA og endda af CIA. De er i gang med en massiv offensiv mod præsident Bashar al-Assads regeringsstyrker, som er blevet svækket af mange års Cæsar-sanktioner, der har forhindret den syriske økonomi i at komme på fode igen. Nu får han støtte fra både Rusland og Iran, men det er en forfærdelig situation, for det er klart, at et af målene er at afskære forsyningslinjen fra Syrien til Libanon i forbindelse med våbenhvilen mellem Israel og Hizbollah, som Israel har brudt flere gange. Og det er klart, at Iran lader til at være tilbageholdende over for hele situationen, fordi de er meget opmærksomme på, at når Iran officielt kommer mere ind i billedet, kan det udnyttes som et påskud til at bombe Irans atomanlæg.

Så hele regionen er en komplet krudttønde. Jeg kan ikke rigtig vurdere, hvor magtbalancen er, og hvordan det vil udspille sig, men det er endnu et område, hvor vi er på randen af tredje verdenskrig – som vi selvfølgelig er i Ukraine, hvor vi lige nu har den utrolige situation, at den tyske kansler Olaf Scholz, som har kapituleret over for alle aspekter af NATO's politik, bortset fra at han nu modsætter sig at levere det tyske Taurus-langdistancemissil til Kiev, efter at det amerikanske ATAMCS, det britiske Storm Shadow og det franske

SCALP-missil er blevet sendt af sted. Og Taurus, som har en lidt længere rækkevidde, siger Scholz ville være den snubletråd, som ville gøre Tyskland til en direkte krigspartner mod Rusland, så han er imod det. Men der er en stor kabale af dumme mennesker, som forsøger at slippe af med Scholz og erstatte ham med den kristendemokratiske leder Friedrich Merz, som går ind for øjeblikkelig levering af Taurus, og som også vil have de amerikanske mellemdistancemissiler placeret i Tyskland i 2026, hvilket virkelig vil gøre Tyskland til en krigspartner.

Så Tyskland er under et voldsomt angreb fra alle sider; den tyske økonomi er ved at kollapse. I dag, som måske allerede er sket, blev der stemt om at få den franske premierminister Michel Barnier ud, fordi de ikke kunne finde et kompromis om budgettet, så uanset hvad der sker, vil der være ustabilitet i flere måneder i det mindste i Frankrig, med den eksplosive situation i Tyskland, og situationen i USA er absolut anspændt i perioden op til den 20. januar.

Så jeg tror, vi må være forberedt på, at tingene kommer til at gå endog endnu mere skævt, og det er derfor, vi har indkaldt til det internationale Schiller Instituts konference i den kommende weekend, lørdag og søndag, som er et forsøg på at samle den slags kræfter af kvalificerede talere, der repræsenterer forskellige nationer og forskellig ekspertise, for at lægge løsningen på bordet for, hvordan vi kan komme ud af dette, og det er et nyt paradigme, hvor landene i det kollektive Vesten vil samarbejde med den Globale Majoritet i stedet for at gøre Rusland og Kina til fjenden og så optrappe og ende i Tredje Verdenskrig. Så det vigtigste, I seere kan gøre, når I har set alt dette, er at tilmelde jer konferencen i denne weekend. Det vil give adgang til simultantolkning til forskellige sprog, spansk, tysk og fransk, og man kan deltage i diskussionen. Så selvom du er engelsktalende, bør du registrere dig, selv om live-streamingen er tilgængelig andetsteds.

Det vil være stedet, hvor vi vil diskutere, hvilke muligheder der findes, for de eksisterer. Vi kan komme ud af denne krise, men det kræver en meget stor mobilisering af befolkningen, for vi har aldrig været i så stor livsfare som lige nu.

SCHLANGER: Konferencen finder sted lørdag og søndag og starter kl. 9.00 østlig tid i USA hver dag. Du kan tilmelde dig, det er en online-konference. Du kan finde tilmeldingssiden på Schiller Instituttets hjemmeside.

Det var bestemt et hårdtslående billede af virkeligheden. Vi har en række spørgsmål til dele af det, du lige har præsenteret. Lad mig starte med Mellemøsten. To personer skrev ind, den ene er en pensioneret skolelærer fra Skotland. Han siger: »Det, der sker i Syrien, er skræmmende. Det lyder, som om de samme terrorister, som dræbte kristne, drusere og shiamuslimer under borgerkrigen, der startede i 2011, er tilbage. Der går rygter om, at de bliver støttet af CIA, briterne, israelerne og endda Ukraine. Er der nogen sandhed i de rygter?«

Vi har en anden kommentar, som jeg synes er meget vigtig. Den er fra en blogger, som skriver om national sikkerhed. Han skrev om, hvad Bidens nationale sikkerhedsrådgiver Jake Sullivan sagde, da han blev spurgt om situationen der, og han sagde: »Vi græder ikke over, at Assad-regeringen, der støttes af Rusland, Iran og Hizbollah, er udsat for en vis form for pres.« Og denne blogger mindede os om, at Sullivan den 12. februar 2012 sendte en e-mail til daværende udenrigsminister Hillary Clinton, hvori han sagde, at »al-Qaeda er på vores side i Syrien.« Og han spørger: »Hvordan kan sådan en person få lov til at sidde i regeringen?«

ZEPP-LAROUCHE: [griner] Det er et godt spørgsmål! For det første var der ingen borgerkrig i 2011. Den var fuldstændig orkestreret og igangsat fra begyndelsen af de samme kræfter, som er i aktion nu, og det var et forsøg på at vælte Assads legitime regering, som så reagerede, og det blev udlagt som

»Assad the monster« osv. Men i virkeligheden var det lige fra begyndelsen sådan, at al-Qaeda og al-Nusra og alle disse grupper blev støttet af USA. Det var det spørgsmål, som general Flynn forsøgte at gøre Obama opmærksom på i 2012, men han ville ikke høre på det. Jeg tror, at hvis man ser på kronologien i disse ting, så er det et meget grimt billede. Og det er sandt, at sandsynligheden for, at ukrainerne er i Aleppo og hjælper terroristerne, også blev nævnt af det russiske udenrigsministeriums talskvinde Maria Zakharova og forskellige andre kommentatorer, der sagde, at disse syriske terrorister ikke ved, hvordan de skal håndtere de avancerede teknologiske enheder i forbindelse med data og information, og at ukrainerne faktisk er der på stedet for at hjælpe dem med den nødvendige assistance.

Så det er utroligt, hvis man tænker over det, at Vesten støtter terrorister, de støtter folk, der af vestlige kilder og naturligvis også af russere karakteriseres som værende i traditionen fra Stepan Bandera [den ukrainske pro-nazistiske kollaboratør under Anden Verdenskrig]. Og uanset hvad der kommer ud af denne situation, hvis det er Tredje Verdenskrig, så er det et ligegyldigt spørgsmål. Men hvis støvet lægger sig, og historikerne ser tilbage på denne periode i historien, så mister Vesten lige nu absolut sin troværdighed ved at gøre dette! Hvad handler »demokrati« om? Hvad handler »menneskerettigheder« om? Hvad med den såkaldte »retsstat«? Alt det ryger ud af vinduet: Den vestlige politiks dobbeltmoral er et diskussionsemne i alle hjørner af kloden, og det ved jeg, fordi jeg har haft nok diskussioner i den seneste tid fra alle mulige lande, og de siger alle: »Hvad sker der med Vesten? Hvad sker der med de tidligere stolte lande i Europa, som havde en følelse af at være anstændige republikker eller demokratier? Og se nu, hvad de gør!« Og det er tegnet på det døende imperium: Jeg kan ikke give det en anden betegnelse. Og vi har én måde at redde os selv på, og det er ved at ændre denne politik og vende tilbage til vores bedste traditioner, som vi har. Vi har den italienske

renæssance, vi har den tyske klassiske periode, vi har andre store traditioner i Europa, som vi opgiver lige nu ved at være kolonier i Anglosfæren, som føler, at de er i en sidste kamp mod den Globale Majoritet.

Vejen ud ville være meget let: Hvis du stopper konfrontationen og erklærer, at du vil samarbejde med den Globale Majoritet, kunne alle disse problemer forsvinde på en dag – og jeg mener det virkelig. Jeg mener det ikke på den måde, at Trump siger, at han kan redde situationen i Ukraine på en dag. Jeg mener virkelig, at hvis Vesten ville sende et stærkt signal om, at de reflekterer over, at de er kommet til den konklusion, at vi er på randen af tredje verdenskrig, og at det ikke er det værd at ofre hele menneskehedens eksistens for denne kamp, så ved jeg, at Kina og Rusland og alle de andre lande straks ville byde det velkommen og sætte sig til forhandlingsbordet. Og det hele kunne reddes.

SCHLANGER: Du lytter til Helga Zepp-LaRouche, grundlæggeren af Schiller Instituttet, som vil være vært for en international online-konference den 7.-8. december. Du kan tilmelde dig på Schiller Instituttets hjemmeside, hvor du også kan finde konferenceprogrammet og talerne.

Helga, du har lige nævnt Rusland, Kina og BRIKS. Der kom et spørgsmål ind fra en amerikansk podcaster, som sagde: »Jeg lyttede til, hvad du sagde i sidste uge om dit nylige besøg i Kina. Det lød spændende. Jeg kan se, at du støtter det, de gør, men jeg bliver ved med at høre, at Kina gør nogle dårlige ting. De står bag fentanyltrafikken, som kommer ind i USA, og de er stadig involveret i industrispionage for at stjæle amerikanske videnskabelige fremskridt. Hvad mener du om disse anklager, og er de legitime, eller er de en del af krigspolitikken?«

ZEPP-LAROUCHE: Det er en ubegrundet beskyldning. For det første rådede Alexander Hamilton alle sine diplomater til at spionere så meget som muligt i udlandet for at hjælpe med at

opbygge den unge amerikanske republik. Alle lande i hele verden har udført spionage. Vesten er ikke så hellig, at de ikke ville forsøge at gøre det selv.

Når det er sagt, hvem spionerer så på hvem? Hvis man ser på Australian Strategic Policy Institute's (ASPI) Critical Technology Tracker, og de har for nylig offentliggjort, at Kina er førende i 37 kategorier ud af 48: Det betyder, at de er langt foran Vesten på de fleste af disse områder, og derfor er det at skære i eget kød, når USA nu øger toldsatserne, og Trump sagde, at han endda ville kræve 100 % told. ASPI's Critical Technology Tracker, så du kan selv tjekke den ud. Det er en anti-Kina australsk tænketank, og det har de sagt.

Under alle omstændigheder har Kina ændret sin økonomiske politik under Xi Jinpings ledelse ved at optrappe det, som Deng Xiaoping havde startet med reformen og åbningen, der begyndte i 1978. Og efter at Kina blev medlem af WTO, skete der et gigantisk spring fremad, igen ved ikke at vende sig mod den vestlige liberale model, som Vesten havde håbet, men ved at vende sig mod den 5.000 år gamle kinesiske tradition, den konfucianske lære. Og når alt kommer til alt, var Kina den førende nation indtil det 15. århundrede – det har folk glemt. Så det er ikke ukarakteristisk, at Kina har sådan en førende position, og især med Xi Jinpings vægt på videnskab og teknologi, på innovation som kilden til produktivitet i økonomien, har Kina lagt en enorm indsats i uddannelse, i videnskabelige gennembrud; De uddanner hvert år ti gange flere videnskabsfolk og ingeniører end USA, hvilket til dels skyldes befolkningens størrelse, men især deres politik, som går ud på at fremme banebrydende teknologier og sikre, at de anvendes i økonomien uden forsinkelse, og derfor bliver de hele tiden mere produktive. Og de gør det, som USA og Europa plejede at gøre, da vi stadig var fornuftige! Men Vesten vendte sig væk fra den model, som Friedrich List havde kaldt det amerikanske system for økonomisk udvikling, eller kameralisme, eller hvad traditionen nu var, og Vesten vendte sig mod spekulation i, at

penge skaber penge. Det var den tåbelige beslutning, som min afdøde mand, Lyndon LaRouche, identificerede, da Nixon den 15. august 1971 erklærede, at man ville skifte fra faste valutakurser til flydende valutakurser, og Lyndon LaRouche sagde straks: Hvis du fortsætter ad den vej, vil det føre til en ny depression, en ny fascisme, en ny fare for krig, medmindre man laver et helt andet økonomisk system. Og det har vist sig, at han havde fuldstændig ret, for nu, mere end 50 år senere, er vi nået til det punkt, hvor det vestlige finanssystem er gået totalt i opløsning, og det er uløseligt. Det kan ikke afhjælpes, for i 2008, da vi allerede havde en systemisk krise, ville der have været en chance for virkelig at reformere det og reorganisere det. Men det gjorde de ikke, og i stedet gik de over til kvantitative lempelser, og nu vakler de mellem kvantitative stramninger og kvantitative lempelser.

Men de er nået til vejs ende, for det vestlige finanssystem sidder på 2 billioner dollars i udestående derivatkontrakter, jeg tror, det er 300 billioner dollars i udestående gæld i alt. Det kan ikke betales! Og da Vesten også har hengivet sig til den grønne fantasi, er de nødvendige avancerede teknologier ikke længere til stede, undtagen på meget selektive områder, men ikke i den fysiske produktion. Det er en af grundene til, at Vesten ikke kan følge med Rusland i den militære produktion.

Så derfor tror jeg, at vi er nået til et punkt, hvor vi er nødt til at stoppe Kina-bashingen, for den er ikke sandfærdig! Kina gør, hvad der er godt for Kina, og de har rakt hånden ud og hjulpet udviklingslandene med at overvinde underudviklingen, men de er langt, langt forbi det punkt, hvor de er nødt til at stjæle fra Vesten, fordi de er førende! Så Vesten kan stjæle fra Kina – hvis de kan. Det er virkelig vigtigt, at vi får styr på disse fakta.

SCHLANGER: En af de ting, vi gør i den retning, er, at Schiller Instituttet netop har udgivet en ny rapport,

»Development Drive Means Billions of New Jobs, No Refugees, No War«. Og den gennemgår LaRouches plan for at bryde ud af denne depression, det globale kollaps, som er forårsaget af det vestlige etablissement.

Der er mange spørgsmål, og jeg vil prøve at opsummere nogle få. Bethany fra Spanien spørger: »Mener du, at stedfortræderkrige bør gøres ulovlige?«

ZEPP-LAROUICHE: Ja! Svaret på det er helt klart ja. Det eneste spørgsmål er, hvordan man håndhæver det? Problemet er, at vi har bevæget os væk fra international lov, som den blev formuleret i FN-pagten, fordi nogle lande erstatter den med »magt giver ret«, og det kan man se på adfærden i FN's Sikkerhedsråd. Og så kommer man til spørgsmålet, om FN's Sikkerhedsråd i det hele taget kan træffe en beslutning under forhold, hvor en af de fem permanente medlemmer konstant nedlægger veto og derfor ikke kommer frem til nogen juridisk gyldig konklusion. Men man ser også spørgsmålet om håndhævelse i forbindelse med ICC.

Så jeg tror, at spørgsmålet om påtrængende behov for at reformere FN og FN's Sikkerhedsråd er et af de spørgsmål, som helt klart kommer på dagsordenen. Jeg er helt enig i, at stedfortræderkrige ikke bør tillades og bør forbydes, men spørgsmålet er, hvordan man håndhæver det?

SCHLANGER: Vi havde også et spørgsmål om håndhævelsen af Den Internationale Straffedomstols anklager mod Netanyahu og Gallant og spurgte, hvorfor USA's regering vedvarende modsætter sig, at disse anklager bliver afleveret, og om der er nogen chance for, at de vil blive håndhævet?

ZEPP-LAROUICHE: Under de nuværende omstændigheder ser jeg det ikke ske, fordi – jeg håber, at jeg tager fejl, men det ser ud til, at Trumps udnævnelser i forhold til Mellempolitikken også meget tydeligt hælder i retning af at være ret ensidigt pro-israelske. Så medmindre der sker en fuldstændig

ændring af den internationale orden i retning af en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur, som virkelig skal sætte det hele på et brugbart grundlag, kan jeg ikke se det.

SCHLANGER: Og igen, med hensyn til spørgsmålet om dialog, som du har talt om, har vi et spørgsmål fra professor Larafy [ph]: »Tror du, det er muligt, at det internationale samfund kan indgå i en fornuftig dialog mellem nord og syd, når de store konflikter, som f.eks. i Ukraine, er løst?«

ZEPP-LAROUCHE: Det tror jeg, for vi er trods alt mennesker. Hvis jeg ikke troede på, at vores bestræbelser på at få en sådan dialog i gang på kort sigt, ville jeg give op og sandsynligvis fortvivle. Men jeg er ikke fortvivlet. Jeg tror, at den Globale Majoritet – præsident Putin sagde i Valdai Discussion Club – ikke tror, at det vil forblive, som det er. Stemmerne fra det Globale Syd lyder nogle gange som en kakofoni i stedet for en symfoni, fordi de endnu ikke har fastlagt deres retning, men han udtrykte tillid til, at det snart ville ændre sig, og at samarbejdet mellem disse nationer ville være som en polyfonisk symfoni. Og jeg tror absolut, at det er tilfældet: For nogen nævnte min nylige rejse til Guangzhou i Guangdong, og det bekræftede bare for 117. gang, hvad jeg altid har oplevet, når jeg var i Kina: De nationer, der sender deres repræsentanter til disse konferencer, de kommer fra en helt anden ånd; de er virkelig problemløsende, de er løsningsorienterede, de er konstruktive, de forsøger at etablere venskab – det er en helt anden atmosfære.

Når man kun er vant til tankegangen i Vesten, skulle man tro, at det ikke kunne lade sig gøre. Men jeg har set det mange, mange gange: Der er et flertal af verdens nationer, som forsøger at få en mere retfærdig orden, og jeg er overbevist om, at hvis vi kan overbevise nok mennesker i USA og de europæiske lande, så kan vi løse det. Vi er nødt til at løse det! Alternativet er ikke acceptabelt, for det er udryddelse af den menneskelige art.

SCHLANGER: Nu vi taler om store udviklingsprojekter, så er der et meget interessant spørgsmål fra Richard, som beskriver sig selv som en mangeårig iagttager af LaRouche-bevægelsens aktiviteter. Og titlen på hans e-mail var »Gør Amerika vådt igen«. Og han sagde: »Hvad synes du om en kampagne for at få præsident Trump til at gøre NAWAPA, North American Water and Power Alliance, til et centralt element i opgraderingen af USA's infrastruktur?« Og han afslutter sine kommentarer med at sige: »Hvis tilhængere af Donald Trump virkelig ønsker at gøre Amerika stort igen, kan de vel ikke ignorere, at store dele af det vestlige USA allerede mangler vand, og at det bare vil blive værre.« Hvad synes du, Helga?

ZEPP-LAROUCHE: Jeg synes, det er en fremragende idé! Du ved, det ville være den slags politik, der ville blive ført, hvis USA besluttede at opgive ideen om told mod Kina og sanktioner mod det ene og det andet land og indtage en holdning, som vi har forsøgt at sige i lang tid, nemlig at USA bør samarbejde med BRIKS, med den Globale Majoritet, om udviklingsprojekter i Latinamerika, i Afrika og i Asien; men så skal USA også genopbygges! Omlæg det militærindustrielle kompleks. Brug den industrielle kapacitet, som i dag bruges til destruktiv våbenproduktion, omstil den, og byg maglev-tog eller andre hurtige togsystemer; USA har ikke *noget* hurtigt togsystem overhovedet, ikke en kilometer! Det ville være så let at forbinde større byer med sådanne hurtige togsystemer og derefter gå i gang med grundlæggende infrastruktursystemer som NAWAPA, der bringer vandet fra Alaska hele vejen til Mexico til kunstvanding og vandkraft. Og samtidig få flere mennesker ind i midten af USA, som er tyndt befolket: Man kunne bygge nye byer der. Man kunne bygge videnskabelige byer, man kunne udrette mirakler! Hvorfor forsøge at kæmpe om noget fjollet olie i Syrien, når USA kunne vende tilbage til sin egen store videnskabelige tradition og opbygge sit eget land og være et af de lande i verden, der respekterer og samarbejder med de andre. Og jeg tror, det er den vej, vi skal gå.

Så du bør virkelig ikke sidde på hegnet, men hjælpe os med denne kampagne, og hvis du har nogle ideer til, hvordan du kan gøre det i det miljø, du befinder dig i, skal du bare kontakte os, og jeg er sikker på, at vores forskellige repræsentanter i de forskellige lokalområder med glæde vil inddrage dig i denne kampagne.

SCHLANGER: Den person, der skrev spørgsmålet, spurgte desuden, om han, hvis han synes, det er en god idé, er parat til at hellige sig arbejdet med at få Trump-administrationen til at vedtage politikken, da han nu er pensioneret.

Helga, vi har vores Schiller Institute-konference i denne weekend den 7.-8. december. Kan du fortælle lidt om, hvad du forventer at få ud af den? For det er noget, som alle, der holder øje med os, bør organisere på fuld tid mellem nu og lørdag morgen.

ZEPP-LAROUICHE: Jeg er meget sikker på, at denne konference vil munde ud i nogle vigtige nye politiske ideer og initiativer, for hvis man ser på listen over talere, er den meget, meget imponerende: Vi har flere tidligere statsoverhoveder; tidligere ministre fra vigtige lande; vi har topfolk fra tænketanke fra flere lande og eksperter, økonomer og så videre; men kombinationen af mennesker, der er enige om, at man er nødt til at flytte verden ind i et nyt paradigme, er uden fortilfælde. Og jeg er meget stolt over den liste af talere, vi har samlet.

Så jeg kan kun sige: Hvis du vil høre en fornuftig stemme – virkelig mange fornuftige stemmer – som vil vise dig en anden retning for verden, som Harley lige sagde, så brug al den tid, du har, til at få dine venner, dine kolleger, din familie og de sociale medier til at fortælle om denne konference, og gør det til en stor succes, så folk kan få et håb om, at vi kan komme ud af denne utrolige krise. Det er, hvad du bør gøre.

SCHLANGER: Helga, jeg ser frem til konferencen, og jeg kender

en masse mennesker. Så tak, fordi du har arrangeret den, og tak, fordi du kom i dag, og vi ses i løbet af de næste par dage.

ZEPP-LAROUCHE: Ja, indtil lørdag!

Ram de hylende krigsgrise med polyfoni

Webcast-dialog med Schiller Instituttets grundlægger Helga Zepp-LaRouche

Ikke korrekturlæst

[HZL] [HCS]

13. november 2024 (EIRNS) – Webcast-dialog med Schiller Instituttets grundlægger [Helga Zepp-LaRouche]

HARLEY SCHLANGER: Velkommen til vores ugentlige dialog med Schiller Instituttets grundlægger og formand Helga Zepp-LaRouche. Dette er onsdag den 13. november 2024. Jeg hedder Harley Schlanger, og jeg er jeres vært i dag. Du kan sende dine spørgsmål og kommentarer via e-mail til questions@schillerinstitute.org eller sende dem til chat-siden.

Jeg vil gerne starte med at fortælle, at Schiller Instituttet sponsorerer en vigtig konference den 7.-8. december under titlen »I Schillers og Beethovens ånd: Alle mennesker bliver brødre«. Du kan finde et link til at tilmelde dig på Schiller Instituttets hjemmeside. Jeg er sikker på, at vi vil diskutere

dette i dag, når vi tager fat på spørgsmålet om, hvad der kan gøres for at sikre, at vi kan bringe menneskeheden ud af den fare, den befinder sig i, med to igangværende krige og planlægning af flere krige, som vi vil diskutere i løbet af vores dialog.

Helga, det er en uge siden, at Donald Trump blev valgt til USA's præsident. Jeg er rimelig sikker på, at etableringen stadig er noget chokeret og iværksætter planer for at bevare deres kontrol. Men der har været mange efterdønninger som følge af afstemningen. Jeg har modtaget flere e-mails, der udtrykker pessimisme over for den nye regering, så lad os starte med det. Hvad er din anbefaling til den kommende præsident? Hvad bør hans umiddelbare prioriteter være?

HELGA ZEPP-LAROUCHE: Det er klart, at valget af hans kabinet og ellers ledere af institutionerne giver plads til en vis bekymring: Fordi verdensscenen har ændret sig dramatisk, siden Trump forlod Det Hvide Hus for fire år siden, og nu er eksistensen af en Globale Majoritet i form af BRIKS en ny strategisk realitet, som jeg mener, at ingen præsident i USA eller regeringschef i noget land kan ignorere. Der var netop den 22.-24. oktober BRIKS-topmøde i Kazan, Rusland, hvor 22 lande nu er medlemmer af BRIKS, eller klar til at blive medlemmer i begyndelsen af året; og omkring 30 andre lande har udtrykt interesse for at slutte sig til denne gruppe. Allerede i Kazan repræsenterede dette 4,7 milliarder mennesker, dvs. 57% af verdens befolkning. Og hvis man ser på de involverede lande, er det Kina og Indien, og mellem disse to befolkningsrige lande er der allerede 3 milliarder mennesker; så er der mange vækstlande som Brasilien, Indonesien og også mange andre, og vækstraterne er især høje i den del af verden.

Så hvis USA ikke har et positivt forhold til denne gruppe af lande, som udtrykkeligt har erklæret, at de ikke er en blok, at de ikke forsøger at konkurrere med NATO, at de ikke forsøger at udelukke lande, så tror jeg, at Xi Jinpings tilbud til Obama for nogle år siden om, at USA burde alliere sig med

Kina, stadig eksisterer. BRIKS er åben for tilmed NATO-medlemmer. Så jeg tror, at i betragtning af at USA har et nyt præsidentskab, og jeg er sikker på, at Trump har draget sin egen konklusion af, hvad der skete i hans første embedsperiode, Russiagate, og hvem der stod bag, så har han flere gange annonceret, at han vil åbne arkiverne om Kennedy-mordet, og han kunne også åbne mange andre arkiver for den sags skyld! Så jeg tror, at han kunne starte med et helt rent bord, og han kunne virkelig forsøge at indfri sit løfte om at afslutte krigene og helt sikkert ikke starte nye.

Og tilmed tror jeg, at det afgørende spørgsmål er, om han kan overbevise landene i det såkaldte »kollektive Vesten«, det vil sige USA og de vesteuropæiske nationer, om at samarbejde med BRIKS-landene om udviklingen af det Globale Syd, og jeg tror, at det er vores tids udfordring. For det smukke er, at landene i Afrika, Asien og Latinamerika er i fuld gang med at overvinde ikke bare kolonialismen, men også neokolonialismen, som fortsatte, efter at de opnåede såkaldt »uafhængighed«, og nu ønsker alle disse lande ikke længere bare at være råvareeksportører, men de ønsker at beholde råmaterialerne til oparbejdning, at udvikle værdikæden i deres egne lande og blive fuldgældige økonomier og øge levestandarden, så fattigdom og underudvikling udryddes. Og det er naturligvis den eneste måde, hvorpå man kan forhindre millioner af mennesker i at forsøge at flygte på grund af fattigdom og nød, og på den måde kan man løse migrantspørgsmålet.

Så i stedet for at forsøge at bygge en mur, hvilket jeg er meget bange for, at han vil gøre, men tilmed hvis han begynder at bygge denne mur, hvilket jeg mener er en helt forkert politik, hvis han i stedet rakte hånden ud og sagde, at vi hjælper – Biden tager nu til Lima i Peru, hvor der er APEC-møde. Der vil Xi Jinping være, og Biden tager af sted med 600 militærfolk, hvilket er en magtdemonstration, vil jeg mene; men de vil bygge den bi-oceaniske jernbane, som vil forbinde havene, via en enorm infrastrukturudvikling for hele

Latinamerika, fordi det vil have alle mulige sideeffekter. Hvis USA sagde: »Vi prøver ikke at bekæmpe det, men vi samarbejder. På samme måde ønsker vi at samarbejde om udviklingen af Afrika og andre asiatiske lande,« så tror jeg, at Europa kunne gøre det samme. Og i stedet for at have dette skrækshow med tusinder og atter tusinder af mennesker, der krydser Sahara for derefter at drukne i Middelhavet eller blive skubbet tilbage af Frontex, som er EU's grænsevagt, og som allerede har forvandlet Middelhavet til en vandig kirkegård, så vælg en anden tilgang: Gå sammen med BRIKS, og sig: Vi vil sammen bygge infrastruktur, havne, jernbaner, hurtigtog, afsaltning af havvand, generobre ørkenen, Sahelzonen, Sahara, som begge udvider sig betydeligt hvert år. Og på den måde kan man bygge industri-parker, man kan bygge smukke landskaber ved at genplante skov i områder, hvor der nu er ørken, eller have landbrug, hvor der nu er ødemark, som i Sudan, og mange andre sådanne projekter, som Transaqua, som vil fylde Tchadsøen op igen og give vand og elektricitet til 12 regnfattige lande. Alle disse projekter er så store, at det virkelig ville være nødvendigt for alle lande, der har industriel kapacitet, at gå sammen om at udvikle dem.

Og hvis Trump ville gøre det, ville han – som jeg allerede har sagt i hans første periode – kunne blive en af USA's store præsidenter. Hvis han går den anden vej, i retning af konfrontation og at få Amerika til at blive stort igen på bekostning af Kinas eller andre landes fremgang, ser jeg desværre, at verden vil gå i en forfærdelig retning. Men det er friskt! Det er en {tabula rasa}, så at sige – ikke helt – men han kunne virkelig slå tonen an på en lovende måde.

Så lad os håbe, at det kan forstås af så mange mennesker som muligt. Det er derfor, vi afholder Schiller Instituttets konference den 7.-8. december, og jeg kan allerede nu love, at vi får en fantastisk gruppe af talere. Og jeg synes, det er en konference, som alle bør tilmelde sig og følge med i.

SCHLANGER: I forbindelse med dit svar lige nu har vi fået

rapporteret, at oberst Douglas Macgregor (pensioneret), som tjente i slutningen af Donald Trumps første periode i forsvarsministeriet, talte om »fejlslagne sanktioner, mobning og trusler mod andre nationer« og tydeligvis kritiserede Madeleine Albrights, Blinkens og Bidens politik. Og han sagde: »Vi må finde et nyt ark papir frem og starte forfra.« Nu er der igen skepsis fra folk over, at Trump ville gøre dette, men så er der den anden side. Der kom et spørgsmål ind: »Hvis USA gjorde det, tror du så, at det ville blive accepteret af de nationer, som har været ofre og mål for 'sanktioner, mobning og trusler'?«

ZEPP-LAROUCHE: Til den sidste del af spørgsmålet vil jeg eftertrykkeligt sige: »Ja.« For jeg tror, at den ånd, der var i Kazan, men også på de andre nylige konferencer – der var lige Rusland-Afrika Partnerskabsforum den 10.-11. november; der var Valdai Discussion Club Forum den 4.-7. november, og på alle disse konferencer citerede folk ånden fra Bandung, ånden fra de fem principper for fredelig sameksistens, og den ånd er ikke revanchistisk! Den er grundlæggende klar til at respektere alles suverænitet, men også til ikke at blande sig i den andens indre anliggender, til at acceptere den andens anderledes sociale system og til generelt at arbejde for hinandens fælles bedste. Jeg mener, at det er det modsatte af revanche, og jeg er ret optimistisk med hensyn til, at hvis USA og Europa for den sags skyld sender et så stærkt signal, så vil glæden over det gamle regime med krige og interventioner og sanktioner og brug af valuta som våben og drab på jeres ledere stoppe.

Tucker Carlson sagde den 11. november noget meget interessant. Han sagde, at hvis folk var klar over, hvor meget verden hænger på afgrunden af atomar udslettelse af menneskeheden, ville de blive helt forfærdede. Og han opfordrede også til en ændring af politikken. Han sagde, at vi – det vil sige USA – gik ind i disse andre lande og dræbte deres ledere, Saddam Hussein, Gaddafi, og vi forsøgte med den syriske præsident

Bashar al-Assad, og man kunne lave en længere liste, hvis man går tilbage i historien. Så jeg tror, at hvis det stopper, så er der et berettiget håb om, at Trump vil stoppe det, for jeg tror ikke, at det er hans hensigt. Så hvis det blev officiel amerikansk politik, ville hele verden være så glad – og broen til et nyt paradigme er der faktisk!

Så jeg synes, at alle mennesker med god vilje virkelig skal prøve at forene deres kræfter lige nu, og hvis du har et lederskab, hvis du har en klub eller forening, som du er en del af, så bring bare disse perspektiver ind. Og vi er virkelig i en revolutionær periode, for hvis man lytter til, hvad mange såkaldte sociale medier, alternative YouTube-kanaler, Rumble-kanaler, alle mulige kanaler, siger, så er der virkelig en ny form for anerkendelse af, hvad problemet har været, og en klar uenighed om, at det skal fortsætte. Jeg mener, det er stadig sådan, at de NATO-ledede regeringer har kontrollen i det meste af Europa, men nedenunder er der et oprør i gang, hvor jeg tror, at Trump-vælgerne tydeligvis ikke ønsker at fortsætte den politik. Så hvis Trump tager et skridt i den retning, tror jeg, at der kan ske en reel verdensrevolution. Vil de gøre det? Tja, jeg beder til det.

SCHLANGER: Du lytter til Helga Zepp-LaRouche, formand for Schiller Instituttet og en person, der har kæmpet for denne forandring i mange, mange år.

Nu er det andet spørgsmål, der er kommet fra flere faste lyttere, til din vurdering af Ruslands og BRIKS' reaktion, og der er flere henvisninger til den tale, som Vladimir Putin holdt i Valdai-klubben, hvor han præsenterede ideen om »polyfoni« som den mere komplekse opfattelse til at beskrive, hvad nogle mennesker kalder »multipolaritet«. Og spørgsmålet fra flere er: »Hvad tror du, Putin mener med det?«

ZEPP-LAROUCHE: Jeg tror, Putin er en ekstremt veluddannet person, der kender principperne for klassisk komposition, og det er det, det refererer til, hvilket betyder, og han siger det faktisk udtrykkeligt i sin tale, at i stedet for at have

en unipolær verden, hvor man har en solist, der synger hele tiden og undertrykker alle de andre stemmer i det potentielle kor, fordi han kun vil have sin stemme lyttet til (jeg uddyber nu lidt); Han siger, at vi skal have en symfoni, en polyfonisk komposition, hvor alle stemmerne bliver hørt, og alle de forskellige musikalske temaer arbejder sammen i en polyfonisk komposition, som er en helhed.

Jeg synes, det er et meget smukt billede på, hvordan nationer kan forholde sig til hinanden. For ligesom i en komposition har du et lille tema, så har du et større gennemgående tema, og disse forskellige temaer bliver flettet sammen, nogle gange i en dobbelt fugal komposition, nogle gange på andre måder; men ud fra disse forskellige musikalske ideer og emner har alle toner en plads, og i en gennemarbejdet komposition er der ikke én tone for meget, men hver tone spiller en afgørende rolle. Og det er en smuk metafor for forskellen på nationer: Du har selvfølgelig store nationer, du har små nationer, du har noget som Liechtenstein, og du har Rusland – det ene er meget lille, det andet er 11 tidszoner. Du har lande, der har mange mennesker som Kina og Indien, og så har du små lande med bare et par millioner eller tilmed mindre. Der er lande, som har masser af råstoffer, og der er lande, som næsten ingen har. Der er forskellige grader af udvikling. Men hvis alle disse lande deltager i en fælles udvikling, kan de hver især udfolde hele det potentiale, der er indlejret i dem.

Så det er som en symfoni, hvor en klassisk flerstemmig komposition er harmonisk, den lyder smukt for øret, den løfter sjælen, og den svarer til det højeste billede af mennesket, mennesket i Skaberens billede, eller mennesket som et kreativt væsen, og det er et meget smukt billede på, hvordan vi kommer ud af denne krise. For jeg har troet på det i mindst 40 år nu, faktisk meget længere, men for 40 år siden, da jeg grundlagde Schiller Instituttet, kaldte jeg det Schiller Instituttet, fordi Friedrich Schiller er den tyske digter, der havde den idé, at hvert menneske har potentiale til at blive et geni, og

gennem den æstetiske uddannelse kan man ikke kun udvikle sit sind og frigøre alle sine intellektuelle potentialer, men man kan også uddanne sine følelser, så man kan begynde at føle sig mere ædel. Kan du forestille dig det, hvis du havde et grådigt dyr, der løb gennem truget for at få mest muligt bytte, men at du faktisk kan tage alle dine følelser – dem alle sammen – og uddanne dem, så de føles mere på niveau med fornuften gennem den æstetiske uddannelse. Og jeg tror i den forstand, at mennesket kan perfektioneres, og at mennesket er godt af natur, og hvis man fortsætter med at opbygge et sådant nyt system af nationer efter disse linjer, tror jeg, at vi står på randen af en ny renæssance, som vil være smukkere end alle de renæssancer, vi tidligere har haft.

SCHLANGER: Det virker, som om Putin er en af dine medtænkere i hele spørgsmålet om de grundlæggende principper, som du har udarbejdet. Og folk burde gå ind på Schiller Instituttets hjemmeside og læse dine Ti principper for en ny international sikkerheds- og udviklingsarkitektur, hvor denne diskussion i Valdai-klubben i bund og grund mindede mig om den diskussion, du har indledt omkring det.

Du nævnte tidligere, at EU- og NATO-landene stadig forsøger at reagere på frygten for, at hvis Trump trækker sig ud af krigen i Ukraine, hvad vil der så ske? Hvem skal tage over? Der blev afholdt en konference den 7.-8. november i Budapest, sponsoreret af Ungarns premierminister Viktor Orbán; EU-Kommissionens formand Ursula von der Leyen og andre sendte de obligatoriske lykønskninger til Trump, men der er stadig en mobilisering for at fortsætte krigen. Den polske regering og briterne har arrangeret møder for at forberede sig på det. Hvad kan du fortælle os om den generelle reaktion i Europa, og tror de virkelig, at de kan gennemføre en krig mod Rusland?

ZEPP-LAROUCHE: Jeg må sige, at der lige nu, helt uafhængigt af, hvad Trump måtte gøre eller ikke gøre, er en virkelig samordnet indsats fra denne NATO-atlantiske skare, som starter med en ny artikel, jeg tror, det er i {Foreign Affairs}, og en

tilsvarende artikel i DGAP, det tyske råd for udenlandske relationer, i Berlin, som også har udgivet en rapport. Og argumentet går ud på, at den kommende krig mellem Kina og USA er uundgåelig, og derfor vil USA orientere sig mod Stillehavet, og derfor bør Europa kompensere for, at de amerikanske tropper forlader Europa, Europa bør militarisere for at opbygge mere militær kapacitet, for at have mere produktion af ammunition til brug i den fremtidige krig med Kina; og det er bare {fuldstændigt} vanvittigt!

Og der er visse politikere, som giver udtryk for det: Den sidste var den tyske forsvarsminister Boris Pistorius, som – kan du forestille dig det? – han blev spurgt, hvad der ville ske, hvis Trump ville afslutte krigen i Ukraine: »Ja, jeg frygter, at den fare eksisterer, og jeg håber, at den ikke materialiserer sig.« Kan du forestille dig det? Han »frygter«, at freden kan bryde ud! Det viser dig, hvor omvendt disse mennesker tænker. Og man skal naturligvis være opmærksom på, at det ikke er et let job, for jeg tror, at Trump vil være tilbøjelig til at lægge ansvaret for Ukraines kurs over på europæerne. Det vil helt sikkert skabe ondt blod. Så jeg siger ikke, at vi er i paradiset lige med det samme; jeg talte bare om potentialet, at folk skulle se, hvor vi kunne gå hen.

Men jeg tror, at der lige nu er et fornyet pres – den polske stabschef har lige sagt, at Polen ønsker at tage føringen i betragtning af, at Tysklands regering er faldet, og der vil være en tillidsafstemning den 16. december og derefter sandsynligvis en ny afstemning den 23. februar. Så der er den største ustabilitet i Tyskland. Frankrig er også i en meget ustabil position. Og derfor forsøger man at skabe en ny akse mellem Biden-administrationen, så længe den stadig er der, og den britiske regering, Polen, de baltiske lande og EU-Kommissionens nye udenrigsrepræsentant, Kaja Kallas: Hun er en rædsel! Hun er tidligere premierminister i det lille land Estland, men hun vil gerne tage kampen op mod Rusland – intet problem! Det er en stor atomvåbenmagt, men det lille land

Estland, hun vil tage kampen op mod en atomar supermagt, den største i verden! Jeg ved ikke, hvad disse mennesker spiser til morgenmad, det må være nogle mærkelige morgenmadsprodukter med steroider i.

Spøg til side, jeg synes, det er meget dumt og meget farligt, og tanken om en kommende krig med Kina er bare den værste ting at sige, for ingen ville overleve sådan en krig. Og hvis man ser på den militære alliance mellem Rusland og Kina, som igen blev konsolideret af den tidligere forsvarsminister Shoigus besøg i Kina, som nu er sekretær for det russiske sikkerhedsråd. Han mødtes med udenrigsminister Wang Yi, og de sagde grundlæggende, at forholdet mellem Rusland og Kina er det bedste nogensinde, og at det vil blive udvidet og forbedret på alle områder. Og så er der en ny militæralliance mellem Rusland og Nordkorea, og også en militæralliance mellem Rusland og Iran. Så hvis man angriber et af disse lande, angriber man dem alle! Og så har du tredje verdenskrig, og det er det!

Så jeg synes virkelig, at folk skal begynde at genoverveje idéen om »den kommende krig med Kina«, for det er en forfærdelig, uhyrlig idé.

SCHLANGER: Blandt de andre udviklinger, og du nævnte lige dette med den tyske regerings kollaps, og nyvalget er blevet fastsat til den 23. februar; det var blevet fastsat til september næste år, og så var der snak om at holde det i marts, men der er et pres for at få det så hurtigt som muligt for at få en ændring i regeringen. Og i baggrunden lurer oppositionsleder Friedrich Merz fra CDU. Spørgsmålet kom ind: »Giv os din fornemmelse af, hvad der er i gang politisk i Tyskland. Og er der nogen, der træder frem med løsninger på problemerne i den tyske økonomi? Og vil folk tolerere Merz, som er mere en høg, end De Grønne?«

ZEPP-LAROUICHE: Situationen er ikke let, fordi regeringen faldt over spørgsmålet om Ukraine, hvor Scholz krævede flere

milliarder til våben til Ukraine, og han krævede af finansminister Christian Lindner (FDP), at han skulle løsne gældsbremsen, som er blevet stemt ind i Grundgesetz, den tyske grundlov eller forfatning. Så Scholz var villig til at ophæve denne uheldige »gældsbremse«, som slet ikke giver mening, for at finansiere krigen i Ukraine, men han nægtede tidligere at gøre det samme for investeringer i infrastruktur og industrielle investeringer i Tyskland, hvilket ville være så påtrængende, da den tyske økonomi er i frit fald som følge af sabotagen af Nord Stream-gasrørledningen fra Rusland, der leverer billig energi. Og Tyskland er i en forfærdelig situation! Jeg tror, vi får et forfærdeligt efterår og en forfærdelig vinter, fordi virkningen af, at mange virksomheder enten går konkurs eller tager til udlandet for at få bedre investeringer, vil kunne mærkes tilmed i de næste måneder hen over vinteren og derefter.

Så Scholz var ikke villig til at gøre noget ved det, hvilket allerede viser, at han er en forfærdelig kansler. Det, Lindner foreslog – han nægtede at løsne gældsbremsen, men han sagde: »Vi burde sende Taurus-missiler i stedet.« Det ville være at overskride den røde linje over alle røde linjer, for som det blev opdaget i en lækage af samtalen mellem disse tre Bundeswehr-officerer, kan Taurus ikke betjenes af ukrainerne alene; det kræver Bundeswehr-teknikere og efterretningsdata, hvilket ville betyde, at Taurus ville blive betjent af tyske soldater! Det ville betyde, at Tyskland ville være med i krigen mod Rusland! Er disse mennesker stadig ved deres fulde fem? Rusland er den største og mest magtfulde atomvåbenmagt i verden, og det tyske militær er en joke. Det eneste, man kunne gøre, var at udløse tredje verdenskrig, og så ville Tyskland helt sikkert blive ødelagt.

Så meget for Lindner. Og nu har vi en situation, hvor Merz, oppositionslederen, presser på for at få et tidligt valg. Han lagde et stort pres for at fremskynde det, og Scholz gik med til det, så der blev indgået et kompromis om at holde valg den

23. februar. Men den samme Merz vil også give Ukraine Taurus og kombinere det med et ultimatum til Rusland om, at enten stopper I med at bombe Ukraines infrastruktur inden for 24 timer, eller også vil vi tillade ukrainerne at bruge Taurus-missilerne dybt ind på russisk territorium. Det betyder tredje verdenskrig. Derfor løser valget ikke nogen problemer – mange mennesker er enige om, at den såkaldte »gadelygtekoalition« var den værste regering siden Anden Verdenskrig, men hvis det bare er en udskiftning med en krigshøg som Merz kombineret med De Grønne eller FDP, som begge er høge, får man desværre ingen forbedring.

Så de seneste rygter går på, at det kan ende med en stor koalition igen, CDU/CSU plus SPD, hvor Scholz ikke bliver kansler, men sandsynligvis Merz. Det løser heller ikke problemet, for Merz er en hardcore atlantist, og SPD har været meget svagt. Så man må sige, at Scholz i det mindste har forhindret indsættelsen af Taurus indtil videre. Det er ikke meget, men det er noget vigtigt.

Der er også oppositionen, AfD (Alternativ for Tyskland) og Bündnis Sahra Wagenknecht (BSW). Og naturligvis BüSo, hvor jeg er den planlagte spidskandidat. Men nu er der opstået et problem med den korte valgkamp: Man skal indsamle tusindvis af underskrifter til delstatslisterne, og oven i købet skal man aflevere underskrifterne seks uger før valgdagen. Det vil sige, at man skal have indsamlet alle underskrifterne i begyndelsen af januar, hvilket giver fem uger til at indsamle underskrifter, og det i juleperioden, hvor det er meget svært at indsamle underskrifter, fordi folk er fikseret på at få gaver. Og så er der perioden mellem jul og nytår, hvor mange mennesker tager på ferie. Der er en protest fra otte såkaldte »mindre partier«, som har sendt et brandalarmbrev til regeringen eller de valgansvarlige om, at disse kriterier ikke kan opfyldes.

Det er indlysende, men der er 120 små partier, og hvis de udelukker dem alle, hvad så med »demokratiet«? Det bliver en

blankocheck til de etablerede parlamentspartier, og de laver reglerne sådan, at oppositionspartier ikke kan deltage, så det vil helt sikkert blive et problem. Og vi vil forsøge at manøvrere inden for det, så godt vi kan, men det er ikke en nem situation. Men da vi er i samme situation som mere end 100 andre partier, kan vi måske finde nogle allierede til at bringe sagen for forfatningsdomstolen. Men det er den situation, vi befinder os i.

SCHLANGER: Du lytter til Helga Zepp-LaRouche, formand for Schiller Instituttet. Vi afholder igen Den Internationale Fredskoalitions telefonmøde fredag den 15. november kl. 11.00 østkysttid, kl. 15.00 dansk tid. Og jeg vil gerne minde folk om at tilmelde sig på Schiller Instituttets hjemmeside, ikke bare dig selv, men også din familie og dine venner, til Schiller Instituttets Zoom-konference den 7.-8. december, »I Schillers og Beethovens ånd: Alle mennesker bliver brødre!« Helga, vi har et par spørgsmål mere. Vores ven Diana fra Canada siger: »Helga, du har ret, vi har brug for en global revolution eller renæssance, ikke en global nulstilling.« Og en ven fra Afrika siger, at der helt klart er et oprør mod identitetspolitik og geopolitik. Men han spørger: »Hvordan flytter man tankegangen fra et oprør til en positiv opfattelse af mennesket, som gør det muligt for en renæssance at finde sted, hvis idé er, at alle mennesker er potentielt kreative? Hvordan inspirerer man folk til at gå op på det højere niveau?«

ZEPP-LAROUCHE: Vi har talt om det i 40 år eller mere, nemlig at man er nødt til at have en ny økonomisk verdensorden, men den vil kun fungere, hvis man kombinerer den med en renæssance for klassisk musik og klassisk kultur, ikke bare for den europæiske tradition, men for alle traditioner. For hvis du kigger efter, vil du se, at der i enhver civilisation, i enhver nation, er højdepunkter og lavpunkter, som kunsten afspejlede og udtrykte i overensstemmelse hermed. For eksempel den klassiske periode i Tyskland, som frembragte musikken fra

J.S. Bach over Haydn, Mozart, Beethoven, Schubert, Schumann og Brahms: Det er en periode, hvor kompositionerne er så absolut opløftende, når man lytter til dem! På samme måde har du Verdi i Italien og andre komponister andre steder. Du har en masse klassiske kompositioner i Kina, i Indien og i andre lande.

Og for repræsentanterne for de forskellige kulturer er det meget svært at forstå det: Hvis man er vokset op med det, lyder det smukt og behageligt for øret, men hvis det er nyt for en, skal man opdage det. Og det er derfor, vi har lagt vægt på civilisationernes dialog, for jeg er helt sikker på, at vores titel for konferencen »I Schillers og Beethovens ånd: All Men Become Brethren!« naturligtvis er mænd og kvinder, og det kan kun ske, når folk bliver smukke sjæle og genier, i det mindste med en tilbøjelighed i den retning. Det betyder, at man er nødt til at have en opfattelse af sin egen udvikling: Man skal sætte sig ned hver dag eller en gang om året og tænke: Hvad vil du med dit liv? Vil du være en middelmådig forbruger, som bare propper sig med mad, og på din grav står der: »Denne person spiste 1.000 stykker toast med kaviar og indtog 90.000 porterbøffer«, eller hvad ved jeg? Jeg bruger det som en metafor for forbrugerisme. Eller ønsker du at få det bedste frem i det, du som en begavet person kan gøre i dit liv og bidrage med? Med hensyn til at komponere musik, skrive store digte, male store malerier, tegninger, skrive smukke essays, uddanne dine medborgere eller børn som lærer, videnskabsmand, opdager? Der er så mange områder, hvor du kan udvikle det, der er i dig, og de fleste mennesker gør det ikke!

Og jeg tror, at det, vi ser lige nu, faktisk er en omvæltning rundt om i verden. Og det gode ved mennesker er, at når de ser et håb, og når de ser en mulighed, så er de motiverede til at gå i den retning og opfylde det. Det er kun, når kulturpessimismen hersker, og de tror, at man alligevel ikke kan gøre noget, så bliver folk små og tilmed onde og potentielt endda fascistiske: Det er et vigtigt emne, men der er en sammenhæng mellem kulturpessimisme og accept af

fascisme.

Så jeg tror derfor, at fordi der er så mange kræfter i bevægelse, udtrykker landene i det Globale Syd den ånd – i hvert fald har jeg hørt mange mennesker fra det Globale Syd i den seneste måned i særdeleshed. Så jeg tror, at hvis vi fremmer denne idé, og det er formålet med vores Schiller-konference den 7.-8. december, så ved jeg, at der bliver lyttet mere og mere til os, og det er meget vigtigt, for jeg tror, at vi stadig er en idéfabrik, som kan inspirere en masse andre mennesker og bevægelser, så alle kan bidrage med det bedste, de har i sig som potentiale.

SCHLANGER: Helga, tak for din vedvarende optimisme og din kamp for sandhed og skønhed. Kan du give os en lille fornemmelse af, hvad du forventer, der vil komme ud af den Internationale Fredskoalitions nr. 76 Zoom call-møde fredag den 15. november?

ZEPP-LAROUICHE: Jeg ved, at vi har flere talere fra Israel, som er forfærdede over, hvad Israel gør lige nu, og som kæmper for palæstinenserne rettigheder. Så det er vigtigt, for folkedrabet fortsætter, og FN advarer hele tiden om, at sultkrisen i Gaza forværres dag for dag. Tilmed tysk radio i morges, som har været tavs i månedsvis, havde en rapport, der sagde, at den mængde mad, som børnene i Gaza får, bliver mindre og mindre for hver dag, der går, og at de langsomt dør: Og det er hensigten! Så det, der foregår med uskyldige børn, som ikke kan beskyldes for noget, mener jeg er den store moralske advarsel om, at vi er ved at miste vores moralske overlevelsessevne.

Så vi vil have flere talere om det emne, og vi vil naturligvis også kommentere den strategiske betydning af udfaldet af det amerikanske valg, og hvad den tyske krise varsler. Så kom og vær med, for Den Internationale Fredskoalition er en integreret del af vores indsats for at forene alle mennesker af god vilje til at kæmpe for en løsning, før det er for sent: Så kom og vær med på fredag.

SCHLANGER: Helga, tak fordi du kom i dag, og jeg ser frem til at se dig på fredag den 15. november.

ZEPP-LAROUICHE: Ja, indtil fredag.

Organisér Nu for at skabe en Ny Sikkerheds- og Udviklingsarkitektur Møde i Den Internationale Fredskoalition, nr. 75

Ikke korrekturlæst

Fredag den 8. november 2024

DENNIS SPEED: Vi vil gerne byde alle velkommen til det 75. møde i træk i Den Internationale Fredskoalition. Mit navn er Dennis Speed, og jeg afløser Anastasia Battle, som normalt indleder vores møder.

Det er klart, at denne uge er særlig bemærkelsesværdig på grund af det, der er sket ved det amerikanske valg. Den er også bemærkelsesværdig, fordi den nyvalgte amerikanske præsident siger, at han har talt med omkring 70 verdensledere siden tirsdag. Men endnu vigtigere er det, at en af disse ledere – Vladimir Putin – har talt om, hvordan han og USA's kommende præsident har tænkt sig at tale sammen. Og han lagde især mærke til den kommende præsidents forslag omkring Ukraine og sagde blot, at disse forslag fortjener opmærksomhed. Jeg tror, det er vigtigt, at Den Internationale Fredskoalition

vedvarende har forsøgt at understrege, mens vi har afholdt disse møder, at ingen begivenhed, heller ikke valget af USA's præsident, er den dominerende begivenhed; for det er spørgsmålet om krig og fred, der er det dominerende. Det er grunden til, at vi begyndte dette for omkring 75 uger siden. Pointen var at forsøge at forene verdens fredsbevægelser eller at skabe en verdensomspændende fredsbevægelse, som ville hæve sig over ideologi eller særlige valgfordele eller økonomiske overvejelser for at forsøge at forhindre verden i at sprænge sig selv i luften. Jeg tror, at der vil være masser at diskutere, efterhånden som præsentationerne udvikler sig her i dag.

Det, vi vil gøre, er at starte med en præsentation af den person, der inspirerede og opfordrede til oprettelsen af Den Internationale Fredskoalition. Hun er også formand for og grundlægger af Schiller Instituttet, Helga Zepp-LaRouche. Helga, du har nu ordet.

HELGA ZEPP-LAROUCHE: Velkommen til jer alle sammen. De seneste dage har været ret begivenhedsrige, og jeg tror, at især den 6. november vil gå over i historien som en milepæl, for det var ikke kun dagen, hvor Trump blev genvalgt som USA's præsident, men det var også dagen, hvor den såkaldte »gadelygtekoalition« i Tyskland faldt. Begge disse begivenheder har naturligvis meget at gøre med spørgsmålet om fred eller krig.

Det, Trump har lovet, er at sige, at han vil afslutte krige og ikke starte nye. Det er i hvert fald indtil videre en betydelig forstyrrelse i krigsmaskinen, og man kan se, hvem der er hvem internationalt. Briterne er helt ude af den og forsøger at skabe "Trump-sikre forhold" både i relation til Ukraine og Mellemosten, inden Trump tiltræder. Om Trump rent faktisk vil indfri sit løfte, vil naturligvis i høj grad afhænge af, hvilket kabinet han sammensætter; om det bliver folk, der vil forsøge at støtte hans dagsorden om at afslutte krige eller ej. Vi ved fra den tidligere Trump-administration,

at han havde sådanne folk, som faktisk også tilhørte neo-con-lejren. Men som Dennis lige har sagt, afhænger det ikke kun af den hjemlige situation i USA, for vi befinder os i en periode med absolut tektoniske ændringer i det strategiske billede.

Før jeg siger et par ord om det, så lad mig sige, at den tyske regerings fald er en meget positiv udvikling. Den er endnu ikke helt ude, for Scholz har sagt, at han vil udskyde en mistillidsafstemning til den 15. januar. Der er meget modstand, som presser ham til at stille spørgsmålet i begyndelsen af næste uge. Men det er helt sikkert meget positivt, for det var den værste regering, vi har haft i hele efterkrigstiden. Scholz smed finansminister Lindner ud, og det formodede problem var, at Scholz krævede, at Lindner skulle ophæve gældsbremsen for at kunne sende et sted mellem 3 og 10-15 milliarder euro mere til Ukraine. Der er en masse intern dynamik, som tiden er for kort til at gå ind i. Lindner er ikke nogen fredsel, for han gik ind for at sende Taurus-missiler i stedet for at ophæve gældsbremsen. Men tonen mellem de to mænd, der skændtes, var lige så skinger, som hvis det var to fiskekoner eller to sladderhanke, der skændtes på markedspladsen. Niveauet var så utroligt lavt, at det var ufatteligt.

Grunden til, at jeg siger, at dette var den værste regering, Tyskland har haft siden Anden Verdenskrig, er, at den tyske økonomi lige nu er i frit fald på grund af Scholz-regeringen. Scholz undlod helt klart at beskytte den tyske befolkning mod sabotagen af Nord Stream-rørledningerne, som leverede forholdsvis billig gas fra Rusland til den tyske økonomi, hvilket virkelig var hovedårsagen til, at den tyske økonomi klarede sig relativt godt. Som følge af mørklægningen – og man kan kun kalde det en mørklægning, fordi Seymour Hersh fremlagde en meget troværdig hypotese om, hvem der stod bag – skal Tyskland nu betale energipriser, der er tre gange så høje som i USA, og de er tvunget til at købe meget dyr flydende naturgas, der kommer fra Shell Gas i USA. Det får naturligvis

den tyske økonomi til at styrtdykke i frit fald. Så legaliserede de cannabis. Vi ser både fra Holland og USA, hvad en legalisering af narkotikapolitikken gør med hensyn til stigningen i kriminalitetsraten, den erkendelsesmæssige effekt på især unge mennesker. Og naturligvis indførte de også den såkaldte selvbestemmelseslov. Det betyder, at alle 14-årige børn fra nu af kan skifte køn én gang om året bare ved at udtrykke et ønske om det, hvilket naturligvis er fuldstændig skadeligt for deres velbefindende. Jeg kunne lave en lang liste, men bare for at give et eksempel, så er det her en regering, hvor Scholz' eneste fortjeneste er, at han indtil nu har forhindret, at Taurus-missilerne blev sendt til Ukraine.

Den alternative kanslerkandidat fra CDU-oppositionen, Friedrich Merz, holdt den 11. oktober en tale i parlamentet, hvor han sagde, at han går ind for at give Rusland et 24-timers ultimatum om at stoppe med at bombe infrastruktur i Ukraine, ellers vil Taurus blive sendt for at ødelægge alle Ruslands forsyningslinjer til Ukraine. Naturligvis er der sådanne uheldige skabninger i det parti som Roderich Kiesewetter, der mange gange har sagt: »Man er nødt til at føre krigen dybt ind i Rusland. Man er nødt til at ødelægge ministerierne og flyvepladserne,« og så videre og så videre. Derfor er Tyskland endnu ikke ude af problemerne, selv hvis denne regering falder, for alt vil afhænge af, hvad der kommer til at erstatte den; og hvad afstemningen bliver ved det kommende valg, som sandsynligvis bliver et eller andet sted i begyndelsen af det nye år.

Krigsmagerne på den atlantiske side, der ser på Biden-administrationen, Baerbock fra den tyske regering, den britiske regering, tænketankene, kræver alle nu at sende alle mulige våben, før Trump tiltræder. De står i så total kontrast til, hvor størstedelen af verden faktisk bevæger sig hen, og vi diskuterede sidste gang mødet mellem BRIKS-landene i Kazan. Der var 4,7 milliarder mennesker repræsenteret, som udgør 57 % af verdens befolkning, og de går alle i en helt anden retning. Fordi alle disse lande i det Globale Syd ønsker at opbygge en

ny verdensorden baseret på lighed, på suverænitet, på de fem principper om ikke-indblanding. Det skaber naturligvis en helt anden dynamik.

Nu vil jeg gerne pege på den tale, som præsident Putin netop har holdt på deres årlige Valdai Discussion Club, hvor de altid har diskussioner om sikkerhedsordenen, arkitekturen. Putin holdt en virkelig bemærkelsesværdig tale, og jeg vil gerne give jer nogle citater med kun ét formål – nemlig at opfordre jer til at få hele talen senere efter mødet, for det er en bemærkelsesværdig tale. Det, Putin startede med, var, at han sagde

»Vi er vidne til dannelsen af en helt ny verdensorden, ikke noget som vi havde tidligere, såsom det westfalske eller Jalta-systemet.

»Nye magter rejser sig. Nationer bliver mere og mere bevidste om deres interesser, deres værdi, egenart og identitet, og de insisterer i stigende grad på at forfølge målene om udvikling og retfærdighed. Samtidig konfronteres samfundene med en lang række nye udfordringer, fra spændende teknologiske forandringer til katastrofale naturkatastrofer, fra uhyrlig social splittelse til massive migrationsbølger og akutte økonomiske kriser...

»Der kommer på en måde et sandhedens øjeblik. Den tidligere verdensorden er uigenkaldeligt ved at forsvinde, faktisk er den allerede forsvundet, og der udspiller sig en alvorlig, uforsonlig kamp for udviklingen af en ny verdensorden. Den er først og fremmest uforsonlig, fordi det ikke engang er en kamp om magt eller geopolitisk indflydelse. Det er et sammenstød mellem selve de principper, der vil ligge til grund for landenes og folkenes forhold i den næste historiske fase. Udfaldet vil afgøre, om vi gennem en fælles indsats vil være i stand til at opbygge en verden, der giver alle nationer mulighed for at udvikle sig og løse nye modsætninger baseret på gensidig respekt for kulturer og civilisationer uden tvang

og magtanvendelse. Og endelig, om det menneskelige samfund vil være i stand til at bevare sine etiske humanistiske principper, og om et individ vil være i stand til at forblive menneskeligt.

»Ved første øjekast kan det se ud, som om der ikke er noget alternativ. Men det er der desværre. Det er menneskehedens dyk ned i aggressivt anarki, intern og ekstern splittelse, erosion af traditionelle værdier, fremkomsten af nye former for tyranni og den faktiske afståelse fra de klassiske demokratiske principper sammen med grundlæggende rettigheder og friheder...»

»Jeg har tidligere sagt, at vi har nået de røde linjer. Vestens opfordringer til at påføre Rusland et strategisk nederlag, en nation med det største arsenal af atomvåben, afslører visse vestlige politikeres hensynsløse eventyrlyst. En sådan blind tro på deres egen straffrihed og exceptionalisme kan føre til en global katastrofe...«

Jeg giver dig kun de vigtigste citater, så jeg springer nu til det punkt, hvor han siger:

»I denne sammenhæng vil jeg gerne understrege endnu en gang: I modsætning til vores modparter ser Rusland ikke den vestlige civilisation som en modstander, og det stiller heller ikke spørgsmålet om 'os eller dem'. Jeg gentager: »I er enten med os eller imod os« er ikke en del af vores ordforråd. Vi har intet ønske om at undervise nogen eller påtvinge nogen vores verdensbillede. Vores holdning er åben...«

Og så gentager han, hvilke principper Rusland støtter med hensyn til den nye arkitektur. Så slutter han med følgende:

»Fremkomsten af nationer og kulturer, som tidligere har holdt sig i periferien af den globale politik af den ene eller anden grund, betyder, at deres egne særegne ideer om lov og retfærdighed spiller en stadig vigtigere rolle. De er forskellige. Det kan give indtryk af uenighed og måske kakofoni, men det er kun den første fase. Det er min dybe

overbevisning, at det eneste mulige nye internationale system er et, der omfatter polyfoni, hvor mange toner og mange musikalske temaer klinger sammen og danner harmoni. Hvis du vil, bevæger vi os mod et verdenssystem, der bliver polyfonisk snarere end polycentrisk, et system, hvor alle stemmer bliver hørt og, vigtigst af alt, absolut skal høres. De, der er vant til at spille solo og gerne vil beholde det sådan, må vænne sig til de nye 'partiturer' nu.«

Det synes jeg er en meget smuk metafor for den slags verdenssystem, som er ved at blive formet. Jeg har tidligere sagt, og vi har også diskuteret det i dette forum, at spørgsmålet om fred ikke bare er et spørgsmål om ikke at have krig. Men vi er nødt til at arbejde på at fjerne de underliggende årsager, som er den geopolitiske konfrontation og nogle nationers påstand om, at de har en legitim ret til at påtvinge andre nationer deres verdenssyn. Geopolitik var årsagen til to verdenskrige i det 20. århundrede, og vi er nødt til at tage et gigantisk spring i menneskehedens historiske udvikling, nemlig at gå over til et nyt paradigme, hvor den ene menneskehed sættes først, og alle nationale interesser kun er legitime i det omfang, de er i overensstemmelse med menneskehedens interesser som helhed.

Det er den eneste måde at løse migrantkrisen på, den ulighed, som får millioner af mennesker til at forsøge at forlade deres land og tage til andre lande, hvor de håber at få et bedre liv eller overleve. Det er grunden til, at Middelhavet er blevet en kirkegård, hvor folk drukner i tusindvis, og hvorfor den mexicansk-amerikanske grænse er blevet et sted, hvor mange mennesker også er døde, eller på vej til at nå det mål. Sådan kan situationen ikke være, for man kan ikke opretholde en status quo, hvor kun nogle få mennesker forbliver rige og velhavende – nogle ekstremt rige – og den Globale Majoritet forbliver fattig. Man er nødt til at skifte til et system, hvor alle nationer på planeten har ret til deres egen udvikling. Den eneste måde, vi kan forhindre tredje

verdenskrig i at bryde ud, er ved at få landene i det kollektive Vesten til at arbejde sammen med BRIKS om udviklingen af det Globale Syd. På den måde skaber vi en verden, hvor alle nationer kan trives. Jeg tror, det er meget tættere på, end folk tror. Vi har lige fået at vide, at den italienske præsident Sergio Mattarella under sit statsbesøg i Kina udtrykte stor interesse for at slutte sig til dette nye system, som er fri for oligarki og imperialisme.

Lige nu mødes EU's [stats- og regeringschefer] i Budapest. Der er flere europæiske lande – Slovakiet, Ungarn – som støtter dette nye system fuldt ud. Et land, som ikke er en del af EU, Serbien, er også helt på det nye systems side. Som du lige har hørt, er Italiens præsident Mattarella i gang med at udforske sådanne potentialer. Og i alle europæiske lande er der partier og institutioner, som også går ind for det.

Om Trump-administrationen virkelig bliver en fredskraft, afhænger efter min mening næsten udelukkende af, hvilken holdning Trump-administrationen vil have til denne nye fremvoksende Globale Majoritet. For da Trump forlod Det Hvide Hus for fire år siden, eksisterede det ikke, så verden har ændret sig dramatisk, siden han sidst var i Det Hvide Hus. Hvis vi kan få verden til at nå dette nye niveau af et nyt paradigme, af en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur i alle verdens landes interesse, så kan vi være meget håbefulde om, at der kan skabes fred.

Jeg vil lade det blive ved det.

Bemærkninger under diskussionen som svar på et spørgsmål fra en person fra American Friends Service Committee:

Hele den grundlæggende idé med Den Internationale Fredskoalition var at gøre netop det, for efterhånden som krigsfaren både i Ukraine og i Mellempøsten bliver mere forfærdelig, er mange grupper og enkeltpersoner og mennesker virkelig bekymrede over faren for, at det hele faktisk kan ende i atomkrig, hvilket ville afslutte livet på jorden. Det kunne være enden på hele den menneskelige civilisation. Så i

betragtning af, at en sådan krig truer med at udslette den menneskelige arts eksistens, gør det alle på planeten – uanset hvilket land du befinder dig i – grundlæggende bekymrede, fordi det berører alle. Derfor er vi alle nødt til at tænke som verdensborgere, og vi er nødt til at tage ansvar for, hvordan denne periode i historien ender, enten med et nyt paradigme, hvor faren for krig virkelig er elimineret, for jeg tror ikke, at krig er noget, der er medfødt i den menneskelige karakter, men jeg tror, at det er et levn fra en børnesygdom. Jeg er helt overbevist om, at når menneskeheden har nået en vis grad af modenhed, vil det være indlysende, at enhver konflikt i atomvåbnenes tid kan og skal løses gennem forhandling, gennem diplomati, gennem dialog. Dette er et så indlysende øjeblik i historien, hvor den overgang skal ske. Så det er derfor, IPC faktisk forsøger at forene hele den internationale fredsbevægelse.

Jeg vil bare bede dig, hvis du kender disse grupper, om at introducere dem. Eller, hvis du ikke kender disse grupper så godt, så send os oplysningerne. Vi vil invitere dem og invitere dem som talere til vores næste arrangement.

Afsluttende bemærkninger

Jeg vil faktisk gerne vende tilbage til det allerførste spørgsmål, du stillede, om det kunne være, at Biden-administrationen skaber så meget ravage, at den erklærer en nødsituation, så overførslen til Trump-administrationen bliver blokeret. Jeg ved ikke, om det vil ske præcis på den måde, men hvis du ser på alle medierne på begge sider af Atlanten, der kommenterer det kommende valg, siger de alle, at det bliver et absolut tæt løb; det vil være et spørgsmål om meget få stemmer. Og hvis Trump taber, vil der være vold som den 6. januar 2021. Der var masser af sådanne artikler og tv-kommentarer. Hvis man ser på virkeligheden, tror jeg, det var helt ved siden af. Trump vandt faktisk et overvældende flertal af 312 valgmænd mod 226 eller sådan noget. Jeg kan tage lidt fejl, men generelt er det et rigtigt jordskred. Næsten 50 %

flere valgmænd til Trump end Harris, og også det største antal stemmer, og begge kongressens kamre er stort set republikanske, eller i hvert fald en stor del af dem. Så derfor tror jeg, at det vil være meget vanskeligt for et hvilket som helst scenarie at gå videre med det, som spørgeren foreslår.

Jeg tror dog, at vi stadig befinder os i den farligste periode i historien, simpelthen fordi der på begge sider af Atlanten tydeligvis er folk, som ikke er enige i, at verden bevæger sig væk fra en unipolær verden og ind i, som Putin sagde, en polyfonisk verden. Jeg tror, at vi må være – og især Trump må være meget på vagt for sin sikkerhed. Efter tre mordforsøg tror jeg, at han uden tvivl tager det meget alvorligt.

Jeg vil virkelig gerne sige, at vi i stedet for at sidde og se på og vente på, hvad der sker, bør indtage en meget aktiv holdning. Dette er en pause, ikke kun i situationen i USA, det er en pause i Tyskland. Men vigtigst af alt er det en tektonisk ændring, hvor 500 års kolonialisme er ved at være slut. Der er allerede et flertal i verden, som forsøger at skabe et nyt system baseret på win-win-samarbejde, på respekt for den andens suverænitet, de fem principper for fredelig sameksistens. Så jeg har sagt det i flere år, men det er ved at blive helt klart, at spørgsmålet om krig og fred afhænger af, om vi kan få befolkningerne i USA og de vesteuropæiske lande til at reagere positivt på denne nye økonomiske orden i stedet for at se den som en fjende.

Jeg tror, vi er nødt til at bekæmpe – alle i deres omgivelser, i deres daglige liv – for absolut at bekæmpe ideen om, at en person, der er kineser eller russer eller afrikaner eller en hvilken som helst anden nationalitet, per definition allerede er en fremmed, en fjende, som skal hades eller holdes øje med. Jeg tror, vi er nået til et punkt, hvor vi er nødt til at ændre forholdet mellem nationer, kulturer og civilisationer for at udvikle venskab, tillid og kærlighed. Den bedste måde at gøre det på er at studere den anden kultur og finde ud af,

hvilke skønheder man kan opdage, når man åbner sit hjerte og sit sind for nye kulturer. Derfor har vi indkaldt til internet Schiller-konferencen den 7.-8. december med den idé ikke at holde en konference på det tidspunkt, men at bruge hver eneste dag mellem nu og da – cirka 4,5 uger – til at sammensætte en international kombination af kræfter, der siger, at vi er nødt til at have et nyt paradigme i forholdet mellem nationer. Derfor er titlen på konferencen »I Schillers og Beethovens ånd: Alle mennesker bliver brødre!« Schillers {Ode til glæden}, som blev sat i musik af Beethoven i {Niende symfoni}. Vi kunne sige, at alle mænd og kvinder bliver brødre og søstre, hvilket Lyndon LaRouche faktisk ville have sagt, og sagde mange gange, da han stadig var blandt os. Men i dag bliver man mistænkt for at være kønsdiskriminerende, hvis man siger det. Lyndon LaRouche sagde det for årtier siden, fordi han altid har ment, at mænd og kvinder er lige begavede som kreative mennesker, og at der ikke er nogen forskel på dem.

Under alle omstændigheder er dette konferencens emne. Vi ønsker at gøre den konference til en meget kraftfuld demonstration af, at vi er ved at nå en ny tidsalder for menneskeheden, en ny æra – og at vi samler den mest kraftfulde kombination af talere, vi nogensinde har haft på en konference, fra det Globale Syd, fra det kollektive Vesten, men mennesker, som gennem deres livsværk repræsenterer denne idé. Organiseringstiden før det er faktisk tiden for maksimal outreach. Jeg vil derfor appellere til jer alle om at forpligte jer til ikke kun at tage én person med til konferencen ud over jer selv, men at I virkelig slutter jer til vores organisationsteam. Kontakt Anastasia: Hun vil sætte dig i kontakt, eller vi har andre arrangører i Tyskland, i Frankrig, i Skandinavien, i Italien, i Latinamerika. Uanset hvor du er, så kontakt vores lokale folk og følg med, så vi kan gøre konferencen til et absolut tordnende gennembrud, som hele verden kan lytte til.

Det er det, jeg tror, vi bedst kan gøre for at forme denne

periode i stedet for bare at vente og se, hvad der sker. Fordi Tyskland er i fuldstændig forandring, er situationen i Frankrig lige så dramatisk med en regering, der kan falde lige så let, som den tyske regering lige har gjort. Jeg tror, at vi har et åbent felt til at sætte en ny dagsorden på bordet. Jeg vil virkelig opfordre dig: Giv os noget af din tid, og hjælp og deltag i denne organiseringsproces for at nå frem til en ny æra af civilisation.

Uanset det amerikanske valg står verden over for atomkrig Den Internationale Fredskoalitions møde nr. 74, 1. november 2024

Ikke korrekturlæst.

Uanset det amerikanske valg står verden over for atomkrig – Den Internationale Fredskoalitions møde nr. 74, 1. november 2024; udskrift af bemærkninger fra Helga Zepp-LaRouche [HZL] [AMB] [SSU]

1. november 2024 (EIRNS)–ANASTASIA BATTLE: Velkommen alle sammen! Dette er Den Internationale Fredskoalition; dette er det 74. møde i træk, vi afholder. Mit navn er Anastasia Battle; jeg er jeres ordstyrer, og det samme er mine medordstyrere Dennis Small og Dennis Speed. Tak, fordi I er kommet i dag på dette meget turbulente tidspunkt. Vi skabte dette forum for 74 uger siden for at forene fredsbevægelsen i hele verden. Samle folk fra alle ideologier, der ønsker ægte

fred, og fra alle nationer. Hvis vi rent faktisk skal stoppe tredje atomkrig, er det, hvad vi er nødt til at gøre. Det er præcis det, vi står over for, og det vil I høre om i dag. Jeg lægger dagsordenen ud i chatten.

Vi gør det lidt anderledes i dag. Scott Ritter vil holde den første præsentation, og så vil vi have nogle flere talere efterfølgende.

For at fortsætte har vi som den næste Helga Zepp-LaRouche, som er grundlægger af Schiller Instituttet og initiativtager til Den Internationale Fredskoalition. Værsgo at gå i gang, Helga.

HELGA ZEPP-LAROUCHE: Lad mig først sige »velkommen« til jer alle. Jeg vil gerne fremhæve den aktuelle situation i Gaza og Libanon, hvor den israelske regering har forbudt FN's palæstinensiske hjælpeorganisation UNRWA. Det har naturligvis forværret situationen totalt, så Philippe Lazzarini, som er kommissær for den organisation, sagde, at FN blev etableret for at gøre en ende på den slags rædsler, som førte til Anden Verdenskrig, og at vi nu står over for den samme slags kaos, som førte til den situation, hvilket er en ret skarp sammenligning af det, der foregår nu, med perioden under nazisterne. Men jeg tror, at hvis man ser på, hvad der foregår i Gaza, så kan man ikke undgå den slags sammenligninger. Lazzarini sagde også, at hvis man i dag ser på børnene i Gaza, så ved vi, at mange af dem vil dø i morgen, og at der faktisk er 650.000 piger og drenge under 18 år, som befinder sig i den situation. Så han sagde, at det betyder, at den såkaldte »regelbaserede orden« er ved at smuldre. Jeg tror, det er den overvældende situation, at den orden er ved at gå i opløsning. Det er det, der udgør den overordnede fare for en global krig.

Den sydafrikanske regering har netop afleveret endnu en rapport til Den Internationale Domstol, hvor de fremhæver intensiveringen af israelernes drab på palæstinensere. Det er et dokument på 750 sider med yderligere 4000 sider med bilag og yderligere materiale. De beskriver tydeligvis meget

detaljeret brugen af sult som et krigsvåben og hensigten om at fordrive alle palæstinensere fra dele af Gaza. Det burde være en øjenåbner, men der er stadig regeringer, som leverer våben til Israel. Sådan er situationen i Sydvestasien.

Der er rapporter, som jeg ikke kan bekræfte; jeg kan kun nævne, at de eksisterer, og at der kunne komme et modangreb fra Iran allerede før det amerikanske valg. Der citeres udtalelser fra iranske embedsmænd om, at det, der vil ske, vil være anderledes end noget scenarie, Israel kunne forestille sig, og at Irans reaktion vil være endelig og smertefuld. Hvis det sker, kan det endda ske på valgdagen. Det viser, hvor tæt vi er på en atomkrig, for hvis det udvikler sig til en aktion/modaktion, og der til sidst bliver brugt atomvåben, så er alting forbi.

En lignende krise er ved at blive opbygget i forbindelse med en mulig NATO-intervention i Rusland på grund af rapporter om de 10.000 nordkoreanske soldater, der angiveligt er i Rusland for at blive trænet. Det er der ingen beviser for. Så var der mødet mellem Austin og den sydkoreanske forsvarsminister, og i samme periode affyrede Nordkorea et ICBM-våben, som havde en længere rækkevidde og fløj højere end noget andet våben, der var blevet testet hidtil. Det er naturligvis for at demonstrere, at Nordkorea har evnen til at nå amerikansk territorium, hvis det bliver nødvendigt.

Så vi har faktisk en ekstremt anspændt situation. På den anden side er alternativet, som vi tidligere har sagt, også synligt. Alternativet var synligt i Kazan, hvor BRIKS-mødet fandt sted. Nu er i alt 22 nationer medlemmer af BRIKS, i hvert fald pr. 1. januar. Der er i alt 50 nationer, som ønsker at være en del af BRIKS. I går og i dag er der en sikkerhedskonference i Minsk, hvor 600 deltagere fra 40 lande diskuterer en skitse til en eurasisk sikkerhedsarkitektur; naturligvis i overensstemmelse med det, Putin nævnte den 14. juni om behovet for en ny eurasisk sikkerhedsarkitektur.

Situationen er så meget i bevægelse, at selv EU kan regnes med i det smuldrende system, for det er meget tydeligt, at EU-Kommissionen er på krigsstien mod flere af sine medlemmer, så premierminister Orbán fra Ungarn beskyldte EU-Kommissionen for at fremme et aktivt regimeskifte mod regeringen i Ungarn, et EU-medlem. The {Financial Times} har en giftig bagvaskelse mod Slovaquiets premierminister Fico, som går i samme retning. Og så er der den løbende mulighed for en gentagelse af Maidan-kuppet mod Georgien. Det viser, at situationen virkelig er tilspidset, og vi er absolut nødt til at optrappe vores kampagne for at få et helt nyt paradigme. Vi er nødt til at forlade det geopolitiske felt. Geopolitik var ansvarlig for to verdenskrige i det 20. århundrede; og nu i atomvåbnes tidsalder, hvis det kommer til endnu en optrapning – hvad enten det er omkring Ukraine eller Mellemøsten – ville vi være i umiddelbar fare for en global krig, som ville omfatte atomvåben og derfor meget let kunne betyde afslutningen på al civilisation på planeten; den menneskelige civilisation, men også alt andet liv på planeten.

Det er vi meget tæt på i Ukraine, for alle rapporter viser, at ukrainerne taber terræn dag for dag; at situationen bliver militært mere desperat for hver dag, der går. Som Lukashenko sagde på sikkerhedskonferencen i Minsk, er det nu tid til at forhandle. Men Zelenskyj kræver et øjeblikkeligt medlemskab af NATO for Ukraine og adgang til atomvåben for Ukraine; hvilket ifølge general Kujat, den tidligere stabschef for Bundeswehr og tidligere formand for NATO's militærkomité, ville betyde, at NATO øjeblikkeligt ville gå i krig med Rusland. For det vil naturligvis betyde, at NATO får adgang til alle offensive våbensystemer på Ukraines territorium, hvilket var den røde linje for Rusland lige fra begyndelsen.

Så jeg mener ikke, at det er den eneste krise, for en effekt af den smuldrende orden er afspejlingen af optrapningen af såkaldte »hunger spots« i udviklingslandene. Der er fem lande lige nu, som befinder sig i en umiddelbar katastrofe – Haiti,

Mali, de besatte palæstinensiske områder, Sydsudan og Sudan. Men der er 22 andre såkaldte "hunger spots", hvor folk dør uden nogen egentlig grund, for det ville være meget nemt at afhjælpe. Behovet for virkelig at ændre verdensarkitekturen, så alle nationer på denne planet kan overleve, og for at etablere en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur, som tager hensyn til hvert eneste lands interesser på planeten, er mere påtrængende end nogensinde før. Da vi tror – i hvert fald tror jeg, og jeg ved, at mange af mine kolleger her også tror det – at intet af dette virkelig vil blive afgjort endeligt gennem det amerikanske valg. Der vil ske nogle ændringer afhængigt af, hvem der vinder, men jeg er ikke optimistisk med hensyn til, at det amerikanske valg vil løse de underliggende aksiomatiske årsager til, at vi befinder os i denne krise. Denne geopolitiske idé om, at en gruppe nationer har en interesse mod en anden gruppe nationer, hvor de har ret til at forsvare den med alle midler, herunder militære midler. Vi er nødt til at komme ud af den logik og etablere et nyt system, en ny arkitektur, som hæver os over geopolitikken.

For at sætte det på dagsordenen foreslår vi, at vi snart afholder en internet-Schiller-konference i to dage, hvor vi vil diskutere, hvordan en sådan ny sikkerhedsarkitektur kunne se ud; hvordan vi kommer dertil, og hvilke økonomiske og kulturelle programmer, der er nødvendige for at nå dertil. Lige nu foreslår vi at indkalde til en sådan konference i begyndelsen af december. Jeg har skrevet en meget foreløbig invitation, som vi vil lægge ud i chatten. Den er naturligvis meget foreløbig, for vi vil opdatere den efter det amerikanske valg, for så vil vi vide, hvilken slags geometri vi befinder os i, hvis valgresultatet bliver kendt, som det burde forventes. Men under alle omstændigheder vil vi opdatere invitationen. Jeg vil gerne opfordre alle jer, der deltager i dette IPC-møde, til at hjælpe os med at opbygge denne konference som en meget kraftfuld måde, hvorpå en helt anden udformning af verdenspolitikken er mulig.

Jeg vil slutte med det og give ordet tilbage til jer.

Bemærkninger under diskussionen:

Der blev rejst en masse ting, som fortjener en kommentar. En af dem er, at grunden til, at jeg i begyndelsen nævnte, at Schiller Instituttet har planer om at afholde en todages konference i begyndelsen af december, er, at jeg forventer, at det amerikanske valgresultat ikke rigtig vil løse nogen af de spørgsmål, vi har nævnt. Forhåbentlig vil der komme en løsning omkring Ukraine, men jeg synes, at situationen i Mellemøsten ser meget mere bekymrende ud, hvad det angår. Så jeg mener, at valg er vigtige, fordi de bør udtrykke suverænens vilje – nemlig folkets – men vi er lige nu i en situation, hvor intet valg i et enkelt land vil afhjælpe dette; hvilket jeg mener er den værste krise, menneskeheden nogensinde har befundet sig i. For hvis en regional konflikt optrappes og fører til en global atomkrig og dermed udslettelse af hele menneskeheden, tror jeg aldrig, vi har haft sådan en situation. De to verdenskrige var forfærdelige og havde utroligt mange ofre; men denne gang ser vi virkelig på den mulige udslettelse af civilisationen.

Jeg tror, det er vigtigt, at Den Internationale Fredskoalition og andre fredsbevægelser ikke mister det af syne, for der vil altid være forskelle på, hvordan man ser på det ene og det andet aspekt. Men jeg tror, at det, der bør forene os alle, er, at vi absolut er nødt til at kæmpe til det yderste for at forhindre, at civilisationen bliver udslettet. Der er en særlig rædsel ved tanken om atomvåben, fordi vi havde flere eksperter – Ted Postol, Steven Starr og andre – som gennemgik forskellen mellem atomkrig og almindelig krig. Så jeg tror, vi er nødt til at vende tilbage til spørgsmålet om, at dette skal forhindres. Jeg har ikke fundet noget bedre svar end at sige, at vi er nødt til at ændre hele paradigmet. Det er ikke nok at løse ... selv hvis man løser ét aspekt; lad os sige, at man afslutter krigen i Ukraine. Men så er der stadig den vedvarende eksplosion i Mellemøsten, eller du har det forestående kollaps af det finansielle system. Det, Chandra

Muzaffar nævnte, var, at hegemonen ønsker at bevare sin magt. Så vi er nødt til at løse alle disse spørgsmål på samme tid. Derfor skal løsningen findes på et niveau af en højere orden og en højere natur end det niveau, hvor alle disse konflikter opstod. Det er et nyt paradigme, som sætter menneskeheden først.

Det er mit svar på et af de tidligere spørgsmål om, hvad vi skal gøre for at uddanne de evangeliske (kristne). Se tilbage i historien: Hver gang en nation eller en kultur troede, at de var det udvalgte folk, gik det helt galt. Jeg er ked af at sige det, men det var ideen hos nationalsocialisterne i Tyskland, som mente, at den ariske race var andre racer overlegen, og at det derfor gav dem ret til at udrydde jøder og sigøjnere og andre mennesker. Jeg synes, at idéen om, at man skal sætte en nation først, er en ødelæggende idé; vi bør ikke tænke på den et eneste minut. Det er umenneskeligt; det fører til katastrofe. Det er derfor, jeg eftertrykkeligt siger, at vi alle må blive enige om at sætte menneskeheden først. Der er kun én menneskerace, og det er menneskeheden som helhed. Hvad din hudfarve er, eller hvilken religion du har, er noget personligt, du kan vælge eller lade være – hudfarve naturligvis ikke. Men det er irrelevant. Det eneste, vi skal koncentrere os om, er, at vi er en del af den ene menneskeart, som er meget speciel. Jeg mener, jeg elsker dyr, og jeg er enig i, at vi med artsdiversiteten bør forsøge at bevare så mange som muligt. Men der er en grundlæggende forskel mellem de bedste dyr og mennesker. For mennesker er, hvis man vil sige det i religiøse termer, Guds, Skaberens, levende billede. Det er derfor, vi har {vis creative}, den kreative kraft. På samme måde som Gud skabte verden og universet, kan vi også skabe ting i universet, hvis man vil tale om det i religiøse termer. Vores kreativitet er en del af det udviklende univers. Det kan ingen andre arter sige om sig selv.

Jeg kan selvfølgelig godt lide alle slags dyr – katte, hunde, æsler og andre. Men ingen af disse arter kan gøre, hvad vi

kan. De kan ikke dyrke bedre afgrøder for at få bedre måltider; de kan ikke bygge bedre højhuse for at få mere vandkraftdrevet landbrug i skyskrabere; de kan ikke dyrke planter på den anden side af månen (hvilket kineserne har vist, at vi kan). Så jeg tror, vi er nødt til at respektere det faktum, at det, der gør os til mennesker, er vores fælles væren i Guds, Skaberens, billede. Det mener jeg, at enhver evangelisk bør forstå. Og jeg tror ikke, at der er noget i Skriften – og jeg er ikke ekspert i Skriften, det må jeg indrømme. Men der er intet, der siger, at den ene race er den anden overlegen. Jeg synes, det er en frygtelig tankefejl, og jeg kan kun sige, at det er ødelæggende set fra et kristent synspunkt. Jeg er katolsk opdraget, og jeg kender ikke noget i den kristne religion, som giver os ret til at udslette andre mennesker, eller som siger, at vi kan forfølge vores interesser med alle midler – inklusive militære midler, inklusive brug af masseødelæggelsesvåben. Det er satanisk; det er en synd. Og jeg kan ikke forestille mig, at det er Guds vilje, at vi skal gå satanismens ærinde. Jeg ved ikke, om jeg siger det på den rigtige måde, men jeg vil virkelig gerne understrege, at vi er den kreative art.

Til Chandra vil jeg bare sige, at det er sandt, at det er den uforholdsmæssigt store individualitet, der har bragt os til det punkt, hvor folk støtter disse politikker. Men jeg tror, at problemet kommer af, at vi har forladt vores bedste traditioner. Hvis vi stadig holdt fast i humanismens principper – og jeg er klar over, at ordet humanisme bruges anderledes i USA end i Europa. I Europa betyder det den bedste periode i den klassiske periode i renæssancen, i den klassiske periode i Tyskland, den gyldne renæssance i Italien. Grundlæggende er det ideen om, at vi som mennesker har talenter, når vi bliver født, og at det er vores glæde og frihed, men også moralske forpligtelse, at vi udvikler alle disse talenter til at blive smukke sjæle. At vi udvikler en smuk karakter; at vi udvikler vores potentiale til at blive genier så meget, vi kan, og på den måde deltager og bidrager

til det fælles bedste.

I den asiatiske kultur var vægten altid en smule omvendt; man sagde, at vi først og fremmest har brug for statens og fællesskabets velfærd, og kun hvis man har en velfungerende stat, kan individet trives og udvikle sig. Mens man i Europa lagde lidt mere vægt på, at individet skal perfektionere sig selv, for at staten kan udvikle sig bedst muligt. Jeg tror, at løsningen er det, man finder i Schillers fjerde brev [i de æstetiske breve]. Der er et smukt citat, som jeg ikke har med mig, og jeg kan det ikke udenad; måske kan vi lægge det ind i chatten. Det siger grundlæggende, at ethvert menneske har som den store opgave i sin eksistens behovet for at perfektionere sig selv og være i enhed med staten. Jeg yder det ikke fuld retfærdighed, for Schiller har et meget smukt sprog, og mit engelsk er nogle gange ikke tilstrækkeligt til at udtrykke det på den rigtige måde. Se venligst på dette citat, for jeg tror, at hvis man både perfektionerer staten for individernes velbefindende, og man på den anden side har den idé, at alle individer har behov for og nødvendighed af at perfektionere sig selv, så ender man i samme tilstand – den bedst mulige frihed for individet og den bedst mulige udvikling af staten. Og det er det, vi bør sigte efter. Jeg tror ikke, det er en selvmodsigelse, som ikke kan løses.

Problemet er, at Vesten, som lagde lidt mere vægt på individualitet end Asien, da det neolibérale paradigme tog over, og vi blev det, som den russiske udenrigsminister Lavrov engang kaldte »de post-kristne værdier«, så kom man virkelig i den situation, vi har nu. Alt er frit; alt er tilladt. Så ender man i det hul af umoral, hvor vi befinder os i Vesten lige nu. Så jeg tror, at den rigtige måde at komme tilbage på sporet på er, at vi vender tilbage til vores bedste traditioner inden for humanisme, til de principper, som grundlæggerne af den amerikanske revolution havde. Jeg tror, at hvis vi gør det, så vil en dialog mellem civilisationer være absolut mulig.

Så jeg ville bare komme med den kommentar. For det er op til os; vi er nødt til at forbedre os. Jeg er enig med Friedrich Schiller i, at der ikke vil ske nogen forbedring af den politiske situation, medmindre vi forædler os selv. Det må alle gøre individuelt, for staten eller nogen anden institution kan på ingen måde befri os fra det behov, vi har for at udvikle os. Vi er nødt til at vie vores liv til et højere formål, som er udviklingen af menneskeheden som helhed. Afsluttende bemærkninger:

Jeg kan kun sige, at jeg vil opfordre folk til, hvis de har et bestemt synspunkt, og de mener, at det, vi diskuterer her, ikke dækker det, at de nogle gange er nødt til at revidere deres tankegang. Jeg synes, det er meget tydeligt, at menneskeheden for første gang sidder i samme båd. Eksistensen af atomvåben, som kan udslette livet på planeten; internettet, som gør, at man kan nå det fjerneste hjørne af kloden for at holde konferencer og alle mulige ting, gør det berømte ordsprog om, at verden er blevet en landsby; det faktum, at man har pandemier, som på grund af flyrejser kan spredes på en dag over hele kloden. Jeg kunne sikkert komme med en hel masse andre grunde til, at menneskeheden virkelig sidder i samme båd. Før i tiden var det ikke tilfældet. Da Romerriget kollapsede, oplevede man i samme periode en renæssance i Indien kaldet Gupta-perioden, hvor de havde de smukkeste dramaer og poesi osv. Men folk blev ikke påvirket; Romerriget kunne bryde sammen, og andre steder oplevede man en renæssance. Det tog måneder at rejse, så selv nyhederne om disse udviklinger ville nogle gange ikke komme tilbage i løbet af et helt liv. Denne gang er det anderledes. Alt er øjeblikkeligt, alt er forbundet. Med AI og digitalisering vil det hele bare gå hurtigere. Hvis vi i denne sammenkoblede verden ikke finder en løsning, som tager hensyn til hver enkelt nations, hver enkelt civilisations interesser, vil vi ikke kunne klare det sammen.

Enten vinder vi sammen, eller også dør vi sammen; det er et

berømt gammelt ordsprog. Jeg tror, det kræver, at vi virkelig tænker over, hvordan vi kan definere en verdensorden, som tager hensyn til alle nationers interesser – USA's, de europæiske nationers, de afrikanske nationers, Ruslands, Kinas, Irans, Nordkoreas, Israels og Palæstinas. Hvordan definerer man en sikkerhedsarkitektur, som alle kan acceptere, fordi de føler, at den ikke går imod deres interesser? Jeg tror, at det er muligt. Jeg tror, at det magiske ord for det er udvikling, for hvis man bare sætter alt ind i ligningen og forbliver statisk – status quo – så ser disse konflikter ud til at være uoverkommelige. Men når man siger, at alle nationer fra nu af ser det som deres egen interesse at fremme alle andres interesser og vice versa, så er det nemt. Harmoni kan kun opstå, hvis alle nationer og alle underafdelinger udvikler sig til deres bedst mulige.

Det er dybe filosofiske spørgsmål, som tidligere er blevet tacklet af tænkere som Nicholas af Cusa, Leibniz og Confucius. Det kræver en filosofisk tilgang, for hvis man bare siger: »Men de nøgne fakta er sådan, og mine materielle interesser er sådan«, så kommer man ikke frem til en løsning. Man er nødt til at gå ind i filosofiens, metafysikkens, videnskabens, den store kunsts og især et ekstremt ophøjet menneskebillede, som man er nødt til at anerkende enten i virkeligheden eller som et potentiale i alle andre væsener. I ved alle, at hvis man taler med sin nabo og siger til ham: »Du er bare et modbydeligt eksemplar af menneskearten, og du er grim og dum,« så er det meget let at få problemer med sin nabo. Hvis du er afhængig af dit temperament, ender du i slagsmål eller det, der er værre. Men hvis du siger: »Jeg så, at du talte så pænt til børnene i nabolaget. Du har et utroligt pædagogisk talent. Hvorfor udforsker du ikke denne bog, som jeg lige har læst, fordi den indeholder følgende indsigter i, hvordan man kan gøre pædagogik bedre?« Det hele afhænger virkelig af, hvordan du forholder dig til den anden person, hvordan du forholder dig til den anden nation, om du får krig eller fred. Jeg tror, det er den raffinerede personlighed, der gør forskellen. Jeg

tror ikke, at den profit, som lige nu ser ud til at styre verden, vil være det eneste motiv. Jeg har en grundlæggende tro på menneskets godhed. Når man giver dem den rette opmuntring, eller nogle gange skal de bare konfronteres og slippes løs, så de gør ting ud over deres såkaldte grænser, så frigør man et kreativt potentiale i den anden person.

Jeg tror, vi er nødt til at have den kærlighed til menneskeheden, hvis vi vil ud af det her. Jeg kan ikke se, hvordan vi skal redde denne verden, hvis vi ikke alle individuelt, startende med os selv, forpligter os til at blive bedre mennesker; at vi vil være mere kærlige; at vi vil have en mere generøs holdning til alle andre mennesker. Hvis vi kan starte en bevægelse af mennesker, der elsker menneskeheden, er jeg helt sikker på, at de milliarder af mennesker, der findes, vil bringe denne godhed og disse syndens strukturer frem, som lige nu klart dominerer verden – det var, hvad pave Johannes Paul II sagde ved afslutningen af den kolde krig; at syndens strukturer findes i øst og vest. På det tidspunkt var det den kollapsende Sovjetunion. Han advarede mod de neokonservatives eufori og sagde: »Nej, I har ikke vundet den kolde krig, for disse syndens strukturer findes også i Vesten.«

Jeg tror, vi er nødt til at tænke på disse spørgsmål på en anden måde. Men jeg tror ikke, vi kommer uden om at organisere, organisere og organisere. Få mange flere mennesker ind i denne IPC-proces. Organiser, at Schiller-konferencen, som nu er fem uger væk, kan blive en rigtig massebegivenhed, der involverer tusinder og atter tusinder af mennesker på alle kontinenter. Og sætte gang i ideen om en ny økonomisk verdensorden, som gør det muligt for alle mennesker på planeten at overleve og have det godt.

Så jeg vil bare slutte af med at sige, at vi befinder os i det farligste øjeblik i verdenshistorien nogensinde; men jeg kan også se, at vi potentielt står ved begyndelsen af en smuk ny renæssance, hvor vi overvinder disse syndens strukturer, fordi vi endelig bliver mennesker og bliver kreative og lever sammen

og fejrer denne unikke karakter hos hele menneskearten. Så selv om vi bør være på vagt, årvågne og alarmerede, bør vi også være optimistiske. For hvis vi gør, hvad vi skal, kan vi vinde denne kamp.

Den Internationale Fredskoalitions møde #73, 25. oktober 2024

Ikke korrekturlæst

Den Internationale Fredskoalitions møde #73, 25. oktober 2024

[HZL] [AMB] [ssu]

25. oktober 2024 (EIRNS)–ANASTASIA BATTLE: Velkommen alle sammen! Dette er Den Internationale Fredskoalition; dette er vores 73. møde i træk. Mit navn er Anastasia Battle. Jeg vil være jeres ordstyrer i dag sammen med Dennis Speed.

Vi skabte dette forum for 73 uger siden for at forene den internationale fredsbevægelse på tværs af alle ideologier og gennem mange forskellige lag og arbejder, som folk udfører, for at stoppe faren for den kommende atomkrig, der, som vi ser lige nu, udfolder sig på to fronter – både i Ukraine og i Israel. Vi er nødt til absolut at intensivere det, vi gør lige nu, for at stoppe denne krigsfare og skabe et nyt system på planeten, hvor dette aldrig er en mulighed nogensinde igen. Tak til alle for at være med. Hvis du er ny og på Zoom, er du velkommen til at præsentere dig selv i løbet af diskussionsperioden. Vi starter med nogle indledende præsentationer i cirka en time med planlagte talere, og

derefter har vi en generel diskussion. Hvis du gerne vil deltage i den generelle diskussion, skal du være registreret og få Zoom-linket, enten fra YouTube-beskrivelsen eller ved at gå ind på schillerinstitute.com, hvor du kan se registreringsknappen øverst på hjemmesiden.

Nu skal vi i gang med det hele. Vi starter med min gode ven Helga Zepp-LaRouche, som er grundlægger af Schiller Instituttet og initiativtager til Den Internationale Fredskoalition. Værsgo at gå i gang, Helga.

HELGA ZEPP-LAROUCHE: Tak, Anastasia, og velkommen til jer alle sammen. Kort før dette program startede, fik jeg oplysninger, som jeg ikke havde tid til at tjekke, så tag det med et gran salt, men rapporten sagde, at en enorm flåde af KC-135R-tankningsfly fra det amerikanske luftvåben og et stort antal F-16-kampfly er blevet overført til forskellige amerikanske luftbaser i Mellemøsten. Hvis det viser sig at være sandt, vil det naturligvis være et bekymrende tegn. I betragtning af at der lige er blevet afsluttet et møde i BRIKS i Kazan, som man kan beskrive som virkelig historisk, for så vidt som det går fremad med at skabe et nyt økonomisk verdenssystem. I Kazan kom der før de ni BRIKS-medlemmer – oprindeligt var det fire, så fem, så ni – 13 nye lande til, hvilket bragte antallet af lande op på 22. Det repræsenterer 4,7 milliarder mennesker, hvilket er 57 % af verdens befolkning. Så allerede med den eksisterende BRIKS-kombination er det den Globale Majoritet af verdens befolkning.

Xi Jinping havde i sin tale til åbnings-sessionen sagt, at han håber, at BRIKS vil lede verden tilbage til en vej med den overordnede tendens til fred og udvikling. Derefter stillede han spørgsmålet, om vi skulle lade verden synke ned i afgrunden og uorden og kaos? Hvis der skulle ske en optrapning af krigen i Mellemøsten, ville det naturligvis være den mulighed. Eller, sagde Xi Jinping, skal vi træde tilbage til fredens og udviklingens vej? Så opfordrede han folk til at være forsvarere af den fælles sikkerhed, og han sagde, at vi

mennesker er et udeleligt sikkerhedsfællesskab. Så der var mange formuleringer fra Xi Jinping, Putin og andre, som absolut var et ekko af det, vi har diskuteret her i Den Internationale Fredskoalition i mere end et år, nemlig det absolut påtrængende behov for at skabe en ny international sikkerheds- og udviklingsarkitektur, som skal tage hensyn til alle landes interesser for at bringe verden væk fra afgrunden med de truende krige, som kan blive regionale og endda globale og derefter atomkrig.

Så det er desværre ikke utænkeligt, at en optrapning i Mellemøsten vil være en reaktion på det, for det er nu hele verdens nøglespørgsmål: Vil Vesten, vil USA og de europæiske nationer reagere på det helt legitime ønske fra landene i det Globale Syd om at skabe en mere retfærdig og rimelig økonomisk verdensorden, som vil give dem mulighed for at overvinde fattigdom og underudvikling? Vil Vesten reagere på det med konfrontation; ved at forsøge at nedbryde det ved at gå efter individuelle BRIKS-medlemmer, som vi har set det i den seneste tid? Eller vil fornuften dominere og vise, at der kun er én vej til fred, og det er, at vi finder en måde at samarbejde på? Jeg tror, at det er det mest brændende spørgsmål i hele verden, og vi må sørge for, at folk forstår det. For mainstream-medierne – i hvert fald her i Tyskland – var latterlige. Vi vil senere høre fra en af vores korrespondenter, som befandt sig i Kazan. Stemningen var præget af begejstring og optimisme, mens de vestlige medier har rapporteret om dette, som om det hele bare var et PR-show arrangeret af Putin for at bevise, at han ikke er isoleret, men der var intet i det. Det er den mest tåbelige reaktion, jeg nogensinde har set.

Under alle omstændigheder er spørgsmålet, om Vesten vil forholde sig positivt til denne nye udvikling eller ej? Alle verdens problemer kunne håndteres nemt, hvis det kollektive Vesten nu ville sige, at dette er det legitime ønske fra de kollektive lande i Syd. De ønsker at overvinde kolonialismen

og etablere et økonomisk verdenssystem, som giver dem mulighed for at udvikle sig. Derfor støtter vi det. Hvis det sker, kan vi virkelig gå ind i en ny æra for menneskeheden. Men hvis Vestens reaktion er at sige nej, så vil vi forsøge at smadre denne nye formation, så er vi på kort vej mod en katastrofe.

Desværre kan jeg ikke udelukke, at hvis de oplysninger, jeg sagde i begyndelsen, viser sig at være sande, så kan vejen til katastrofe være meget kort. Det skal også bemærkes, at den tidligere vicedirektør for det israelske nationale sikkerhedsråd, en person ved navn Eran Etzion, netop har offentliggjort en artikel i den israelske presse, hvor han siger, at Netanyahu-kabinetet for nylig i al hemmelighed stemte om den såkaldte ø-plan, som er ideen om, at den nordlige del af Gaza, og at omkring 3-400.000 mennesker, der har været der, bliver bedt om at forlade området. Alle, der ikke forlader området, vil blive dræbt eller sultet ihjel, og så vil området blive annekteret og genbosat med israelske bosættere. Dette er den skarpeste kritik fra en tidligere embedsmand i Israel, som mig bekendt er blevet offentliggjort indtil videre. Han kaldte det en krigsforbrydelse, og han opfordrede officerer til ikke at reagere på ordrer om at deltage i denne plan. Han sagde, at det er officerernes moralske pligt at nægte, og at civile skal træde tilbage og ikke deltage i dette.

Scott Ritter har i de seneste dage udsendt en advarsel, hvor han tegner et meget dystert billede af, hvad han forventer, der vil ske. Nemlig at Israel forbereder, hvad han kalder en »pakke af drone- og missilangreb«, og at de derefter vil angribe det syriske og irakiske luftforsvar og forsøge et halshugningsangreb mod Irans militære og civile ledelse. Så ville Iran svare igen med alt, hvad de har, og så ville Israel svare igen med et atomart angreb på Irans atomanlæg. Det er, hvad Scott Ritter mener; jeg rapporterer det bare her.

Men jeg tror, at vi befinder os i en ekstremt anspændt situation, og desværre ser situationen omkring Ukraine og hele

scenariet i Europa ikke meget bedre ud. Det er stadig sådan, at USA og kansler Scholz nægter at give ukrainerne tilladelse til at bruge de langdistancemissiler, de har modtaget fra Vesten, til dybe angreb på Rusland. Det holder stadig, men på alle andre fronter ser man en trinvis optrapning. Det seneste er, at der nu er flere hovedkvarterer i Tyskland, som er forberedelser til en kommende krig mellem NATO og Rusland. Et af dem er naturligvis luftbasen Ramstein, som er forsyningspunkt for alle former for militært udstyr, herunder krydsermissiler. Dernæst har man hovedkvarteret i Wiesbaden-Erbenheim for hele NATO's Ukraine-kommando. Og så er der et nyt hovedkvarter i Rostock ved Østersøen, som skal være hovedkvarter for operationer i Østersøen.

Det er lidt af en skandale, fordi det tyske forsvarsministerium meddelte, at det ville være helt under tysk kommando; under Bundeswehrs kommando. Men desværre udsendte NATO-hovedkvarteret i Bruxelles samtidig, og tydeligvis ukoordineret, en pressemeddelelse, hvori de sagde, at den tyske kommando kun er midlertidig, og at den vil blive erstattet af andre nationaliteter – svenskere, andre lande – og derfor naturligvis afslørede hovedkvarterets NATO-karakter. Det er en overtrædelse af 2+4-traktaten, som officielt gav Tyskland suverænitet i 1990 efter den tyske genforening. Men den har en klausul, der siger, at dette sker under bestemmelsen om, at ingen udenlandske tropper må være stationeret på det tidligere DDR's territorium. Dette er helt klart en overtrædelse af den bestemmelse, og det afslører endnu en gang de løgne, der foregår hele tiden. Det uddyber bare mistilliden til hvert eneste ord, der kommer fra nogen fra den vestlige side. Det medførte naturligvis en ret skarp reaktion fra Rusland, som sagde, at det ville få alvorlige konsekvenser.

Så jeg tror, vi sidder på en komplet krudttønde. På den ene side er der virkelig grund til optimisme; jeg tror, at denne udvikling i Kazan, selv om den naturligvis ikke gik hele

vejen, fordi det er meget vanskeligt og kompliceret, så de gik ikke ind for en ny verdensreservevaluta eller endda en BRIKS-relateret reservevaluta; men der blev fremsat mange andre erklæringer. Den nye udviklingsbank skal efter planen give en masse investeringskreditter; de vil skabe en ny BRIKS-investeringsplatform, som skal investere massivt i infrastruktur- og udviklingsprojekter. Kornplatformen vil blive oprettet; så der er sket mange meget vigtige ting. Og der er stadig en meget lang liste af lande, der har udtrykt deres hensigt og håber at blive budt velkommen i BRIKS meget snart. Så det er en meget positiv udvikling. Hvis Vesten ikke tog så meget fejl, ville vi være glade. USA er en smeltedigel – eller det er, hvad folk altid har kaldt det. Der er mennesker fra hele verden, som er immigreret til USA for at få et bedre liv. Hvis USA nu ville sige, at vi vil hjælpe disse lande, hvor vi har mange amerikanere med forskellige oprindelsesbetegnelser. Der er amerikansk-libanesere, amerikansk-palæstinensere, amerikansk-nigerianere, amerikansk-afghanere og så videre og så videre. Hvis USA ville sige, at vi vil hjælpe sammen med BRIKS, vi samarbejder med BRIKS, og vi hjælper disse lande med at industrialisere, så migranterne bliver hjemme og hjælper med at opbygge deres egne økonomier; det ville være den eneste menneskelige måde at løse flygtningekrisen på. Det ville løse alle disse konflikter; det ville gøre enhver konflikt umiddelbart håndterbar. Vi ville virkelig gå ind i en fredsæra.

Så jeg synes, at Den Internationale Fredskoalition skal gøre alt, hvad den kan, for at den mulighed kommer på bordet, og at alle ved, at det virkelig er vejen ud af denne krigsfare.

Jeg vil stoppe her og give ordet tilbage til dig, Anastasia.

Bemærkninger før diskussionsperioden:

Jeg vil også gerne takke ambassadøren [den palæstinensiske ambassadør i Nigeria] for det, han har sagt. Jeg mener, at vi virkelig er nødt til at sætte dette spørgsmål i centrum, for hvis vi ikke løser det, er risikoen for, at verden går under

på grund af denne krise, meget tydelig. Men jeg vil gerne gentage, at efter min mening – og hvis du er uenig, så fortæl mig det – er den eneste måde, det giver mening på, at vi skal have alt på én gang. Vi skal have en undersøgelseskommission, vi skal lægge spørgsmålet om krigsforbrydelser på bordet internationalt. Men det skal efter min mening absolut kombineres med en vision om, hvordan vi kommer ud af det. For selvom det er rigtigt, at krigsforbrydelserne skal stoppes og undersøges og så videre, så vil det fortsætte for evigt, hvis vi ikke bryder voldsspiralen og øje-for-øje-princippet – ja, ikke for evigt, for der vil komme atomkrig i mellemtiden. Derfor mener jeg, at vi har brug for hele pakken. Vi har brug for øjeblikkelig våbenhvile, en tostatsløsning, oase-planen, en regional fredskonference for hele Sydvestasien og en ny global sikkerheds- og udviklingsarkitektur, hvor spørgsmålet om Palæstina og tostatsløsningen er en del af det. Jeg tror, at hvis vi får samlet alle kræfterne i Den Internationale Fredskoalition og andre fredsgrupper, for der er mange andre fredsgrupper rundt om i verden, som også kæmper. Men vi er nødt til at få dem alle til at sætte denne store pakke på dagsordenen, for at det kan fungere; det er min opfattelse.

Så fortæl mig, om du er enig eller uenig, men jeg tror, at medmindre man bruger det momentum, der nu er med BRIKS-landene, som nu er blevet til 22 lande, så er det flertallet af verden. Momentummet er der. Kineserne er vigtige i forhold til genopbygningen af Gaza; det har Dr. Baskin nævnt før. Jeg tror virkelig, at det eneste håb er, at vi virkelig skubber på og afholder en konference, måske i Sydvestasien. Der er mange lande, der kunne være vært for en sådan konference. Vi kan gøre det med IPC, men jeg tror, vi er nødt til at få nogle af landene i Golfstaterne eller Jordan eller et hvilket som helst andet land, som ikke er helt involveret i konflikten, men som har en interesse i at hjælpe med at finde en løsning.

Så jeg synes, vi skal sigte mod en egentlig fysisk konference i Sydvestasien på kort sigt.

Svar på spørgsmål fra Bernie Holland om, hvorvidt et udvidet BRIKS kan erstatte FN.

Jeg tror, at der lige nu er en enorm diskussion i gang på alle mulige områder om behovet for at reformere FN. Den store blokering er naturligvis, at Sikkerhedsrådet vil blokere for diskussionen om en sådan reform. Men jeg udelukker ikke muligheden for, at det, du siger, bliver til virkelighed, men jeg tror, at det vigtigste spørgsmål lige nu er, om vi i den næste periode kan få USA og de europæiske nationer, herunder Storbritannien, som jeg tror, bliver den sværeste. Nej, måske næst efter Tyskland, som lige nu er en koloni under briterne og USA; og kolonier har nogle gange en tendens til at være værre end deres koloniherrer. Men kan vi få dem til ikke at gå imod dette nye fremvoksende system, som allerede er kommet ret langt; det er nu 22 lande, og du nævnte nogle af dem. Der er mange flere, der har ansøgt. Jeg tror, at vi nu er i den kritiske fase, for hvis USA, Storbritannien, Tyskland, Frankrig, disse lande nu bevæger sig imod denne nye formation; og jeg er glad for at høre, at Ray er optimistisk, og jeg er glad for at høre, at fader Bury også er optimistisk. Jeg lytter til disse kommentarer. Men jeg tror, at den nød, der skal knækkes, er mere grundlæggende. Hvis vi ikke får en venlig idé til europæerne og USA om at slutte sig til BRIKS, tror jeg ikke, at problemet vil forsvinde. Og jeg tror, der var flere mennesker, som den tidligere vicechef for Den Nye Udviklingsbank, Paulo Nogueira Batista, der sagde, at IMF ikke kan reformeres. Jeg tror, det peger på sagens egentlige kerne.

Hvorfor er det ikke så let for det nordatlantiske IMF-dominerede system at gå sammen med BRIKS? De ville være nødt til at opgive derivatboblen; de ville være nødt til at opgive spekulationsdelen af det finansielle system. Det ville kræve noget i retning af en Glass-Steagall-reform. Man ville være nødt til at afskrive en stor del af gælden; systemet er fuldstændig forgældet. Hvis de ville gøre det – husk, at det var Xi Jinping, der tilbød daværende præsident Obama, at USA

skulle gå med i BRIKS. Han lavede endda en særlig model for et memorandum for særlige stormagtsrelationer om, hvordan de kunne arbejde sammen uden at krænke hinandens suverænitet og så videre. Dette blev fuldstændig ignoreret af Obama.

Så jeg tror, at sagens kerne er, om vi kan få en diskussion i Europa og i USA om, hvordan vi kan tilslutte os – ikke formelt, man behøver ikke at blive medlem – men hvordan vi kan bevæge os fra konfrontation til samarbejde. Efter min mening er det det, der vil afgøre, om det her kan løses eller ej. Så er spørgsmålet om, hvorvidt BRIKS skal være medlem af FN, eller om FN skal reformeres, i virkeligheden et sekundært spørgsmål.

Afsluttende bemærkninger:

Jeg ønsker ikke at dæmpe håbet, men mit håb ligger i noget andet. Det er, at jeg tror, at universet er skabt på en sådan måde, at det åbner op for nye frihedsgrader, hver gang der opstår noget forfærdeligt, fordi det er universets tendens at overgå det onde med et større gode. Om det kommer til at gælde for den næste periode, må vi se. Men jeg vil bare sige, at vi ikke er ude af kriseområdet. Jeg har lige haft en masse diskussioner med folk i Tyskland, og der er en erkendelse af, at vi allerede har mistet ikke bare vores suverænitet, men også frihed, demokrati og menneskerettigheder. Vi marcherer virkelig meget hurtigt mod – eller er allerede i – et diktatur. Denne dom kom fra så mange forskellige sider; fra industrien, til fredsbevægelsen, til forskellige mennesker. Jeg kan kun sige, at det er godt at have håb, men jeg tror kun på de mirakler, som vi selv gør. Jeg vil virkelig opfordre alle i Den Internationale Fredskoalition. Vi skal virkelig bruge dette øjeblik. Jeg synes, det er en gylden mulighed, fordi den Globale Majoritet organiserer sig, og det betyder et alternativ.

Men jeg kan kun gentage mig selv: Det er min dybeste overbevisning, at det afgørende øjeblik ikke kun er det amerikanske valg; det afhænger naturligvis af, hvem der bliver

præsident, og det vil gøre et betydeligt udslag. Men jeg tror, at det er endnu vigtigere, om vi kan få USA og Europa til at indtage en positiv holdning til den Globale Majoritet af menneskeheden. Hvis det lykkes, tror jeg, at alle andre problemer er til at håndtere. Jeg tror, vi kan løse Ukraine-krisen og krisen i Mellemøsten og Sudan og mange andre kriser i verden. Men hvis vi ikke får ændret tankegangen hos en stor del af befolkningen i USA og Europa – for også Lillas, dit eksempel med London, og at jøder og muslimer arbejder fint sammen i London, er ikke et holdbart argument, for det er aldrig menneskene, der er problemet. Du kan sætte et hvilket som helst segment af to mennesker sammen, og de vil normalt absolut have et venskabeligt forhold. Det er, hvad pave Johannes Paul II engang kaldte »syndens strukturer«. Der er disse strukturer, som er – som Ray altid siger – MICIMATT-strukturerne – City of London, kombinationen af det militærindustrielle kompleks, som er den store pengemaskine, der tjener penge på krig, og de finansielle interesser. Hvis der ikke er en vilje til at gå tilbage til et system, som det var tilfældet med FDR og John F. Kennedy; perioder i amerikansk historie, hvor Wall Streets magt var begrænset, relativt set. Jeg tror, det er problemet.

Jeg kan kun sige, at du skal sætte dig ind i, hvad disse ledere fra BRIKS-landene siger, og ikke tro på, hvad medierne siger. De fremstiller dem som dæmoner og diktatorer og alt muligt andet. Bare læs Lulas, Ramaphosas, Xi Jinpings og Putins taler, og sammenlign dem med de taler, du ser fra Vestens ledere. Lav din egen vurdering. Jeg tror, det er det vigtigste. Du er nødt til at nære din egen tænkning og din egen analytiske evne, for det er en vanskelig periode, og du er nødt til at navigere gennem en masse misinformation. Så jeg er fortrøstningsfuld, men kun hvis vi gør vores arbejde.

Den Internationale Fredskoalitions møde nr. 72, fra fredag den 18. oktober 2024

Ikke korrekturlæst

[HZL] [AMB] [DNS] [SSU]

ANASTASIA BATTLE: Velkommen alle sammen. Dette er Den Internationale Fredskoalition; dette er vores 72. møde i træk. Vi har holdt det i træk. Tak, fordi I er kommet, især hvis I er nye. Mit navn er Anastasia Battle; jeg vil være jeres ordstyrer, sammen med Dennis Small og Dennis Speed som medordstyrere.

Til at begynde med er grunden til, at vi oprettede dette forum – og jeg vil gerne understrege det, fordi det er vigtigt – at vi ønskede at bringe folk fra alle ideologier og mange forskellige nationer og kulturer sammen for at opnå ægte fred. Og at den eneste måde, vi kan stoppe faren for atomkrig på, er, hvis vi bringer menneskeheden sammen for at få det til at ske. Så igen vil jeg gerne takke jer alle for at være med os i dag på dette meget vanskelige tidspunkt. Jeg er sikker på, at mange af jer har hørt om mordet på Hamas-lederen Sinwar. Han blev dræbt af Israel forleden dag, hvilket bringer os endnu tættere på denne fare. Præsident Zelenskyj truer også med, at Ukraine vil gå atomart til værks, hvis de ikke opnår deres NATO-medlemskab. Det er utroligt intenst, og det er endnu en grund til, at det, vi gør her i dag, er meget vigtigt.

Hvis du er på livestream eller Zoom, så del venligst dette link og få så mange mennesker på som muligt lige nu. Med det vil vi fortsætte med vores dagsorden. Vi har en række indledende talere til jer, til diskussionen, og så vil vi have

en generel diskussion med de mange mennesker, der er på Zoom-linjen. Så Helga Zepp-LaRouche, værsgo at åbne op for os. Hun er grundlægger af Schiller Instituttet og initiativtager til Den Internationale Fredskoalition. Tak skal du have.

HELGA ZEPP-LAROUCHE: Lad mig først sige velkommen til jer alle sammen. For nogle måneder siden vovede jeg den påstand, at vi ville gå ind i de farligste seks måneder i menneskehedens historie, og desværre er jeg ikke i stand til at korrigere det synspunkt. Faktisk er der mange tegn på, at der vil ske store, store udviklinger inden det amerikanske valg den 5. november.

Som Anastasia lige har sagt, befinder vi os med mordet på Hamas' leder, Sinwar, helt klart i en situation, hvor optrapningen truer. Kamala Harris sagde, at det nu er tid til at afslutte det, men det er tydeligvis ikke det, Netanyahu har tænkt sig. Og CNN rapporterede allerede for nogle dage siden, at den israelske hær er klar til et angreb på Iran når som helst. Det kan være, at et sådant angreb finder sted; det kan være et konventionelt angreb »kun« (i anførselstegn) på olieraffinaderier og lignende mål. Det kunne også være et forsøg på at slå atomanlæggene ud, hvilket naturligvis, i betragtning af at de ligger dybt skjult i bjergene, sandsynligvis ville kræve atomvåben. Derfor har den russiske viceudenrigsminister Sergey Ryabkov i en skarp advarsel til Israel sagt, at hvis de gør det, vil det føre til en helt forfærdelig katastrofe i regionen og muligvis også længere væk.

Situationen på landjorden er fortsat ubeskrivelig. Den etniske udrensning fortsætter. Israel har meddelt, at de vil erklære omkring 400.000 mennesker, der bor i den nordlige del af Gaza, for kombattanter, og at de kun kan forlade området, hvis de ikke vil sulte. Hvis dette ikke er et tilfælde af klar etnisk udrensning, så ved jeg ikke, hvad man kan kalde det.

Men den endnu større fare er naturligvis et forestående angreb på Iran. Allerede i 2016 leverede Rusland S-300

luftforsvarssystemet til Iran, og Times of India rapporterede i slutningen af august, at Rusland også har leveret nogle Iskander-missiler til Iran. Det er atomare missiler. Og også Murmansk-BN EW-systemet, som er et system, der kan blokere for satellitnavigation og -kommunikation på en afstand af ca. 300-500 km. Iskander-systemet kan også omfatte R-500 eller 9M729 jordbaserede missiler, som har en rækkevidde på 1.550 km og også er atomare. Men det afgørende punkt ved alt dette er, at de har brug for russiske specialister til at betjene dem – både Iskander- og Murmansk-systemerne. For nylig har Rusland også leveret S-400 luftforsvarssystemer til Iran. Så der er efter al sandsynlighed russiske specialister i Iran, som hjælper Iran med disse systemer.

På den anden side har USA for nylig leveret luftforsvarssystemet THAAD [Terminal High Altitude Air Defense] til Israel. Det rapporteres, at der er omkring 100 amerikanske tropper der, og disse THAAD-luftforsvarssystemer vil helt klart være et mål for Iran, hvis dette scenarie udfolder sig. Rusland skal forsyne Iran med de måloplysninger, der er nødvendige for at ramme disse USA-drevne THAAD-missiler.

Så det betyder, at vi ikke kun ser på et muligt israelsk angreb mod Iran, men at vi ser på en direkte konfrontation mellem det amerikanske og det russiske militær på grund af denne situation. Og man kan sagtens forestille sig, at det har potentiale til at komme helt ud af kontrol, især fordi den nyligt indgåede russisk-iranske sikkerhedsaftale skal underskrives på det kommende møde i Kazan i BRIKS. Det er klart, at hvis det træder i kraft, så har du et fuldgyldigt russisk-iransk svar. Husk, at præsident Putin for kun få måneder siden var i Nordkorea for at indgå en strategisk aftale mellem Rusland og Nordkorea, og så er der det tætte samarbejde mellem Rusland og Kina. Så vi ser i virkeligheden ind i øjet på en optrapning til tredje verdenskrig.

Desværre er situationen i Ukraine ikke meget bedre, for der

bliver situationen på slagmarken i Ukraine mere desperat for hver time, der går, og det er meget tydeligt, at der ikke er nogen chance i verden for, at Ukraine kan vinde over Rusland, hvilket mange mennesker har sagt i lang tid. Zelenskyj er på rundtur i Europa lige nu, bl.a. i Berlin, hvor han kræver eller foreslår sin såkaldte »sejrsplan«, som slet ikke er en sejrsplan. For det eneste, han krævede, var, at Ukraine straks skulle optages i NATO, og at Ukraine vil insistere på at have atomvåben, hvis det bliver nægtet. Det er naturligvis en direkte plan til tredje verdenskrig, fordi begge disse betingelser – atomvåben i Ukraine og Ukraine som en del af NATO – er den absolutte røde linje. Det er den egentlige grund til, at hele denne konflikt brød ud i første omgang. Grundlæggende er det ikke acceptabelt for Rusland at have offensive systemer så tæt på deres grænse. Og at Zelenskyj gentager det, betyder bare, at han slet ikke bekymrer sig om virkeligheden. Det er derfor, en af lederne af Dumaen, Leonid Slutsky, karakteriserede planen som et forsøg på at trække Vesten ind i Tredje Verdenskrig.

I Tyskland, hvor Scholz stadig siger nej, vil han ikke levere Taurus, for ellers vil Tyskland næst efter USA være den største leverandør af våben til Ukraine. Men Scholz sagde, at Taurus-systemet stadig ikke ville blive leveret. Det vil han holde fast i. Men så sagde Friedrich Merz, oppositionslederen og oppositionens sandsynlige kanslerkandidat, den 16. oktober i en debat i Forbundsagen: »Åh, vi bør give Putin et 24-timers ultimatum om, at han skal holde op med at angribe den ukrainske befolkning, ellers bør vi ødelægge de forsyningslinjer, hvorigennem våbnene kommer, så de kan dræbe den ukrainske befolkning. Og vi bør forsyne Ukraine med Taurus-missiler.« Nu kan du sikkert huske, at der for få måneder siden var en stor skandale om et bånd, der på en eller anden måde blev frigivet, hvor tre Bundeswehr-officerer diskuterede, hvordan Taurus-systemet kun kan betjenes af eksperter fra Bundeswehr. Så det, Merz faktisk foreslår, er at bruge tyske Taurus-missiler til et angreb på Rusland, en

atommagt. En person, der kommer med sådan et forslag, er tydeligvis fuldstændig adskilt fra enhver virkelighed. Jeg tror, at hvis man konsulterede en psykolog, ville de nemt kunne blive enige om, at definitionen på sindssyge er, hvis folk er fuldstændig adskilt fra virkeligheden.

Den virkelige grund til, at dette spidser til, er ikke kun tidsplanen for det amerikanske valg, den generelle tilstand på slagmarken, men naturligvis også, at det finansielle system i den transatlantiske verden er i en forfærdelig tilstand. De ønsker med alle midler at forhindre fremkomsten af et nyt system: Men det er præcis, hvad der sker. Den tidligere vicepræsident for New Development Bank, Paulo Nogueira Batista, har netop igen i et interview sagt, at IMF ikke kan reformeres. Jeg tror, at den manglende vilje hos kræfter i Vesten til at afskrive en ubetalelig gæld vil bekræfte et sådant skøn. Derfor insisterer Nogueira på, at der er brug for en ny international finansiell arkitektur; en ny reservevaluta. På de forberedende møder før BRIKS-topmødet blev det klart, at ikke alle i BRIKS-gruppen er på samme side. Det ser ud til, at Indien ikke går i retning af en sådan ny reservevaluta. Derfor foreslog Nogueira, at en undergruppe i BRIKS skulle arbejde på et sådant forslag. Han sagde – og det tror jeg er helt rigtigt – at landene i det Globale Syd ville blive meget skuffede, hvis der ikke kom noget konkret ud af mødet i Kazan, men kun pæne ord.

Der er en anden udvikling, som jeg synes er mere håbeful, og det er, at Sun Xiaobo, generaldirektøren for våbenkontrol i det kinesiske udenrigsministerium, har skrevet i en artikel i {Global Times}, at der er brug for en ny sikkerhedsarkitektur. Jeg tror, det er det tætteste, jeg har hørt på det forslag, vi har fremsat her om en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur, som skal tage hensyn til alle verdens nationers interesser.

Så det, Sun Xiaobo siger, er, at vi absolut skal sigte mod at få en verden uden atomvåben. Jeg synes, det er så absolut påtrængende, for hvis vi er den intelligente art på planeten,

og vi ikke kan fjerne et våbensystem, som truer os med udryddelse, så fejler vi helt sikkert i vores karakteristik af at være den kreative art. Han siger, at de eksisterende sikkerhedsstrukturer ikke er tilstrækkelige til at forhindre atomkrig, hvilket er tydeligt, hvis man ser på, hvordan FN's Sikkerhedsråd ikke fungerer, for på grund af de fem permanente landes veto har man ikke kunnet nå frem til en konklusion i meget lang tid. Og derfor opfordrer han til et paradigmeskift, en inkluderende og samarbejdende sikkerhedsramme, som tager hensyn til alle nationers legitime bekymringer. Han opfordrer alle nationer til at begynde at diskutere et bæredygtigt sikkerhedskoncept, som bør indledes med konkrete skridt, og som skal gå ud over den kolde krigs tankegang.

Jeg mener, at det er det absolut nødvendige svar på en dobbelt fare for atomkrig som følge af to regionale kriser, der kan komme ud af kontrol når som helst. Og derfor vil jeg gerne gentage min opfordring til alle deltagerne i dette møde om, at vi må finde en måde at katapultere denne debat om behovet for en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur i traditionen fra Den Westfalske Fred op på den internationale dagsorden. For jeg tror, at det er den eneste måde, hvorpå vi kan komme ud af denne dobbelte krise.

Så lad os diskutere det, håber jeg.

Bemærkning til Mossi Raz:

Jeg tror, at det fredsforslag, du talte om, hr. Raz, og som også blev drøftet med paven, har sin berettigelse. Men min erfaring og bekymring er, at det ikke vil fungere. For hvis man ikke ændrer den underliggende dynamik, hvilket vil sige en aftale om at stoppe dette Eretz Israel på den ene side og virkelig gå i en retning som den, vi har foreslået med den økonomiske udviklingsplan for hele regionen, så man skaber et incitament for alle til at lægge tidligere krige og konflikter

bag sig og bevæge sig mod at opbygge en fremtid sammen, er jeg ikke sikker på, at det vil fungere. Derfor tror jeg, at vi er nødt til at se på helheden. Hvad bliver resultatet af Libanon-krisen lige nu? Der er allerede mere end en million mennesker, der er blevet flygtninge; mange af dem tager til Syrien, men nogle af dem tager også til Europa. Hvis man ser på den europæiske reaktion på flygtningekrisen, så sætter den fuldstændig spørgsmålstegn ved retten til asyl og Genève-konventionen om flygtninge. Det, Italien nu foreslår med hotspottet i Albanien, er et mareridt. Det er en koncentrationslejr, og EU ønsker at gøre det til en model for alle lande; at de vil oprette sådanne hotspots og dermed omgå Schengen-aftalen, som siger, at det land, hvor en flygtning kommer i land for første gang, også skal fortsætte med asylprocedurerne. Det fungerer ikke, fordi der er mange EU-medlemmer, som slet ikke vil have nogen flygtninge, så de forsøger at omgå det med disse hotspots. Men det er fuldstændig umenneskeligt. Hvis du ser på Frontex' pushback-operation i Middelhavet – vi er ved at miste al moral. Vi skal forestille at være et kontinent med en humanistisk tradition, og jeg kan se, at alt det er ved at blive glemt. Og det er den anden bekymring: Jeg tror, at billigelsen af det, der er sket i så lang tid, allerede er – jeg tror, at Europas image er gået helt i sort i det Globale Syds øjne. Landene ser på Europa som et mislykket kontinent med en umenneskelig politik hele vejen rundt. Jeg tror virkelig, at bortset fra det, jeg sagde om den umiddelbare fare for et direkte engagement mellem USA og Rusland om Iran, som kunne ske, og denne idé om optrapning i Ukraine-situationen, så bringer det os også til afgrunden.

Hvis man ser på alle disse ting samlet, er det desværre min overbevisning, at ingen delløsninger kan fungere. Disse delløsninger er meget, meget vigtige, hvis de er indlejret i en overordnet ny sikkerhedsarkitektur, som det blev opnået med den Westfalske Fred, hvor også krigens parter blev enige om grundlæggende principper, som at tage hensyn til den andens

interesser i fredens interesse og tilgive alle forbrydelser, der blev begået af den ene eller den anden side: Så der var disse generelle principper. Og så sad de i fire år og forhandlede om alle detaljerne, territoriale krav og andre detaljer. Jeg tror, at hvis man ser på dette forslag i den sammenhæng, så kan det spille en meget vigtig positiv rolle. Men hvis man ikke ændrer den generelle holdning hos de involverede stormagter – som er USA, Rusland, EU, Kina og BRIKS – kan jeg ikke se, at det kan fungere. Så jeg vil gerne opfordre til, at vi også diskuterer, hvordan vi kan gøre dette forslag til en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur til et reelt fokus for vores organisering? Jeg synes, det er meget opmuntrende, at det kinesiske udenrigsministerium har udsendt noget, som bare er udtrykt med andre ord, men som indholdsmæssigt går helt i samme retning.

Bemærkninger under diskussionen:

DENNIS SMALL: Jeg vil gå til disse tre kommentarer og spørgsmål sammen. Jeg vil vove at påstå, at dette har meget at gøre med det, du lige talte om i forbindelse med diskussionen om menneskets grundlæggende natur. For hvis man mener, at mennesket i bund og grund er et dyr, som er i konflikt med hinanden, så har man en tendens til at fokusere på »løsninger«, som tager fat på specifikke problemer og forsøger at opnå en form for balance. Hvis du derimod mener det modsatte, som du gentagne gange har adresseret med det tiende princip om, at mennesket i bund og grund er godt og i stand til at blomstre af den andens udvikling, så tænker du ud af boksen og forsøger at komme med en løsning, der går ud over den måde, problemerne er stillet på i øjeblikket.

Når det er sagt, så er der et spørgsmål, som er kommet op et par gange nu fra Denise Ham, og det er en anmodning om at tage fat på spørgsmålet om briternes rolle i hele denne situation – krigssituationen og den strategiske situation. Et andet spørgsmål kommer fra et sted i Sydamerika – jeg er ikke sikker på hvor, eller muligvis Spanien; det blev sendt ind på spansk.

Der står: »Vær hilset. Det er nødvendigt at støtte en form for pres for at indføre en verdensomspændende dom om BDS – boykot, desinvestering og sanktioner – mod det zionistiske regime i staten Israel. Tak for fredelig sameksistens.« Så igen spørgsmålet om, hvordan man skal forholde sig til den type tilgang. Og så et tredje spørgsmål eller kommentar, en anmodning til dig fra Drew i Bangor, Maine, som siger: »Helga, siden du oprindeligt påpegede det tyske grønne partis nazistiske oprindelse, går den nuværende generation af grønne så tilbage til deres rødder i betragtning af deres blodtørstige udfald for nylig?«

Så det er en række spørgsmål, der er kommet til dig.

ZEPP-LAROUCHE: Hvis vi starter med spørgsmålet om boykotsanktioner, så tror jeg, at det spørgsmål skal besvares af verdenssamfundet som helhed. Det hænger i høj grad sammen med spørgsmålet om en ny sikkerhedsstruktur, eftersom den nuværende tydeligvis ikke fungerer. Der er lige nu en enorm debat i FN om, at der er påtrængende behov for en reform. Det, som mange eksperter peger på, er, at den største hindring er det nuværende FN's Sikkerhedsråd, eller rettere sagt de fem permanente medlemmer af det, som er atommagterne. For hver gang der kommer et spørgsmål op, som berører en af disse fems formodede interesser, kan de blokere alt med et veto. Det er dybest set derfor, at hele FN ikke fungerer. Jeg kan kun se én udvej, og det er, at vi helt sikkert er nødt til at have de spørgsmål, som er de brændende spørgsmål, som hvordan vi stopper folkemordet i Gaza og nu i stigende grad i Libanon. De skal bringes op i FN's Generalforsamling. I betragtning af at et overvældende flertal af lande allerede har erklæret, at Palæstina har absolut ret til sin egen stat, tror jeg, at det ville være det rette forum at handle i. Det kan så også påvirke de mere fornuftige mennesker i selve Israel, hvis de hører, hvad resten af verden tænker. Ligesom folk i Tyskland sandsynligvis ville få et bedre informeret syn, end de har lige nu. Så mit svar på det er, at det bør bringes op i FN's

Generalforsamling så hurtigt som muligt.

Nu synes jeg, at briternes rolle er meget interessant. Hvis man ser på, hvem der altid opdanner USA til at gøre mere – som at have langdistancemissiler til brug dybt inde på Ruslands territorium eller sende flere våben – kan man dokumentere, at det i den seneste periode altid var briternes rolle at optrappe krigen. Hvis man ser på situationen i Mellemøsten, kan man gå tilbage til Balfour-erklæringen og Sykes-Picot, hvor briterne er mindst halvt ansvarlige for at trække grænserne op på en sådan måde, at man kan manipulere situationen i det uendelige. Hvor kommer dette fra? Det kommer fra det gamle Britiske Imperiums idé om at dele og herske, om altid at alliere sig med den svagere mod den stærkere eller omvendt; at blive ved med at så mistillid for at kunne manipulere. I USA's tilfælde synes jeg, at man bør bemærke, at USA's uafhængighedskrig var den første befrielse fra kolonisystemet. Eller, ikke den første, men uafhængighedskrigen var den første antikoloniale krig. Jeg synes, det er meget vigtigt, for på Bandung-konferencen i 1955 var det enten præsident Sukarno eller premierminister Nehru, der sagde, at USA skulle huske, at de udkæmpede den første antikoloniale krig.

Hvis man ser på den amerikanske historie, forsøgte briterne naturligvis at ødelægge den amerikanske revolution, først militært i krigen i 1812 og i borgerkrigen. Da de indså, at de ikke kunne generobre USA militært, skiftede de grundlæggende taktik og sagde, at de var nødt til at overbevise det amerikanske etablisement om at overtage det Britiske Imperiums rolle som model for at styre verden baseret på det angloamerikanske særlige forhold. Det er en meget kort kondensering af denne historie, men folk tror, at det Britiske Imperium ikke længere eksisterer. Men det eksisterer fortsat; du har Commonwealth, du har Five Eyes, du har kontrollen over City of London, som i virkeligheden er Wall Streets egentlige moder. Så hvis man ser på disse strukturer, kan man faktisk

se, at det Britiske Imperium stadig eksisterer, og det er derfor, vi er nødt til at erstatte det med et system af suveræne nationalstater.

Hvad angår De Grønne, så tror jeg, at hvis man ser på oprindelsen til den grønne ideologi i form af den onde præst Malthus' skrifter, som opfandt en fuldstændig bedragerisk teori om, at mennesker på en bestemt måde formerer sig hurtigere, end man kan producere mad, og at man derfor er nødt til malthusiansk nøjsomhed. Det var bare en dækhistorie for det britiske ostindiske kompagni, og han var bare en betalt skribent, der skulle lave en teori, som kunne retfærdiggøre det, det britiske ostindiske kompagni gjorde. Vi har dokumenteret den grønne bevægelses historie, som du kan finde i arkiverne hos EIR og Schiller Instituttet. Selv om økologernes bevægelse aldrig rigtig forsvandt, var det faktisk Rom-klubben, der genopfandt den i stor stil i begyndelsen af 1970'erne. Det var det, der fik den internationale grønne bevægelse til at opstå. I begyndelsen havde de en vis fredsvenlig holdning, men på grund af deres neomalthusianske ideologi var det meget let for de internationale oligarkiske kræfter at overtage dem. Det gjorde de med stor succes ved at bruge deres aktiv, Joschka Fischer, Tysklands udenrigsminister under den jugoslaviske krig, som virkelig forvandlede De Grønne fra et formodet fredsparti til nu at være de største krigstilhængere i hele Tyskland.

Hvis du er mere interesseret i detaljerne, kan jeg kun foreslå, at du kontakter Anastasia, så kan vi hjælpe dig med at finde al den dokumentation, vi har produceret gennem årtier om dette problem.

Afsluttende bemærkninger:

Jeg tror, at forventningen om, hvad der vil komme ud af BRIKS-mødet, har betydet, at der er blevet gjort en enorm indsats for at destabilisere de forskellige BRIKS-lande på forhånd. I Argentinas tilfælde så meget, at de ikke engang kom med i

BRIKS, som de oprindeligt havde tænkt sig at gøre. I andre tilfælde blev der udført en enorm finansiel krigsførelse. Men ikke desto mindre er jeg helt sikker på, at de vil komme meget stærkt ud af det; endda meget stærkere end på topmødet i Johannesburg sidste år i Sydafrika. De vil annoncere nye strukturer for en international sikkerhedsarkitektur. Jeg er ret sikker på, at det vil være i tråd med, hvad Putin sagde, da han den 14. juni foreslog en ny eurasiske sikkerhedsinfrastruktur. Og sandsynligvis vil de gentage, hvad Xi Jinping gentagne gange har sagt – især til præsident Obama på det tidspunkt – at BRIKS er åben for alle nationer. Jeg håber, at de vil sige det, for jeg er overbevist om, at det, BRIKS forsøger at gøre, under alle omstændigheder vil være meget positivt.

Men problemet er, at vi er nødt til at overvinde geopolitikken. For hvis den nuværende tendens til at opdele verden i to separate blokke – en NATO-blok, et globalt NATO med told og restriktioner, og så en BRIKS-blok – så tror jeg ikke, at det overvinder faren for Tredje Verdenskrig. For hele spørgsmålet om krigsfaren er, at man har et gammelt system, der kolliderer, det neoliberale vestlige system, som tydeligvis – selv i Tyskland er der mange kommentarer, hvor folk siger: »Tyskland er ved at dø! Er der ingen, der kan se, at vi er ved at kollapse?« Det kan man faktisk godt se. Fra dette øjeblik er vi et kollapsende, døende kontinent og en alliance. Krigsfaren kommer af, at når det døende system forsøger at dæmme op for det nye systems fremgang – som er centreret omkring BRIKS – så har du det mest risikofyldte øjeblik for krig. Som jeg sagde i begyndelsen af mine bemærkninger, er faren efter min mening meget stor før det amerikanske valg, simpelthen fordi folk, afhængigt af hvad der kommer ud af det valg, frygter, at de mister grebet om de institutioner, som er det militær-industrielle kompleks.

Derfor kan jeg kun håbe, og jeg er ret sikker på, at de [BRIKS] vil komme med nogle meget magtfulde og stærke tilbud

til verden. For jeg tror, at mange af lederne i BRIKS virkelig er utroligt kloge og modne statsmænd, som virkelig har vist, at de har visioner, de har tålmodighed, de har alle de holdninger, som vi havde engang i Vesten, da vi stadig havde ledere som Adenauer og de Gaulle, men nu i de seneste årtier er vores ledesers mentale størrelse på en eller anden måde skrumpet ind. I dag har vi ledere, der har en statur som dværge med hensyn til mental kapacitet. Jeg kan tale om det i lang tid.

Jeg er ret sikker på, at der vil komme noget stort ud af dette med hensyn til sikkerhedsstruktur, med hensyn til økonomiske forslag, nye betalingsystemer. Måske endnu ikke en reservevaluta, men der vil komme mange af den slags nye idéer.

Hvad angår personen fra Costa Rica, kan jeg forsikre jer om, at vi absolut tager hensyn til alle verdens landes interesser. Og jeg vil gerne have, at du ser på de økonomiske udviklingsplaner, vi skrev allerede i 1970'erne, hvor vi havde et fuldt udbygget infrastrukturprogram for hele Afrika. Min afdøde mand arbejdede sammen med López Portillo om et økonomisk udviklings- og infrastrukturprogram for hele Latinamerika. Vi arbejdede sammen med Indira Gandhi om en 40-årig udviklingsplan for Indien. Hele Asien. Bare se på det; du kan blive overbevist om, at vi ser på verden som en helhed og ikke ud fra et vestligt synspunkt. Den eneste grund til, at jeg nævnte donuts, er, at jeg tænkte på steder som for eksempel Berlin. Berlin, hvor man lige nu har en regeringspolitik, som desværre er meget i tråd med briternes og USA's. Vi har ikke en suveræn regering. Men Berlin har ligesom New York alle de nationer, der bor der. De kunne lave en demonstration af den slags børn, der arbejder sammen og viser, at fremtiden heldigvis tilhører børn og unge. Så tilgiv mig for donuts. Jeg kan ikke selv lide donuts; jeg synes ikke, det er sund mad. De er for sukkerholdige. Men jeg tænkte bare, at der var noget – for jeg ved ikke, hvad man spiser i Costa Rica til børnefester. Så kom med et forslag, så tager vi det

med. Jeg håber ikke, at jeg gør emnet for let, men jeg ville bare gerne udtrykke min begejstring for tanken om, at børn fra alle nationer kunne være et eksempel for de voksne på, hvad det vil sige at leve sammen i fred og glæde.

Helga Zepp-LaRouche og andre taler til Den Internationale Fredskoalition, nr. 70, 4. oktober 2024

Ikke korrekturlæst

ANASTASIA BATTLE: Velkommen alle sammen! Dette er Den Internationale Fredskoalition, dette er vores 70. møde i træk, 70 uger i træk. Tak til alle, der har været med indtil nu. Mit navn er Anastasia Battle. Jeg vil være jeres ordstyrer i dag, sammen med mine medordførere Dennis Speed og Dennis Small.

Grunden til, at vi har skabt denne Internationale Fredskoalition, dette forum, er at samle og forene fredsbevægelser fra hele verden: På trods af folks ideologier, på trods af folks uenigheder, er vi nødt til at samle den internationale fredsbevægelse, hvis vi vil stoppe en atomkrig. Jeg er sikker på, at mange af jer, der er med os i dag, er med os, fordi I ved, at vi er så tæt på det, samtidig med at vi står over for et forfærdeligt folkemord i Palæstina. Endnu en gang tak til alle jer, der har arbejdet utrætteligt for at få denne sammenslutning til at fungere.

Vi vil have en række talere i dag fra hele verden, som vil gennemgå, hvad der sker. Vi har en række beretninger om

konflikter. Vi kommer fra en uge med mindst tre store demonstrationer – to i USA, en i Sverige og mange flere, tror jeg, i Tyskland. Så vi vil få mange rapporter om IPC's aktiviteter og deltagerne i dem. Også interventioner, som folk foretager.

Med det vil jeg gerne give ordet til Helga Zepp-LaRouche, som er grundlægger af Schiller Instituttet og initiativtager til Den Internationale Fredskoalition. Værsgo at gå i gang, Helga.

HELGA ZEPP-LAROUCHE: Lad mig først sige velkommen til jer alle sammen.

Det er, som om vores indsats kan være prisværdig, men jeg tror, at alle i denne samtale nok deler følelsen af, at begivenhederne udvikler sig hurtigere i retning af en potentiel atomkrig, end vores hidtidige indsats har kunnet bremse dem eller endda vende dem. Hvis folk har et mere optimistisk syn, må de meget gerne fortælle mig det. Men lige nu sidder vi på randen af en regulær krig i Mellemøsten. Det mener også Fyodor Lukyanov, som er en meget kendt russisk analytiker, kommentator og meningsdanner, og som mener, at Mellemøsten er på randen af en regulær krig. Det er meget svært at forestille sig, hvordan det skal stoppes i sidste øjeblik, men det er det, vores opkald handler om. Det, der skete, var, at Iran den 1. oktober – endelig, efter to måneders ventetid siden drabet på Hamas-lederen Haniyeh – sendte 400 missiler mod Israel. Israelerne sagde, at det var meget ineffektivt. Iranerne hævdede, at 90 % af missilerne kom igennem. Det er meget svært at verificere dette uafhængigt. Det ser ud til at være klart, at et stort antal af disse missiler kom igennem, hvilket betyder, at Iron Dome ikke er helt vellykket, og hvordan skulle den egentlig kunne være det?

Det forventes, og man kan næsten sige, at verden venter på det minut for minut, at Israel naturligtvis vil foretage et modangreb på Iran. Biden-administrationen sagde, at de tror, at en fuld krig stadig kan undgås. Tilsyneladende godkendte

præsident Biden ikke, at Israel ville angribe de iranske atomanlæg, hvilket ville være den mest alvorlige optrapning, men kun gå efter oliefelter eller raffinaderier i Iran. Og så er spørgsmålet naturligtvis, hvad den iranske reaktion vil være: Hvis Iran så laver et modangreb mod Israel, og Israel slår endnu mere igen, så er vi på en meget kort optakt til den absolutte katastrofe.

Den iranske udenrigsminister er netop ankommet til Beirut, hvor der gøres en massiv indsats for at finde en efterfølger til Nasrallah.

Israelerne har tilsyneladende sendt endnu et angreb mod flere boligblokke, hvor Hizbollah-ledelsens møde formodes at finde sted. Alt dette er ikke helt verificeret endnu, fordi det foregår i en krigszone, så du kan forestille dig, hvor anspændt situationen er.

Under alle omstændigheder har den russiske regering opfordret alle sine borgere til at forlade Israel, så længe der stadig er mulighed for at tage et fly, hvis de bekymrer sig om deres liv og sikkerhed. Og generelt kan jeg kun sige, at alt virkelig er ved at forberede sig på en optrapning af situationen. Naturligtvis ligger de amerikanske hangarskibe stadig i regionen med mange krigsskibe som en klar afskrækkelse mod Iran. Og naturligtvis Iran, som hidtil har forsøgt at undgå en generel krig, fordi jeg tror, at den nuværende ledelse klart har signaleret, at de forstår, at der ikke kan være nogen vindere i en generel krig i Mellemøsten.

Jeg tror, at den nye bog, som er skrevet af den israelske journalist Gideon Levy, {The Killing of Gaza: Rapporten om en katastrofe}. Jeg har kun læst en rapport af en stor journalist, Chris Hedges, som blev genoptrykt i {Consortium News}, der rapporterer, hvordan denne israelske journalist var en af de få journalister, der udtalte sig på denne måde. Levy rapporterer om effekten af alle disse drab i Gaza, på Vestbredden og i Libanon, ikke kun på palæstinenserne, men også på israelerne, og siger, at dette fører til mental

ødelæggelse af Israel og Palæstina, og at Israel har mistet sin medmenneskelighed, og at det største problem er, at alle de mennesker, der ser på, både i Israel, men naturligvis også det internationale samfund, som bare trækker på skuldrene over det, der sker, især i Gaza, efter at der er gået et år, at dette truer med at føre til kollektivt selvmord i Israel; og man kan tilføje, i betragtning af det eksplosive potentiale og faren for, at atomvåben i sidste ende kan blive brugt i Mellemøsten, hele den menneskelige civilisations kollektive selvmord. Så alvorligt er det.

Naturligvis er den anden store krise omkring Ukraine ikke mindre, måske mindre i overskrifterne, men det er også en igangværende optrapning der. Det ser ud til, at det ukrainske luftvåben forsøgte at ramme atomkraftværket i Kursk – uden held, men der var åbenbart et sådant forsøg. Den russiske ambassadør i Washington, Anatoly Antonov, udsendte en meget alvorlig erklæring om, at Biden-administrationen ville skubbe verden ud i en atomar katastrofe. Dette blev rapporteret i russisk tv, og han rapporterede også om personlige trusler mod ham selv og andre russiske diplomater.

Generelt er krigshysteriet i Vesten ubrudt. Der er nogle få undtagelser som Ungarn, Slovakiet, Georgien, Serbien og nogle stemmer her og der. Men generelt er EU's politik stadig at gå i krig med Rusland engang i fremtiden. Der er kommet en ny EU-kommissær for forsvar og rumfart: Hans navn er Andrius Kubilius. Han opfordrer til, at EU øger sin militære produktion, og at der straks skal ske etablering af en europæisk forsvarsunion. Han er på samme linje som den tyske forsvarsminister Pistorius, nemlig at en krig med Rusland om 6-8 år er uundgåelig. Hvorfor skubber de til konfrontationen nu, hvis EU og de europæiske nationer ikke er »krigsklare«? Det er alt sammen fuldstændig irrationelt. Og som vi har diskuteret mange gange, er den egentlige årsag hverken situationen i Mellemøsten eller i Ukraine, selv om der er detaljer, som angiver de udløsende faktorer og årsager osv.

Men den virkelige grundlæggende konflikt, som vi tydeligvis ser gå ind i sin sidste fase, er, hvad der vil ske med det kollektive Vesten, hvis neoliberale system tydeligvis er ved at kollapse, da økonomien i Tyskland er i frit fald; og frygten for, at landene i det Globale Syd danner et alternativ med BRIKS+, det Globale Syd, som i mellemtiden repræsenterer næsten 90 % af den menneskelige befolkning. Og de er fast besluttede på ikke at gå ned med Vesten. Alligevel er det klart, at hvis det kommer til en atomkrig, kan det blive hele menneskehedens skæbne.

Vi havde en meget vigtig begivenhed, som jeg absolut ikke vil undlade at nævne: Den 2. oktober havde vi et arrangement arrangeret af Schiller Instituttet med så ekstraordinære eksperter som Jack Matlock, tidligere amerikansk ambassadør i Moskva ved afslutningen af den kolde krig. Han fortalte, at der ikke var noget, der hed en uprovokeret krig fra Ruslands side. Jeg synes, det er ekstremt vigtigt, at man har nutidige vidner, som står frem og fortæller sandheden, for krigsførelsen og hvem, der kontrollerer fortællingen, bliver mere og mere voldsom. Og desværre er nogle mennesker på venstrefløj opportunistiske og taler ikke sandt. Han redegjorde for, hvordan vi egentlig kom hertil, 34 år efter den tyske genforening, som vi »fejrede« i går. Derefter blev han naturligtvis efterfulgt af en førende ekspert i atomvåben, Ted Postol, som gav en absolut hårrejsende redegørelse for, hvad der vil ske, hvis det kommer til atomkrig. Ikke for at afvise de andre talere, men især på grund af de to ekstraordinære oplægsholdere, vil jeg opfordre IPC-deltagerne til ikke bare at se denne video, men til at hjælpe med at sprede den over hele verden. For folk er nødt til at vågne op og forstå, hvad en atomkrig vil gøre. Det mindste, der vil ske, er en ødelæggelse af meget, meget store dele af den menneskelige civilisation og i værste fald alt menneskeligt og andet liv på planeten, og det er den risiko, vi står over for.

Jeg tror, det er den umiddelbare situation, vi står over for

lige nu. Derfor tror jeg, at vi er nødt til at høre de forskellige vidner rapportere om graden af mobilisering mod dette. I går var der en relativt stor demonstration i Berlin, men sammenlignet med det, vi ser, er det meget, meget langt fra det, der skal til for at stoppe det. For kun hvis disse demonstrationer bliver så store, at regeringerne må frygte, at de vil blive skubbet ud af embedet, hvis de ikke reagerer på kravene fra folk på gaden, har de nogen chance for at stoppe denne truende katastrofe. Lad os diskutere alt dette og lave en virkelig seriøs brainstorming om, hvordan vi som Den Internationale Fredskoalition kan optrappe vores indsats for virkelig at stoppe denne ubeskrivelige fare.

{{Bemærkninger under diskussionen:}}

[til Imam Elahi] Jeg vil gerne udtrykke min sympati med dig og naturligvis med alle de mennesker, der befinder sig i denne utrolige situation. Jeg håber, at dine ord er med til at ryste verdens samvittighed, for det er ikke kun i Mellemøsten. For hvis vi ikke stopper dette, vil det være på verdensplan, hvad du refererede til med pastor Martin Niemöller, at de først kom efter socialisterne, så efter sigøjnerne, så efter jøderne, og da de kom efter mig, var der ingen tilbage til at forsvare mig: Det er verdens tilstand lige nu.

Jeg vil bare sige: Lad os ikke opgive håbet om, at vi kan ændre situationen. For det, Sara [Madueño] fortalte om før, er et andet system allerede i gang med at blive bygget. Jeg har en fornemmelse af, at vi står over for en stor omvæltning, en stor katastrofe. Det ser ud, som om man ikke kan forhindre det i at ske, og man kan kun håbe, at det ikke er den sidste, virkelig store atomare katastrofe, som eliminerer alt liv på Jorden. Men jeg mener, at vi absolut bør fortsætte med den optimisme, at vores metode med dialog mellem de store religioner, dialog mellem de store kulturer, hvor vi insisterer på ikke-vold, er den stærkeste metode. Så hold fast i jeres overbevisning, og opgiv ikke håbet...

[svar på spørgsmål] Meget kort, jeg er meget taknemmelig for

dette spørgsmål, for jeg synes, det peger i den rigtige retning, som jeg eftertrykkeligt vil tilføje til de principper, der blev nævnt tidligere, som ikke at annektere territorium og de forskellige principper, der blev nævnt før: At jeg tror, vi er nødt til at tilføje et par ting, som for eksempel fredens fjender, og det er nødt til at blive defineret. Men jeg tror, at hvis man bare tænker på, at det nu er internationalt anerkendt og etableret, at der i marts 2022, der var et par dage efter udbruddet af den særlige militæroperation, var en aftale mellem både Ukraine og Rusland om en diplomatisk løsning på krisen, som blev forhandlet i Istanbul. Og det ville have været fuldt ud muligt at afslutte krigen, redde omkring 500.000 ukrainske liv og jeg ved ikke, hvor mange russiske liv, og hvordan blev det ødelagt? Det ved vi godt: Det var Boris Johnson, som fløj ind fra London til Kiev og fortalte præsident Zelenskyj, at han skulle blive ved med at kæmpe, at han ikke skulle gå med til forliget, fordi han så ville have opbakning fra NATO og hele Vesten.

Det og mange, mange andre hændelser, hvor en diplomatisk løsning allerede var ved at blive underskrevet og gennemført, og så kom der en eller anden indgriben, mange gange fra briterne, som ansporede til det, og krigen fortsatte. Og jeg mener, at vi absolut må indføre en ny kategori af »fredsfjender«, og vi må diskutere en måde, enten i FN-processen eller i en eller anden form, hvorpå dette kan forbydes! Med andre ord må vi skabe en bevidsthed blandt verdens befolkning om, at der findes sådanne fjender af fred, og fordi folk ellers bliver ved og ved, og folkedrabet fortsætter, og mordene fortsætter, og elendigheden fortsætter, og de mennesker, der faktisk er dem, der personligt og konkret anstifter det, bliver aldrig stillet til ansvar.

Jeg har ikke et færdigt svar på, hvad der er den korrekte diplomatiske procedure – skal det være folkeafstemninger, skal det være i de nationale parlamenter, skal det gå til FN's Generalforsamling? Det skal afklares og diskuteres. Og jeg vil

også invitere rigtige juridiske eksperter, som sikkert har tænkt over det, [der er] en masse diskussion om behovet for at reformere FN, så det kan løse mange af de problemer, som ikke er håndterbare lige nu, men jeg synes, det er et meget værdifuldt punkt.

{Afsluttende bemærkninger

Jeg tror, at i betragtning af tingenes tilstand, som virkelig er oprørende, når man ser på nyhederne, internetdækningen. Men taleren fra Palæstina sagde, hr. Kuttab, at folk i Beirut sidder der lige nu og venter på det ene angreb efter det andet, uden noget sted at tage hen. Og mens jeg kiggede, kom der rapporter om, at israelerne igen havde foretaget nogle meget hårde angreb, som tydeligvis var rettet mod Hizbollahs generalsekretær Nasrallahs efterfølger. Folk sidder bare der, som om de venter på døden. Og jeg vil virkelig også minde folk om at tage imam Elahis ord fra Dearborn til sig, for vi er nødt til at få folk til at vågne op! Folk er følelsesløse over for det folkemord, der foregår. Det er næsten, som om alle følelser er blevet dræbt, og tingene bare sker, og du ser på det, og den moralske ligegyldighed kan vi ikke tolerere.

Ellers kan jeg kun sige, at jeg ikke tror, vi har udtømt alle muligheder, for jeg vil give dig et eksempel: Ved fredsdemonstrationen i Berlin i går var der en usandsynlig taler, nemlig [Peter] Gauweiler fra CSU. Det er på det politiske spektrum i Tyskland mere på højre side. Han sagde, at han var lidt genert, selv om han ikke er genert, men det var hans første tale til en fredsdemonstration i hans liv. Og så citerede han Franz-Josef Strauss. De af jer, der har været med i et stykke tid, vil huske, at han var en meget, meget skarp figur – hadet af mange, men han var en figur, han var en rigtig karakter. Han var en politiker, som de bør være. Man kan måske ikke lide, hvad de siger, men han var ægte i forhold til de kunstige figurer, vi har mange af i dag. Og Gauweiler citerede Strauss, og han lød som fra venstre – til venstre for Baerbock, til venstre for Scholz. Det viser bare, hvordan det

politiske spektrum er forsvundet. Under alle omstændigheder pegede han på en meget interessant ting, nemlig at det, den tyske regering faktisk gør med den tyske hær, er ulovligt og forfatningsstridigt, fordi den tyske forfatning kun definerer den tyske hærs opgave til at forsvare landet – ikke til at være involveret i internationale angreb og så videre. Så da han er advokat, er jeg sikker på, at han nok skal finde på en strategi for at gøre det til et stærkere emne. Og jeg tror også, at mange forfatninger eller lovgivninger har ganske gode love, som er helt tilstrækkelige til at imødegå det, der foregår på nuværende tidspunkt.

Men jeg vil virkelig opfordre folk: Se, det, der sker lige nu, er så utroligt, ikke bare hjerteskrærende, men det er selvmorderisk, det driver civilisationen mod et kollektivt selvmord, og i lyset af det, så hav modet til at handle. I går blev det foreslået, at vi måske skulle opfordre til demonstrationer hver anden uge. Straks kom argumentet om, at det er for meget, det er så dyrt at have højtaleranlæg og store telte. Måske er det ikke det, der er brug for. Måske skulle vi bare opfordre folk til at samles hver anden uge uden alt det her, bare samles på en markedsplads i din by. For jeg tror, det kræver en mobilisering. Jeg tror, at vi nu er fire uger fra det amerikanske valg, og jeg er bange for, at det er de mest afgørende uger i vores levetid, i menneskehedens historie. Og vi er nødt til på en eller anden måde at bringe alt i kraft, hvad vi kan. Eller måske kan vi ikke få det organiseret denne gang, men jeg vil gerne begynde at cirkulere denne idé om at holde dette hver anden uge på torvet, uanset hvor du er.

For det andet vil jeg gerne gentage det: Vi er nødt til at have diskussionen om den internationale sikkerheds- og udviklingsarkitektur. For efterhånden som kriserne i Mellemøsten og Ukraine udfolder sig – og man kunne tilføje situationen i Fjernøsten omkring Kina og Filippinerne og Det Sydkinesiske Hav og Taiwan – tror jeg absolut ikke, vi kommer

ud af det, hvis vi ikke har en international sikkerheds- og udviklingsarkitektur, som tager hensyn til alle landes interesser. Det er ikke en utopisk idé: Jeg tror, det er en opskrift på overlevelse. Så hjælp os med at udbrede denne idé.

Jeg synes, BRIKS er på en god vej. Der er en masse diskussion om det kinesiske forslag om det Globale Sikkerhedsinitiativ, det Globale Udviklingsinitiativ, det Globale Civilisationsinitiativ, som skal ses i sammenhæng. Det er bare en anden måde, som kommer fra kineserne, og som går i samme retning, som vores forslag om den nye sikkerheds- og udviklingsarkitektur også udtrykker, hvilket i høj grad også altid har inkluderet ideen om en dialog mellem kulturer og civilisationer. Så hjælp os med at få det på dagsordenen. Og lad os forsøge at gøre den næste IPC-begivenhed til en meget stærk begivenhed, for vi er nødt til at ryste verdens befolkning til at gribe ind på enhver mulig måde for at stoppe det skrækshow, der udfolder sig for øjnene af os.

Opgør i FN, det Globale Syds udfordring af den unipolære orden

**Webcast med Schiller
Instituttets grundlægger
Helga Zepp-LaRouche**

Ikke korrekturlæst

Torsdag den 26. september 2024

HARLEY SCHLANGER: Velkommen til vores ugentlige dialog med Schiller Instituttets grundlægger og formand Helga Zepp-LaRouche. Det er torsdag den 26. september 2024. Jeg hedder Harley Schlanger, og jeg er jeres vært i dag. Du kan sende spørgsmål og kommentarer via e-mail til questions@schillerinstitute.org eller sende dem til chat-siden.

Helga, en stor del af verdens opmærksomhed har de seneste dage været rettet mod FN's generalforsamling i New York City. Spørgsmålet om krig og fred er et centralt emne, som tages op, da NATO's krig mod Rusland truer med at udvikle sig til tredje verdenskrig, og da Netanyahu og Israel udvider deres krig til det sydlige Libanon med brutale følger. Zelenskyj holdt en sindsoprivende tale til FN's Generalforsamling i går, hvor han krævede mere krigshjælp og frihed til at angribe Rusland. Biden er under ubarmhjertigt pres fra London for at give Ukraine grønt lys til at sende missiler dybt ind på russisk territorium, og i går udsendte præsident Putin en revideret doktrin omkring atomprogrammet. Hvilke ændringer foretog han, og hvad er konsekvenserne af disse ændringer?

HELGA ZEPP-LAROUCHE: Jeg tror, at verden er ved at få øjnene op for, hvor vi står. De facto har Putin virkelig gjort den røde linje så klar, at alle kan se, at hvis der kommer et angreb fra et land, som kun har konventionelle våben, men som støttes af et land, med atomvåben, og hvis der kommer et massivt luftangreb, så har Rusland ifølge sin nye doktrin fri ret til at besvare det med atomvåben. Det refererer meget tydeligt til Ukraine, da forskellige russiske talsmænd fra Lavrov til Peskov og jeg tror, at Putin selv har gjort det meget klart, at alle disse ukrainske angreb ikke ville være mulige uden USA's eller NATO's vejledning, satellitstøtte, datastøtte, og så er NATO de facto allerede på randen af at være i krig med Rusland, og at hvis dette yderligere skridt tages, at Biden kapitulerer over for kravet om, at USA giver Ukraine grønt lys til at bruge langdistancemissiler til at

ramme dybt ind i Rusland, så er den betingelse opfyldt. Så vi er på kanten, og jeg kan kun sige, at disse vestlige kommentatorer, som i Tyskland, der dybest set stadig siger, at Putin »bluffer«, disse mennesker er så fuldstændig ude af deres forstand, at man kun kan sige, at vi virkelig er i fare for at blive regeret af galninge, og medierne, som er fuldstændig i sådanne galninges tjeneste.

Så det eneste svar på nuværende tidspunkt er en bred offentlig diskussion. De demonstrationer, der er planlagt for den næste periode, både i USA og især i Tyskland, skal være en klar demonstration af, at masser af mennesker, i bedste fald hundredtusinder eller millioner af mennesker, mener, at de er absolut imod dette. Og der må endelig komme den længe tiltrængte diskussion om, hvor vi står, og hvorfor denne nuværende politik med at forsøge at opretholde »overherredømme«, når dette overherredømme tydeligvis allerede er fortid, det må vendes, og vi må sætte en helt anden tilgang på dagsordenen, som f.eks. det, vi har diskuteret i næsten tre år nu: En ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur, som virkelig skal have en helt anden tilgang, stoppe denne geopolitiske konfrontation og gå ind i et samarbejde med den Globale Majoritet af lande, der helt klart bevæger sig i en anden retning.

Men hvis folk ikke lytter til denne alarmklokke, kan det være for sent for hele menneskeheden.

SCHLANGER: Det andet land, som er i Vestens geopolitiske søgelys, og du er lige vendt tilbage fra en hurtig rejse dertil, hvad var din fornemmelse af at være i Kina? Jeg ved, at du ikke har været der i et stykke tid. Hvordan er situationen der?

ZEPP-LAROUICHE: Jeg har ikke været der i et år, og det interessante er, at hver gang man vender tilbage til Kina, selv om der kun er gået et år, bliver man fuldstændig chokeret over forandringerne til det bedre. Anledningen til, at jeg rejste dertil denne gang, var den internationale fredsdag den

21. september, og jeg deltog i vigtige festligheder i Shandong-provinsen, i Jinan og Weifang. Og det var en ret betydningsfuld konference med folk fra mange, mange lande, som grundlæggende fejrede Kinas bidrag til en helt anden tilgang.

Det bemærkelsesværdige er, at Kina helt klart har fået et gennembrud som det førende land inden for mange, mange fakulteter – jeg har ikke det nøjagtige tal nu, men det er noget i retning af 65 områder, hvor Kina nu er førende inden for ca. 55. Så det er for længst forbi det punkt, hvor intellektuel ejendom skal beskyttes mod Kina, for i mellemtiden er Kina førende! Så Kina var det første land, der landede et rumfartøj på Månens bagside, nu to gange. De har lige afsluttet en meget vellykket mission, hvor de bragte materialer tilbage fra Månens bagside – der har ikke været nogen andre før det. Og på samme måde besøgte vi under denne flere dage lange fejring nogle af de højteknologiske virksomheder, hvor Kina er på forkant med udviklingen inden for optik og forskellige nye teknologier, men også inden for robotteknologi, automatiserede fabrikker og højteknologiske landbrug.

Og jeg kan kun sige, at jeg besøgte Kina første gang i 1971, og jeg tog også ud på landet. Der var ingen mekanisering der; folk var virkelig, ekstremt fattige, praktisk talt på niveau med landene syd for Sahara. Og nu har de et landbrug, som er fuldstændig intelligent, det er integreret med alle former for digitalisering og intelligente teknologier. Der findes absolut intet af den slags i Europa eller USA. Og folk er generelt glade.

Så ideen om, at Kina kun laver propaganda eller sælger en fortælling – Kina {gør}, hvad de siger! De forbedrer livet for deres eget folk, og grunden til, at den kinesiske model er så meget mere attraktiv, er, at de forbedrer livet for folk i hele verden, især i Afrika og de asiatiske lande, og det kommer til udtryk i en helt anden attitude. Nu er det ikke sådan, at Vesten konkurrerer med fortællingen. Vesten tænker

stadig, at det er et spørgsmål om fortællingen, mens Kina gør det i virkeligheden og forbedrer livet for så mange mennesker. Så kontrasten kunne ikke være større.

Denne fredsdag, som blev arrangeret af Chinese People's Association for Peace and Development, var en absolut demonstration af, at en anden samarbejdsmodel er mulig, og at det er vejen til fred. Og idéen om fred gennem udvikling er en realitet, som denne nye model virkelig gør synlig for folk.

SCHLANGER: Vi har lige fået en besked fra Bob van Hee; jeg tror, han stadig er folkevalgt i Minnesota, som svar på det, du sagde om Putin. Han sagde: »Putins seneste udtalelser om USA's involvering i leveringen af våben til Ukraine er for mig en perfekt timing til at ruske op i det såkaldte amerikanske lederskabs dumhed.« Han opfordrer til, at der udarbejdes et budskab til vores folkevalgte, så folk kan få deres stemme hørt for at stoppe dette vanvid, og han sagde, at hvis vi udarbejder et sådant budskab, »vil jeg og andre sende det til vores ledere i D.C. for at stoppe dumheden i at være medskyldige i Ukraines involvering i angrebet på Rusland.« Så det er fra en tilhænger i Minnesota.

Helga, du nævnte vigtigheden af den Globale Majoritet, som ses i FN, der går imod USA's og NATO's politik. Der er et spørgsmål her fra en person, der sagde: »Jeg hører dig tale om det Globale Syd, men det Globale Syd er ikke rigtig forenet. Det er ikke stærkt nok. Hvordan skal de kunne tage kampen op mod City of London og NATO?«

ZEPP-LAROUCHE: Det Globale Syd er en meget forskelligartet kombination af lande. De forsøger at skabe et nyt system. Der vil være det årlige topmøde i BRIKS i Kazan i Rusland den 22.-24. oktober. Og selv om jeg ikke har kendskab til planerne for det topmøde, tyder alt på, at der vil blive taget et stort skridt fremad i bestræbelserne på at skabe et andet betalingssystem, et andet kreditsystem, og at alle bestræbelserne på at øge den økonomiske magt i landene i det Globale Syd vil blive bragt et stort skridt fremad.

Nu kunne det være en overraskelse, det kunne være et nyt Bretton Woods, som der tales om i en artikel af Pepe Escobar. Jeg har ikke noget belæg for at tro, at det vil ske; det kunne ske. Under alle omstændigheder tror jeg, at nøglespørgsmålet er, at vi skal overbevise landene i det Globale Nord, i det kollektive Vesten, i det tidligere eller nuværende NATO, om, at de skal samarbejde: Vi kan ikke have en situation, hvor verden bliver delt i to nye blokke, hvor NATO bliver til »Globale NATO« med konfrontation; Mellemøsten på randen af en potentiel regional krig, der kan komme ud af kontrol; situationen i Ukraine absolut på randen af en katastrofe; så flere provokationer i Taiwanstrædet, i Det Sydkinesiske Hav. Vi er nødt til at komme væk fra denne konfrontationskurs, ellers vil en fejltagelse – situationen er så absolut anspændt, at en lille menneskelig fejl, en teknisk fejl, en række uheld, kan gøre en ende på civilisationen! Vi er nået til det punkt.

Så jeg tror ikke, det er et spørgsmål om det Globale Syd mod det Globale Nord.

Jeg tror, at vi er nødt til at nå til et punkt, hvor vi i Vesten er nødt til at sige, at vi vil samarbejde. BRIKS-landene bevæger sig i den rigtige retning. Kina har helt klart en helt anden tilgang: De tænker på en langsigtet, harmonisk udvikling af alle nationer. De forsøger ikke at opnå overherredømme. Jeg har virkelig studeret dette i et halvt århundrede, og der er absolut ingen måde, hvorpå Kina ønsker at erstatte USA's hegemoni – det er ikke deres hensigt. Og det ville være meget, meget nemt for landene i det kollektive Vesten bare at sige: »Vi vil samarbejde med det nye system, der er ved at opstå«, for vi har problemer nok, som vi skal løse sammen: overvinde fattigdom, underudvikling, skabe et sundhedssystem for hele verden; sørge for, at alle børn har adgang til universel uddannelse. Der er så mange problemer, som bedst løses i fællesskab. Og jeg tror, at det er det absolutte skridt, vi skal tage, og vi har valget: Vil vi have tredje verdenskrig, hvis vi holder fast i denne konfrontation

mod Kina, Rusland og dermed det Globale Syd? Eller skal vi gå i retning af at tro, at vi kan løse alle problemer sammen? Og jeg tror, at det er et spørgsmål, hvor alle personligt bliver udfordret til at være med til at skabe løsningen.

SCHLANGER: Vi har endnu et spørgsmål om BRIKS-topmødet på vej fra en supporter, der arbejder med afrikanske regeringer og ikke-statslige organisationer. Han sagde, at han har to spørgsmål om BRIKS-topmødet, der finder sted den 22.-24. oktober: »Er det muligt, at de vil være klar til at indføre en ny valuta, for jeg er bange for, at hvis de venter for længe, vil USA og briterne sabotere deres initiativ?« Og for det andet spørger han: »Vil du være der, eller vil Schiller Instituttet have repræsentanter der? Jeg synes, det er vigtigt, at Schiller Instituttet er der for at hjælpe med at forme diskussionen.«

ZEPP-LAROUCHE: Jeg tror, at der er bestræbelser på at bevæge sig i retning af en ny valuta, men det er ikke et let spørgsmål. Jeg mener, tænk bare på de fejl, der blev begået i forbindelse med oprettelsen af euroen: For man kan ikke samle økonomier og lande med helt forskellige økonomiske udviklingsniveauer i én integreret økonomisk og valutamæssig zone uden at skabe massive problemer for dem, der er mindre udviklede. Så det skal være meget omhyggeligt udformet, og jeg ved, at der er nogle fremragende økonomer både i Rusland og i Kina, som lægger en stor indsats i denne opgave.

Så jeg kan kun sige, at hvis man bevæger sig for hurtigt eller for langsomt, så tror jeg ikke, at der er nogen fare på færde. Den eneste fare er, at kræfter i Vesten, som briterne har demonstreret med Keir Starmers besøg i Washington, at de forsøger at gå efter den militære konfrontation for at kompensere for svagheden i deres økonomi; at indsatsen for at dæmpe det nye økonomiske system vil være på det militære område og bringe os ind i Tredje Verdenskrig: Det er faren...

Nu tror jeg, at Schiller Instituttet, {EIR}, helt sikkert vil dække begivenheden. Jeg tror ikke, at vores indsats for at

forme, hvad der sker, vil være i Kazan, fordi det vil være et regeringsmøde. Men jeg tror, at vi helt sikkert vil komme med alle mulige løsninger, især ideen om det nye niveau af den nye udviklings- og sikkerhedsarkitektur, som er det, Schiller Instituttet promoverer. På samme måde går Kina i retning af det, Xi Jinping har foreslået som det Globale Sikkerhedsinitiativ, det Globale Udviklingsinitiativ og det Globale Civilisationsinitiativ, som går i samme retning. Der er en stor samhørighed. Men jeg tror, at vores unikke bidrag er at forsøge at uddanne folk i Vesten om det utrolige potentiale, der ville være, hvis de stoppede deres geopolitiske spektakel – fjernede det fra deres næse – og tænkte i samarbejde på et helt nyt niveau: Tænke på menneskeheden, som den burde være om 100 år, og så bruge den visdom fra fremtiden til at løse problemerne i nutiden.

SCHLANGER: Helga, jeg har to spørgsmål om det delstatsvalg, der fandt sted i søndags, den 22. september, i Tyskland. En skriver: »Efter at Scholz-koalitionen blev knust af vælgerne i tre tyske delstater, hvad så nu? Vente et år på det nationale valg [planlagt til september 2025], eller kan der gøres noget for at stoppe den skade, de forvolder?« Og det andet spørgsmål var: »Hvor stærk er den ekstreme højrefløj i Europa og Tyskland?«

ZEPP-LAROUCHE: Jeg tror, at valgresultaterne i disse tre delstater, Thüringen, Sachsen og Brandenburg, helt klart har ændret den politiske situation i Tyskland. Jeg tror, at det bedste resultat er De Grønnes forsvinden, deres pulverisering. Nogle har sagt, at dette er {Ibykus' kraner}, med henvisning til Schillers digt, hvor de skyldige afslører sig selv og bliver stillet for retten på grund af deres egen manglende evne til at holde forbrydelsen skjult. Nu er den forbrydelse, De Grønne har begået, den fuldstændige ødelæggelse af den tyske økonomi: De fik præsenteret lovforslaget, ledelsen trådte tilbage, og den grønne ungdomsorganisation, ikke alene trådte hele ledelsen tilbage, men de forlod også partiet og

antydede, at de vil skabe et nyt parti på venstrefløjen, hvilket betyder, at De Grønne i det mindste for tiden er færdige. Og det er en god ting, for den grønne politik er det, der har været det mest ødelæggende element i ødelæggelsen af den tyske økonomi, bortset fra de geopolitiske faktorer som sabotagen af Nord Stream 2, som i øvrigt også bliver et emne igen. For den russiske efterretningstjeneste har netop udsendt en erklæring om, at de er sikre på, at Nord Stream-rørledningen blev saboteret af briterne og amerikanerne.

Men jeg tror, at med hensyn til valget kan det meget vel være, at den nuværende koalitionsregering ikke holder et år mere. Jeg tror, der er mange faktorer, der spiller ind, og alle disse partier er i oprør. Socialdemokraterne, hvis de beholder Scholz – alternativet ville være forsvarsminister Boris Pistorius, hvilket er endnu værre, fordi han ønsker at gøre Tyskland »krigsparat«. Jeg tror, at Tyskland virkelig har brug for en klar afvisning af krigspolitikken: Denne afvisning er det, der forener AfD, i det mindste delvist, med Bündnis Sahra Wagenknecht (BSW): Det er et positivt element.

Problemet er, at højrefløjen, det du sammenfatter med »højrefløjen«, er en meget blandet landhandel: Der er mange mennesker, som er ganske fornuftige, som er for alle de rigtige politikker, som afviser NATO's krigspolitik, som er for atomkraft, som er for alle mulige ting, som man kan støtte; men jeg tror, at problemet er, at de har visse meget uheldige elementer i deres parti, som de burde smide ud, og så kunne man arbejde sammen med dem – men indtil videre har de ikke været villige til at gøre det.

Så jeg tror, vi ser en tektonisk forandring, og problemet er, at massemedierne forhindrer folk i at få en idé om alternativet. Hvis man for eksempel spørger almindelige mennesker i Tyskland, hvad de ved om BRIKS, så ved de næsten ingenting. De har ingen idé om, hvilken enorm chance for fremtiden, der opstår der. Tyskland er for eksempel en eksportnation, og det ville være det mest naturlige for

Tyskland at samarbejde med voksende markeder. Hvis Tyskland ville deltage sammen med andre lande i BRIKS og forhåbentlig andre europæiske lande og endda USA for at skabe 2-3 milliarder nye produktive job i Afrika, Asien og Latinamerika, ville det være en måde at løse migrantproblemerne på, på en human måde. Afrika vil have 2,5 milliarder mennesker i 2050, og den eneste måde, hvorpå der vil være en positiv fremtid og ikke hundredtusinder af migranter, der kommer til Europa og drukner i Middelhavet eller bliver skubbet af EU's grænsevagter i Frontex på en modbydelig måde, som det er sket indtil nu, ville være, hvis Europa vendte sig om og sagde: »Vi vil samarbejde med BRIKS om at skabe 2 milliarder nye produktive job inden 2050 og hjælpe Afrika med at modernisere sig.« Det ville kræve joint ventures mellem Kina og europæiske nationer og andre nationer rundt om i verden: Og det er den retning, vi skal skubbe det hele i, og så er der håb.

SCHLANGER: Vi har et spørgsmål fra en professor, som sagde: »Med Ukraines beslutning om at slå til dybt inde i Rusland, hvis det sker, og om at opstille atomare missiler i Tyskland, har vi så brug for, at folk i NATO-landene strømmer ud i gaderne, som de gjorde i kampagnen mod euro-missilerne i 1980'erne?«

ZEPP-LAROUCHE: Det er helt klart, hvad vi skal opnå, for situationen lige nu er, at alle tegn tyder på krigsforberedelser. Der tales om, at det tyske samfund skal være forberedt på snart at håndtere et meget stort antal sårede, der kommer tilbage fra alle mulige fronter i øst. Røde Kors får endda at vide, at de skal integreres i et sådant system. Det er meningen, at sundhedssystemet i Tyskland skal prioritere de sårede fra de kommende krige – jeg mener, det er sindssygt!

Og heldigvis er der nu flere mennesker, der vågner op til denne fare. Jeg tror, at den næste store demonstration bliver den 3. oktober i Berlin, og det er nødvendigt, at vi virkelig sørger for, at denne demonstration bliver meget, meget stor.

Så hvis du har mulighed for det, så hjælp med at opbygge den. Den 28. september vil der være en stor demonstration i USA: Det skal absolut gøres så stort som muligt. Og jeg tror, vi er nødt til virkelig at vække folk: Hvis du kender dine naboer, dine kolleger, så tal med dem om det! Tal med dem, for folk har på en eller anden måde mistet erindringen om de sidste verdenskrige i det 20. århundrede, og de yngre generationer synes at være blevet så påvirket af computerkrigsspil, at de har mistet fornemmelsen af, hvad det betyder, når byer som Dresden bliver jævnet med jorden af massebombardementer, og den elendighed, der fulgte med. På et af de sidste møder i Den Internationale Fredskoalition havde vi besøg af en professor fra Tyskland, som havde boet i Dresden som ung dreng, da bombardementerne fandt sted, og han var meget følelsesladet, da han fortalte om det. Og jeg tror, at den virkelighed skal bringes hjem til folk i dag, for hvis det kommer til en tredje verdenskrig, tror jeg, at der er mange lande, som der ikke vil være noget tilbage af. Og hvis det bliver en global krig, hvilket er meget sandsynligt, når man begynder at bruge atomvåben, vil hele civilisationen forsvinde, da atomkrigen vil blive efterfulgt af ti års atomvinter.

Og sandsynligheden for, at de mennesker, der tror, at de kan overleve det i deres bunkere, hvilket er en meget lille procentdel af de privilegerede mennesker, tror jeg vil være et mareridt, som ikke vil fungere i virkeligheden: For tanken om, at man kan leve i flere år i en bunker og så komme ud og fortsætte sit liv, er ikke et særlig realistisk perspektiv. Men det er, hvad nogle mennesker diskuterer i disse dage!

SCHLANGER: Vi har to spørgsmål mere om mediespørgsmålet og også anmodninger til dig om at give folk en bedre fornemmelse af, hvordan de skal organisere sig omkring det. Det ene er fra Storbritannien, hvor en person skriver: »Medierne stempler alle, der er imod fortællingen, som >det yderste højre<. Men er der virkelig en 'yderste højrefløj' i Tyskland? Hvad er deres politik?«

Og det andet spørgsmål er fra Pat, som skriver: »Mainstream-medierne kontrollerer en stor del af befolkningen. Hvordan kan sandheden komme til at afsløre det kvælertag? Hvad skal vi gøre for at få sandheden ud til folk?«

ZEPP-LAROUCHE: Jeg tror først og fremmest, at der er en slags digt af Friedrich Schiller – det er mere som disse par eller {distichon} på tysk – hvor han siger: »Hvis du ikke kan være en helhed, så knyt dig til en.« [Og jeg tror, at det er sandt, for hvis man kun er et individ, føler man sig næsten hjælpeløs over for det, vi står over for. Derfor bør du i morgen deltage i mødet i Den Internationale Fredskoalition: Det er et forsøg på at forene den internationale fredsbevægelse, som vi har været i gang med i over et år nu – i morgen er det 69. møde i træk, hvor vi mødes hver fredag, og vi er vokset ganske støt. De sidste par møder har vi haft mere end 1.000 deltagere online, og så har tusindvis af andre set videoen bagefter. Og hver uge diskuterer vi, hvad vi skal gøre. Og jeg tror, at en af de tidligere spørgere spurgte: »Hvorfor sender I ikke et budskab ud?« Måske vil vi præsentere et kort budskab i morgen, så folk har noget at bevæbne sig med, så de kan ringe til de folkevalgte, bruge sociale møder, tale med alle deres slægtninge, kolleger og venner: Få dem mobiliseret, for vi befinder os virkelig i et utroligt farligt øjeblik, og jeg tror, at til sidst – jeg er ret sikker på, at kontrollen over medierne smuldrer. Det faktum, at vi i Tyskland havde disse valgresultater, hvor to partier, FDP Liberale og De Grønne, blev pulveriseret, og dybest set udtrykker befolkningen deres bekymring med en klar erklæring mod krigen.

Så det er ikke umuligt. Men jeg vil sige, at det mest umiddelbare, du kan gøre, er at slutte dig til Den Internationale Fredskoalition (IPC) i morgen; fortæl alle dine venner om det, vi vil igen have en ekstraordinær kombination af talere. Så vidt jeg ved, er der ingen platform, som mødes regelmæssigt med udveksling af synspunkter på så højt et niveau, altid om dagens emner. Og du kan være sikker på, at vi

i morgen udførligt vil diskutere konsekvenserne af, at Rusland har ændret sin atomare doktrin som reaktion på NATO's politik. Og jeg tror, at det er noget, der vil trænge igennem til befolkningen, fordi vi nu er ved at nå et punkt, hvor der næsten ikke er nogen vej tilbage – men ikke endnu: Så der er stadig tid til at gøre noget.

SCHLANGER: I den forbindelse har vi lige fået en besked fra en person, som sagde: »Min ven sagde til mig, at jeg skulle melde mig til Den Internationale Fredskoalition i sidste uge. Jeg var skeptisk. Jeg har altid troet, at LaRouche-bevægelsen var noget marginal, og at ideen om at tage den internationale kamp op var noget håbløs. Men jeg er glad for, at min veninde blev ved. Hun har bedt mig om at komme med i ugevis. Jeg kom med: Det var utroligt!« Og hun skriver: »Jeg opfordrer alle til at deltage i opkaldet og blive aktive.«

Opkaldet finder sted kl. 11 østkysttid i morgen. Og jeg tror, at det viser, at folk bliver berørt af det, vi gør. Situationen er under forandring, der er et vakuum for reel diskussion på grund af mediernes rolle, men det er det, vi gør – vi ændrer det.

Så, Helga, har du nogle afsluttende ord?

ZEPP-LAROUCHE: Nej, men dette er helt klart det farligste øjeblik i verdenshistorien nogensinde. Og i stedet for at gemme sig og tænke, »hvordan kan jeg bevare mit privatliv«, som under Anden Verdenskrig, hvor de mennesker, der forsøgte at undgå krigen, endte med at blive ramt, fordi det endte med, at der ikke var noget sted at gemme sig. Og faren for en tredje verdenskrig er helt sikkert, at der ikke er noget skjulested! Så mobiliser det positive billede, du har af menneskeheden, og handl ud fra kærlighed til menneskeheden. For det, der motiverer mig stærkest, er tanken om, at hvis vi ikke løser dette problem, så vil alle de smukke ting, der er blevet skabt af generationer før os, gå tabt: Beethovens og andre komponisters musik; poesien fra alle de smukke digtere rundt om i verden vil være blevet komponeret for ingenting. Og

det ville være en skam!

Så det er virkelig noget, man skal mobilisere i sig selv for at have styrken til at være en del af løsningen og stoppe dette og skabe en bedre verdenssituation med en ny økonomisk verdensorden ved at samarbejde med BRIKS-landene, for det ville være den nemme udvej.

SCHLANGER: Nå, Helga, jeg ved, at du er træt af jetlag og lige er kommet tilbage fra din rejse. Men tak, fordi du er med os i dag. Og igen, alle bør være med i morgen kl. 11.00 østkysttid. Du kan registrere dig og få linket på Schiller Instituttets hjemmeside. Så indtil i morgen, Helga, vi ses senere.

ZEPP-LAROUICHE: Vi ses i morgen!

Panel 2: Verden på afgrundens rand: For en ny westfalsk fred!

Online-konference 15. juni 2024 kl 18 eller senere.

Panel II: Den Globale Majoritets forventninger til udvikling (18.00-21.00 CET; 12:00 ET)

Ordstyrer, Dennis Speed

- Jacques Cheminade, formand for Solidarité et Progrès, tidligere fransk præsidentkandidat (Frankrig)
- H.E. Donald Ramotar, tidligere præsident for Guyana (Guyana)

- Michele Geraci, tidligere statssekretær, det italienske ministerium for økonomisk udvikling (Italien)
 - Folker Hellmeyer, cheføkonom i Netfonds AG (Tyskland)
 - H.E. Ambassadør Prof. Dr. Manuel Hassassian, Den Palæstinensiske Myndigheds ambassadør i Danmark (Palæstina)
 - Prof. Dr. László Ungvári, tidligere præsident for Wildau University of Technology (Ungarn)
 - Tre repræsentanter fra det Globale Syd, som endnu ikke er annonceret
-

Stop drabene, start genopbygningen: Den palæstinensiske ambassadør i Danmark H.E. Prof. Dr. Hassassian inkl. udskriftet af talen og diskussionen

10. maj 2024. 52 minutters indhold (resten er tomt).

Del 2 fra Schiller Instituttets seminar i Danmark:

Stop drabene og begynd at genopbygge Gaza og regionen med Oase-planen:

LaRouche-løsningen for fred gennem udvikling.

H.E. Prof. Dr. Manuel Hassassian er Den Palæstinensiske

Myndigheds ambassadør i Danmark.

Tidligere ambassadør i Storbritannien og Ungarn. Kandidatgrad i internationale relationer fra University of Toledo, Ohio, og ph.d. i statskundskab fra University of Cincinnati. Var Executive Vice President for Bethlehem University på Vestbredden og professor ved University of Maryland, hvor han udviklede et kursus i konfliktløsning mellem Israel og Palæstina. Han var PLO's chefrådgiver i spørgsmålet om Jerusalems status.

Ambassadøren holdt en meget polemisk tale om det palæstinensiske folks igangværende tragedie, konfliktens historie, og hvad der er nødvendigt for at stoppe folkemordet. Ambassadøren opfordrede de 12 lande, der var repræsenteret på seminaret, og det internationale samfund til at handle for at stoppe drabene og anerkende et suverænt Palæstina. Han understregede behovet for en politisk løsning baseret på palæstinensisk suverænitet, støttet af økonomisk udvikling. Oase-planen (oprindeligt foreslået af Lyndon LaRouche i 1975) vil være en vigtig katalysator for økonomisk udvikling, fastslog han.

Tolv ambassader fra Sydvestasien og Nordafrika, nationer andre steder i Asien og Afrika og fra Vesteuropa deltog i seminaret, foruden medlemmer og venner af Schiller Instituttet.

Stop drabene og begynd genopbygningen:

Dansk oversættelse af talen af H.E. Ambassadør Prof. Dr. Manuel Hassassians, Den Palæstinensiske Myndigheds ambassadør i Danmark, ved Schiller Instituttets konference i København, onsdag den 8. maj 2024

Det er en stor fornøjelse at mødes med jer her til morgen. Jeg takker Schiller Instituttet for at have inviteret mig til at tale om et emne, der i bedste fald er usikkert, om man så må sige. Vi takker Helga for hendes omfattende introduktion af Oase-planen, og hvordan den kan føre til stabilitet og til

regional og global sikkerhed. Selvfølgelig fortsætter debatten med sådanne teorier, så længe de ikke er gennemført fuldt ud, men ideer bør altid udbredes for i sidste ende at finde en sandsynlig løsning på at skabe en mere sikker verden.

Vi husker, at vi bortset fra Den kolde Krig i 60'erne og 70'erne følte os mere sikre, og at verden var meget mere stabil, da vi havde udbredt polaritet i stedet for unipolaritet, men da Sovjetunionen brød sammen i 1988, blev vi vidne til en unipolær magt, hvis konsekvenser vi ser i dag med regionale krige, ustabilitet og det, jeg kalder ny imperialisme.

Nu har vi hørt så meget om regionale konflikter og om den palæstinensisk-israelske konflikt: Jeg kunne starte med at sige, at denne konflikt ikke startede den 7. oktober, og jeg vil ikke gå ind i en forklaring på, hvorfor den 7. oktober fandt sted, men det er en naturlig reaktion for mennesker under 13-14 års belejring at handle på den måde, de har gjort.

Spørgsmålet er, om palæstinenserne blev angrebet den 8. oktober: Overalt blev palæstinenserne og deres ledere angrebet som terrorister, som om de ikke er mennesker, der har lidt under besættelse i de sidste 75 år. Men efterhånden som krigen udviklede sig, efterhånden som aggressionen mod vores folk i Gaza udviklede sig, begyndte den internationale samvittighed at vågne op for at se, om denne uforholdsmæssige reaktion på det, der skete den 7. oktober og i de sidste 75 år, kan retfærdiggøres eller ej? Det var det udfordrende spørgsmål, som blev stillet til det internationale samfund. Og vi begyndte dag for dag at opleve mere sympati og empati med det palæstinensiske folk, fordi de sociale medier og mediedækningen for første gang i historien har vist besættelsens grimme ansigt, og hvad besættelse kan gøre ved et folk i de sidste 75 år.

Det er så ironisk, og jeg betragter det som et modsætningsforhold, når man ser staten Israel, som hævder at

være jødisk, lide et Holocaust, skabe et offer ud af ofrene, og lade palæstinenserne betale prisen for det Vesteuropa gjorde mod jøderne, da de levede i deres samfund. Så palæstinenserne skal betale prisen. De er blevet fordrevet fra deres land, de er blevet dræbt, lemlæstet, og det, vi er vidne til i dag, er det rene folkemord. Etnisk udrensning, kollektiv afstraffelse og folkedrab er det bedste udtryk for det, vi i dag kalder en apartheidstat. Ingen kan benægte, at Israel i dag kaldes en apartheidstat, fordi det har kvalificeret sig til at få den betegnelse.

Dette er en krig eller en konflikt, der har stået på i de sidste 75 år mellem to erkendelsesmæssige samfund. Det ene forsøger at redde sit land, det andet forsøger at tage landet. Så det, vi kalder Israel i dag, er en kolonial bosætterbevægelse, fordi det jødiske område startede i 20'erne og 30'erne under Storbritanniens sponsorat under det britiske mandat i Palæstina, og vi har set omfattende optøjer mod briterne i Palæstina i 1920, 29 og 36 indtil krigen i 1948, hvor vi har set, at Storbritannien systematisk pressede på for at få jøder til at immigrere til Palæstina. Med andre ord tog det næsten 30 år at gennemføre Balfour-erklæringen fra 1917, som lovede jøderne et nationalt hjem. Da krigen brød ud i 1948, blev Israel betragtet og accepteret som uafhængigt og blev straks anerkendt af FN.

Udfordringen i dag er, at palæstinenserne er gået i gang med en besværlig, vil jeg sige, vej mod forsoning med Israel. Vi har accepteret Oslo-aftalen, vi har i 1988 accepteret at anerkende Israel, ikke kun i praksis, men også retligt, og vi har endda forsøgt at foregribe enhver form for afsluttende forhandlinger. Til gengæld har vi set, at Oslo-aftalen er blevet brugt af israelerne til at firedoble antallet af bosættere på den besatte Vestbred, både hvad angår demografi og geografi. Og vi har set, at Netanyahu, der kom til magten, havde som sit ultimative mål at ødelægge Oslo-aftalen. Og siden Oslo-aftalen blev indgået, sidder vi i dag fast mellem

det historisk uundgåelige og det politisk umulige. Med en så højreorienteret og ekstrem regering i Israel er det umuligt at indlede nogen form for forhandlinger om fremtidig stabilitet og sikkerhed.

Nu har Israel i 210-211 dage systematisk bombet civile med angreb. Mellem i går og i dag er mere end 40 i Rafah allerede blevet gjort til martyrer. Vi har mere end 35.000 dræbte, 50% af dem er børn; vi har mindst 10.000 under murbrokkerne, mere end 147 læger er blevet dræbt, 52 hospitaler er blevet totalt ødelagt; der er ikke noget brændstof til at drive de resterende to eller tre hospitaler. Nu, hvor Rafah-grænseovergangen er kontrolleret, kommer der ikke noget brændstof ind i Gaza, og 70 % af infrastrukturen i Gaza er totalt ødelagt.

Så hvad skal vi kalde denne krig? Er det en forsvarskrig? Forsvarer Israel sig selv, eller er det en decimeringskrig mod et folk, hvis eneste skyld er deres stræben efter uafhængighed og frihed?

Nogle gange virker det så ironisk, når jeg siger til europæiske eller amerikanske embedsmænd, som jeg har gjort så mange gange i min karriere som diplomat, at de bliver ved med at bombardere os med deres retorik om en to-statsløsning, og jeg begynder at grine, når jeg hører denne sætning "to-statsløsning". Ødelæggelsen af Palæstina er næsten i hus, og de taler stadig om en "to-statsløsning". OKAY! Hvis I tror på en to-statsløsning, hvorfor bruger I så vetoretten i FN, når næsten 140 lande har anerkendt staten Palæstina, og I bruger vetoretten, mens hele Europa følger den amerikanske beslutning. Så hvor er balancen, når man taler om en "to-statsløsning"?

Hvad beder palæstinenserne om i dag? De beder om det samme menneskelige princip om selvbestemmelse. Hvorfor har hele verden ret til at praktisere selvbestemmelse, som det blev vedtaget i Woodrow Wilsons 16. artikel, mens det ikke er

vigtigt, når det drejer sig om Palæstina? Er vi børn af en laverestående Gud, som ikke kan accepteres i det internationale samfund som en uafhængig nationalstat?

Da det zionistiske projekt startede i Palæstina, var vi langt fremme regionalt: Vi havde en havn, vi havde en lufthavn, vi havde en økonomi, vi havde et landbrug. Det var ikke, som Golda Meir sagde, at ørkenen blomstrede, da zionisterne kom til Palæstina. Det er en historisk fejlslutning. Det er ikke sandt, og vi har al den historiske dokumentation, der beviser det modsatte.

Så denne beskyttede konflikt, der har stået på i så mange år nu, har ikke rystet hele verdenssamfundets samvittighed. Det er som at behandle det som en regional konflikt, som en konflikt mellem to mennesker, som om de kæmper om det samme land. Palæstinenserne bestrider ikke landet: Det er vores land! Zionisterne er indtrængende. De kom for at kontrollere vores land. Så det er ikke et land, der er i konflikt. Det er ikke en konflikt mellem to mennesker om et land, der ejes af begge. Israel er en indtrængen. Det zionistiske projekt blev støttet af det internationale samfund, og derfor bør det internationale samfund påtage sig ansvaret for at vende udviklingen.

Jeg kan blive ved med at tale om denne grimme besættelsespraksis i timevis. Men alt, hvad jeg vil sige, er dybest set følgende: Hvordan får vi sat en stopper for denne konflikt? Og hvem er de vigtigste aktører i forsøget på at gennemtvinge en løsning på denne konflikt? Det er så frustrerende, at USA, som hævder at have stået i spidsen for fredsprocessen i de sidste 30 år, har vist sig at være en sørgelig fiasko, fordi de ikke praktiserede konfliktløsning, men krisestyring. Og i dag har amerikanerne vist sig at være en sørgelig fiasko som tredjepart, som en ærlig fredsmægler, af den simple grund, at de uretfærdigt har støttet den øverste part, Israel, frem for den nederste part, Palæstina!

Så vi har ikke tillid til amerikanerne. Jeg har ondt af det amerikanske folk, som har et så svagt lederskab i USA, der har en nærsynet vision om, hvordan man skaber sikkerhed og global sikkerhed og fred i verden. En præsident, der taler om at tillade humanitær adgang, er den samme præsident, som sender tusindvis af bomber for at dræbe uskyldige børn og palæstinensere i Gaza!

Hvordan kan vi acceptere senile kommentarer fra en præsident, som ikke ved, hvad han taler om? Og alternativet er ikke bedre.

Vi kan ikke længere bruges som kasterbold i en global konflikt. Ja, en sådan konflikt kan føre til en regional krig, en sådan konflikt kan føre til en global krig, men når alt kommer til alt, er det så ikke sult og fattigdom, dyb fattigdom, der er den egentlige grund til krig? Er det ikke nationale interesser, som kommer før alt andet?

Så hvad taber det internationale samfund, hvis de anerkender staten Palæstina? Vi indgik vores historiske kompromis i 1988, da vi kun accepterede 22 % af det historiske Palæstina som en uafhængig stat, hvilket vil sige Vestbredden, Gaza og Østjerusalem; og vi har givet legitimitet til fødslen af et zionistisk projekt med over 78 % af det historiske Palæstina. Og stadig hungre zionisterne efter mere land, efter at få Vestbredden. Israel er ikke interesseret i Gaza. Israel er kun interesseret i Gaza ud fra et sikkerhedsperspektiv, for at kontrollere det, og sådan er det.

Men når man taler om Vestbredden, så taler man om "Judæa og Samaria". Det er hvad israelerne presser på for at få deres bosættelser, så de dybest set kan kontrollere og alligevel forene Vestbredden med det egentlige Israel. For det er den bibelske profeti: For jødernes vedkommende er dette det forjættede land. Som om Gud er en ejendomsmægler. Han sagde: "I er de udvalgte, og Palæstina er for jer." At det er en Gud, der lover land og betragter jøderne som det udvalgte folk –

jeg vil ikke tro på den Gud. Den Gud har ingen betydning for mig.

Og i dag er der en stor debat mellem den katolske kirke og Israel, især jøderne, om spørgsmålet om de bibelske profetier og det forjættede land. Nu kommer der stemmer, som udfordrer denne retorik om, at "dette land tilhører os, fordi Gud gav det til os." To milliarder mennesker, der følger katolicismen i dag, er i total modstrid med det zionistiske perspektiv om, at "dette er det jødiske land, det forjættede land, som Gud har givet os."

Nogle gange sidder jeg og tænker over, at der i de sidste 20 år har været mangel på legitimt lederskab, at der er mangel på karismatisk lederskab i verden, og at verden ikke bliver bedre. Den forværres af konflikter, sult og uretfærdighed. Og jeg undrer mig over, hvorfor vi ikke har et lederskab, der kan påtage sig ansvaret for at lede denne verden?

Jeg har kortvarigt studeret i USA i forbindelse med min ph.d. og min mastergrad, og jeg har udført masser af forskning med amerikanske institutter, herunder Harvard. Alle disse tænketanke, alle disse ressourcer, som I har i USA, og produktionen af to kandidater til præsidentposten, Biden og Trump, er en skændsel. Det viser, at disse politiske partier leder folket, og det er ikke folket, der leder dem. Og det er derfor, jeg udfordrer denne form for demokrati, for det er demokrati for de få; det er demokrati for de rige. Vi ser næppe nogen komme fra ghettoerne og blive USA's præsident på baggrund af fortjeneste, intellektualitet og så videre. Det findes ikke hos os.

Og jeg kan fortælle jer, at der aldrig vil ske en ændring – og her henvender jeg mig til den kinesiske delegation – der vil aldrig ske en ændring i USA's politik i Mellemøsten. Siden Truman og frem til i dag har den været baseret på fire hjørneste: For det første, at inddæmme kommunismen, og da Sovjetunionen gik i opløsning, skabte de noget, de kaldte

“islamisk fundamentalisme”, for at retfærdiggøre deres herredømme og nye imperialism. For det andet, at kontrollere olieprodukterne i den arabiske verden, kontrollere den militært eller gennem prisen, de styrer den. For det tredje, at støtte et stedfortræderregime, som gør deres beskidte arbejde i Mellemøsten på en uretfærdig måde, nemlig Israel. Og for det fjerde, at forsøge at bremse enhver form for befrielsesbevægelse, der kommer ud af regionen.

Uanset om Demokraterne eller Republikanerne kommer til magten, har disse fire hjørnestejn aldrig ændret sig som USA's grundlæggende politik i Mellemøsten. Hvis Demokraterne eller Republikanerne er ved magten, er det Tweedle Dee og Tweedle Dum, mine venner. C'est la même chose, en français: Det er den samme historie.

Så hvordan kan vi stole på, at USA som en tredje part kan bygge bro over kløften og uligheden mellem to partnere, der ikke er på lige fod? Da vi sad og forhandlede fred med israelerne, var vi ikke på lige fod. Amerikanerne udarbejdede resolutionerne, og palæstinenserne blev tvunget til at acceptere dem med ren og skær magt! Så der var {aldrig} seriøse forhandlinger! Forhandlinger er baseret på symmetri mellem to stridende magter, der er på lige fod og forsøger at løse et problem. Det var ikke tilfældet med vores forhandlinger, mine damer og herrer! Det var altid et magtpolitisk diktat. Og palæstinenserne måtte som den underlegne part altid betale prisen.

Lad jer ikke narre af, hvad der foregår i Israel i dag, hvad angår demonstrationer. Den israelske befolkning står fuldstændig bag deres ledere. Lad jer ikke narre.

Der er sket et dramatisk skift fra den første intifada til i dag, hvad angår den offentlige mening i Israel. De er alle sammen ekstremt højreorienterede. Det, vi kalder de venstreorienterede progressive elementer i Israel, er ubetydelige, og de er fuldstændig marginaliserede.

Hvis Israel ikke var ekstremt højreorienteret, hvem ville så have bragt Ben-Gvir og Smotrich og Netanyahu til magten? Er det ikke rigtigt? Vi kunne have forventet en meget mere liberal regering, som virkelig kunne presse på for fredsprocessen. Men desværre har vi været vidne til et ekstremt højreorienteret skift i den offentlige mening i Israel, som har bragt folk som Smotrich, Ben-Gvir og Netanyahu til magten.

Så vi siger altid: "Velgørenhed starter derhjemme." Vi kan ikke forvente nogen form for stabilitet i regionen, hvis USA fortsætter med denne politik, som jeg anser for at være dobbeltmoralisk. På den ene side forsøger vi at skabe fred med vores nabolandes regeringer – at Israel kun er kirurgisk, når det handler med Hamas, men vi kan se konsekvenserne af det: Det kan opildne Egypten, det kan opildne Libanon til en regional krig. Indtil videre er det blevet kontrolleret.

Men jeg tror, at amerikanerne har mistet troværdighed, da de ikke kunne få en våbenhvile i stand, og jeg kan ikke se, at den vej er tvingende nødvendig for USA, og vi har indtil videre set modstridende politik fra USA, som ikke stabiliserer, men destabiliserer situationen yderligere.

Og vi har ikke set det internationale samfund stå frem og fordømme Rafah, hvad de anser for at være et inddæmmet angreb på Hamas' sidste tilholdssted, som om de ved, hvor de militante Hamas-medlemmer er.

Så det er undskyldninger for at lægge pres på 1 million palæstinensere, så de begynder at flytte ind i Egypten. De vil skabe kaos og frygt, så folk forlader deres hjem og begynder at migrere mod Egypten. Og det ville skabe et stort problem for Egypten, fordi landets holdning er, at palæstinenserne ikke skal have lov til at forlade Gaza. Ved at gøre det giver de nemlig grønt lys for, at Israel kan fortsætte med at udrydde palæstinenserne og slippe af med dem "demografisk" fra Gaza.

Hvis Israel med sine folkemorderiske angreb havde formået at slippe af med Hamas, mine damer og herrer, så er Hamas nu en illusion. Det er ikke en person, der kæmper. Det er en ideologi. Selv hvis de dræber alle disse militante, vil der opstå andre militante. Når man taler om 35.000 martyrer, hvor mange af de børn, der overlever det her, vil så glemme det? Ikke sandt? Ingen vil glemme det.

Israel bør forstå, at de ikke kan, og at de ikke kommer af med det palæstinensiske folk. Israel bør forstå, at dets legitime fødselsattest til at være i Mellemøsten kun er givet af palæstinenserne og ikke af USA! Israel bør forstå, at uden Palæstinas uafhængighed vil landet være en garnisonsfæstning i Mellemøsten. Og det psykologiske problem med at være i en garnisonsstat vil skabe en masse psykologiske problemer i fremtiden for et land, der havde chancen for at skabe fred og bare lod den glide væk.

Tingene kommer ikke til at ligge stille. Palæstinenserne vil fortsætte deres kamp. Der er ingen militær løsning på denne konflikt: Alle ved, at selv Israel, med al sin tekniske magt, med al sin teknologi, ikke kunne få palæstinenserne til at knæle.

Og hvis man ser på livsmodet hos disse mennesker i Gaza, er det utroligt! De siger altid, at vi aldrig vil vende tilbage til Nakba (katastrofen) i 1948. Vi vil aldrig emigrere. Vi vil aldrig forlade vores land. Vi vil hellere dø end forlade det. Denne modstandskraft, denne beslutsomhed, dette engagement hos et folk bør vække det internationale samfunds samvittighed og sige, at disse mennesker fortjener at have deres egen stat, fortjener at have deres eget uafhængige land.

Israel leger med ilden. Og jeg tror, at ødelæggelsen af Israel er begyndt. Og det, vi er vidne til i USA med hensyn til studenterstrejkerne og alt det andet, er det bedste eksempel på Biden-administrationens fallit i håndteringen af konflikten i Gaza; det er også et eksempel på ineffektiviteten i

håndteringen af krigen i Ukraine. Og dens ineffektivitet i forsøget på at sprede sit overherredømme over verden som en unipolær magt. Og hvis vi sammenligner det, der sker på universiteterne i USA nu, med Vietnam-krigen i 60'erne, så er dette begyndelsen til enden på en sådan æra.

Så begynder vi at se dramatiske forandringer i Mellemøsten. Vi har brug for nye regeringer. Vi har brug for nye regeringer: Vi har brug for regeringer, der vil fremme global sikkerhed og stabilitet gennem økonomisk udvikling, gennem Oase-planen.

Vi har brug for en ny regering i Israel! Den skal i det mindste være mindre zionistisk i sin tilgang til konfliktløsning i stedet for konflikthåndtering.

Vi er også nødt til at have et forenet lederskab mellem alle vores palæstinensiske fraktioner: For forenet står vi, splittet falder vi.

Hvis ikke disse tre betingelser er til stede, vil denne konflikt få yderligere forgreninger, som vil føre til ødelæggelse og, Gud forbyde det, til en global krig.

Mine damer og herrer: I dag er det ikke ideologi, der driver folk i krig. Det er national interesse. Det er økonomiske interesser. Men menneskers engagement gennem religion er skræmmende, og Gud forbyde, at vores konflikt en dag bliver en konflikt mellem muslimer og jøder. For det er ikke hensigten. Vi mener, at dette er en national kamp med en verdslig ideologi om at opbygge en demokratisk enhed i Palæstina. Det er det, min ledelse tror på.

Men vi kan ikke gøre det alene. Vi er nødt til at gøre det i fællesskab, og i fællesskab betyder præsidentvalg, parlamentsvalg og en total reform af vores politiske infrastruktur. Jeg siger dette som selvkritik, fordi jeg er nødt til at være ærlig som akademiker og fortælle jer præcis, hvad vi er nødt til at gøre for at opnå en bæredygtig og langvarig fred.

Fred er ikke at underskrive et dokument. Vi havde fred mellem Jordan og Israel. Vi havde fred mellem Egypten og Israel. Det er kold fred. Spørg enhver egypter i dag, og han vil fortælle dig: "Israel er ikke vores ven. Så længe de besætter Palæstina, vil vi ikke have et normalt forhold til israelerne. OK, mellem regeringer, ja." Det samme i Jordan. Ægte fred vil blive opnået, når palæstinenserne har ret til selvbestemmelse. Så vil den arabiske verden være klar til at samarbejde og acceptere Israel som et legitimt land i Mellemøsten. Men nu er Israel udstødt. Israel er en zionistisk besættelsesmagt, det er ikke legitimt.

Og lad mig slutte, for min tid er forbi: Det er let at underskrive en fredsaftale, men det er meget svært at skabe fred, og den fredsopbygning kræver en indsats for at forsøge at skabe synergi mellem civilsamfundene på begge sider, mellem mennesker, og her kommer processen med at afslutte konflikter og udvikle demokratier, for vi tror på, at demokratier som udgangspunkt ikke bekæmper hinanden.

Og økonomisk udvikling, som den støttes af Schiller Instituttet, af LaRouches koncept for økonomisk udvikling, kunne spille en central rolle i processen med at forsøge at skabe global sikkerhed gennem regional sikkerhed og ved at afslutte den palæstinensisk-israelske konflikt.

Det ville være, vil jeg sige, begyndelsen på en æra, hvor lande i verden, nord og syd, ville begynde at indse, at krig ikke er svaret, men at opbygning af økonomiske bånd er svaret, fordi det ville være en win-win-situation.

Mange tak skal I have.

Diskussion:

Der var to spørgsmål. Det første var fra Ulla Sandbæk, bl.a. fhv. EU parlament- og Folketingsmedlem om ambassadørens holdning til 2-stats løsningen, hvor han understregede, at international støtte og pres er nødvendigt for at virkeliggøre den.

Det anden var fra Helga Zepp-LaRouche om strategier for at sætte Oase-planen på den internationale dagsorden, hvor de diskuterede at bringe den op på internationale sikkerhedskonferencer og i universiteter, og hvordan Oase-planen kan have en katalytisk effekt på økonomisk udvikling. Spørgsmål fra Ulla Sandbæk, tidligere EU- og dansk parlamentariker, pensioneret præst, forhenværende Art of Living-lærer på Vestbredden: [Resume] Hvordan kan man forhindre Israel i at fjerne den palæstinensiske befolkning først fra Gaza til Egypten og derefter fra Vestbredden? I lyset af USA's og Europas holdninger kan jeg ikke se nogen effektiv forebyggelse. En af dem ville være at begynde at kalde det en besættelse i stedet for en konflikt. Hvis du sagde, at to-statsløsningen fik dig til at grine, hvordan vil du så have en stat i Palæstina?

H.E. Ambassadør Prof. Dr. Hassassian: [udskrift] Ingen benægter, at Israel er en besættelsesmagt, og ingen benægter, at Israel blev oprettet i 1948 af de vestlige magter, og ingen benægter, at vi i dag har en kolonial bosætterbevægelse med en ekstrem fascistisk regering i Israel i dag. Jeg siger altid, at palæstinenserne er der for at blive, og at de vil fortsætte deres modstand mod en sådan besættelse, og jeg sagde, at USA kan bringe de to parter sammen. Og ja, jeg smilede og grinede og grinede over to-statsløsningen, for hvis man i dag tager til Vestbredden og ser på bosættelserne, så er de spredt som schweizerost. Der er ingen geografisk sammenhæng.

Men eftersom det internationale samfund går ind for det vi kalder to-statsløsningen, siger vi til dem: »OK. Hvis I vil have to-statsløsningen, så bring os staten Palæstina.«

Men vi er nødt til at tro på, at den koloniale bosættermentalitet aldrig frivilligt vil afvikle sin politik i Palæstina. De ønsker at besætte hele det historiske Palæstina.

Og vi sætter ikke vores lid til, at USA kan løse dette problem. Vi forsøger først og fremmest gennem vores modstand, vores standhaftighed og ved at forsøge at få det

internationale samfund til at støtte os og ikke kun støtte os med ord, men ved at hjælpe os økonomisk, så vi kan forsørge os selv og blive på vores jord.

Ingen siger, at der findes en tryllestav til at løse dette problem. Dette er en besættelse. Men inden for statskundskab bruger vi ordet konflikt, men det her er besættelse. Det er et folks besættelse af et andet.

Så mit svar til dig er, at vi ikke har et resultat baseret på den amerikanske holdning, hvad angår at finde en troværdig løsning på denne konflikt. Desværre er Europa meget svagt og ineffektivt. Den arabiske verden er tilfreds med realiteterne. Den muslimske verden sover en dyb, dyb, dyb, dyb søvn. Og palæstinenserne er overladt til sig selv.

Og som jeg sagde, ud over moralsk sympati og empati fra verden, fik vi ikke noget. Vi fik ikke økonomisk hjælp. Vi fik ikke engang mad. Folk dør af sult i dag i Gaza, hvilket er et andet middel til kollektiv afstraffelse, som israelerne benytter sig af.

Så hvad gør disse lande i verden for at redde situationen og for at redde de uskyldige palæstinensere?

Som jeg sagde, går det ud over den 7. oktober nu. Nu taler vi om udslettelsen af et folk.

Så jeg har ikke det magiske svar på, hvordan vi kan slippe af med den zionistiske vold, men jeg tror, at løsningen ligger i hænderne på det internationale samfund.

Først skal man holde op med at sende våben til Israel: Europa, Amerika. Stop med at støtte Israel i FN ved at bruge vetoretten. Giv hjælp til palæstinenserne i stedet for at ødelægge deres statslige infrastruktur, også på Vestbredden, for at retfærdiggøre Netanyahus politik på Vestbredden. Der er mange ting, som man kan genoverveje og have som muligheder for at opnå fred og stabilitet, for slet ikke at tale om

sikkerhed.

Nu indrømmer jeg ikke, at vi kan slippe af med det israelske folk fra Palæstina. Vi har nået et ydmygt, historisk kompromis, hvor vi har accepteret israelerne som vores naboer. Hvad mere kan palæstinenserne indrømme, når de har indrømmet 78% af det historiske Palæstina. Hvad er der tilbage? Hvad er der tilbage at give afkald på, de 20 %? OK, de er nødt til at tage det med magt. De er nødt til at begå og fortsætte med at begå folkemord, mens det internationale samfund ser på, hvad der sker, og ikke gør noget. Det internationale samfund ville være lige så skyldigt som Israel, og det vil vi aldrig glemme. Vi vil aldrig glemme det.

Spørgsmål fra Helga Zepp-LaRouche: Jeg vil gerne spørge ambassadør Hassassian: En idé til, hvordan vi kan kaste denne diskussion om Oase-planen op på den internationale dagsorden, ville være at få en af de eksisterende sikkerhedskonferencer til at diskutere det. Desværre plejede eksempelvis sikkerhedskonferencen i München at være et meget nyttigt dialogforum, men det har den ikke været i et stykke tid. Det er udelukkende våbenindustriens lobby, kan man sige. Den er ikke egnet lige nu, vil jeg mene.

Men der er andre dialoger, f.eks. Shangri-La-dialogen i Singapore, hvor man diskuterer vigtige sikkerhedsforanstaltninger.

I 2017 deltog jeg i Raisina-dialogen i New Delhi. Det var på det tidspunkt et nyt forum, hvor man diskuterede internationale sikkerheds- og udviklingsspørgsmål. Og jeg tror, at hvis man henvendte sig til sådanne institutioner, måske hvis du som repræsentant for det palæstinensiske folk sendte et brev eller en anmodning til disse fora, så kunne de organisere en international diskussionsgruppe om Oase-planen, og hvad den ville kræve. Hvis man kunne få flere af den slags initiativer, kunne man forhåbentlig kaste diskussionen op på den internationale dagsorden. Jeg vil gerne vide, hvad du

synes om dette forslag eller andre tilsvarende ideer.

H.E. Ambassadør Prof. Dr. Hassassian: Mange tak for denne idé, som jeg synes er meget vigtig. Jeg har deltaget i mange internationale konferencer støttet af tænketanke relateret til de statslige afdelinger. En af dem er IFRI, Det franske institut for internationale Forhold, som er knyttet til Quai d'Orsay, det franske udenrigsministerium.

De har årlige konferencer om global sikkerhed, om regionale konflikter, om økonomisk udvikling og så videre.

Og jeg tror, at Schiller Instituttet gradvist kunne nå den position ved at starte med nogle seminarer, som dette, og forsøge at sprede det til højere læreanstalter og universiteter, fordi de fleste tænketanke er relateret til højere læreanstalter. Og jeg tror, det er en god idé, hvis vi starter en kæde af foredrag om Oase-planen, endsige tager den israelsk-palæstinensiske konflikt eller en hvilken som helst konflikt i Mellemøsten eller på verdensplan som et springbræt til at indse, i hvilket omfang Oase-planen kan tilføje en katalytisk effekt i forsøget på, mere eller mindre, at skabe et mere sikkert miljø for økonomisk udvikling.

Og jeg tror, jeg i min personlige kapacitet har visse kontakter, som virkelig kunne arbejde sammen med Schiller Instituttet om at mobilisere støtte til en sådan idé, som jeg tror er en international idé. Det er sandsynligt, at den kan bruges af selv avancerede lande. Det er ikke kun for at reducere regionale konflikter, og hvad ved jeg.

Så jeg tror, ja, det kan lade sig gøre. Vi må være gradvis stigende, mindre ambitiøse, men jeg tror, det er sådan, vi skal skabe momentum. Og jeg tror, du har en god vare til markedet, som jeg tror er sød musik i vores ører, men som jeg sagde, har den politiske konflikt altid været en prioritet i forhold til en så letflydende melodi om økonomisk udvikling.

Og derfor tror jeg, at vi psykologisk har forberedt verden på,

at den endelige

og stabile sikkerhed kommer gennem økonomisk udvikling og ved at slå ned på den dybeste fattigdom og sult i verden. Og så meget som vi kan forsøge at indsnævre kløften af ulighed, når det kommer til økonomiske potentialer og evner, jo mere sikker bliver vores verden.

Tro mig, hvis vi har økonomisk sikkerhed, vil der ikke komme trusler fra USA mod Kina eller Rusland eller Europa eller faktisk mod Mellemøsten. Vi kan se afspænding på højeste niveau, når sådanne ideer bliver mere autoritative og bliver mere accepteret af landene, så de indser, at deres eneste redning fra enhver form for konfrontation, militært, er gennem økonomisk stabilitet og sikkerhed.

Og jeg garanterer på jeres vegne, at man er nødt til at samarbejde og samarbejde med alle vores venligtsindede lande i Europa, Asien og Latinamerika, som lytter nøje til os, og til det vi taler om, ikke kun i forhold til det, der foregår i Israel, hvad israelerne gør mod os, men de hører også, i hvilken udstrækning dette begreb kan være, ved at bruge eller forværre på en positiv måde, afslutningen på konflikten, for at opretholde sig selv gennem fred og lang levetid, det må gå gennem processen med økonomisk beslutsomhed, altså økonomisk interaktion og fremme af nationale interesser.

Ordstyrer Tom Gillesberg, formand for Schiller Institutet i Danmark: Efter pausen bevæger vi os ind i det forjættede land. Hvad er denne Oase-plan? Hvordan kan den fungere? Som Hussein Askary har kaldt sin præsentation, »Det umulige er selvpålagt: Fred gennem økonomisk udvikling er den eneste vej frem i Vestasien.« Og som vi blev beåret over af den meget smukke præsentation fra ambassadør Hassassian, er fred ikke fraværet af krig. Fred er noget, man opbygger. Hussein Askary vil føre os ind i det forjættede land, hvor vi rent faktisk opnår fred og velstand for hele verden.

Se også den første og tredje tale under seminaret.

Oase-planen: Fred kun gennem udvikling

Helga Zepp-LaRouche, Schiller Instituttets grundlægger og internationale leder, og den amerikanske økonom og statsmand Lyndon LaRouches (1922-2019) årtier lange samarbejdspartner, som talte online.

Det umulige er selvpålagt: Fred gennem økonomisk udvikling er den eneste vej frem i Vestasien

Hussein Askary, Schiller Instituttets koordinator for Sydvestasien.

Medforfatter til: "Extending the New Silk Road to Southwest Asia and Africa", arabisk oversætter af: "The New Silk Road Becomes the World Land Bridge".

Kontaktpersoner:

Den Palæstinensiske Mission i Danmark: +45 33 93 22 39, info@palestine.dk

Schiller Instituttet i Danmark: +45 53 57 00 51; si@schillerinstitut.dk

Engelsk: www.schillerinstitute.com

Dansk: www.schillerinstitut.dk

Andre relaterede hjemmesider på engelsk:

www.laroucheorganization.com

www.larouchepub.com

Arabisk: <https://t.me/larouchearabic>

Uddrag af invitationen:

Schiller Instituttets seminar i København er tilrettelagt for at fremme den vigtige dialog, der blev ført under vores internationale online-konference den 13. april 2024 med titlen "Oase-planen: LaRouche-løsningen for fred gennem udvikling mellem Israel og Palæstina og for hele Sydvestasien", som er tilgængelig på YouTube.

H.E. Prof. Dr. Manuel Hassassian, Det Palæstinensiske

Selvstyres ambassadør i Danmark, præsenterede den igangværende tragedie for det palæstinensiske folk og behovet for en politisk løsning baseret på palæstinensisk suverænitet og lige rettigheder, støttet af økonomisk udvikling. Der kan ikke være nogen militær løsning, fastslog han.

Helga Zepp-LaRouche indledte sin tale med at fremhæve det påtrængende behov for at tilføre et perspektiv af håb for at vise vejen ud af den katastrofale situation i Sydvestasien, og advarede om potentialet for en fuldstændig regional og endog global krig. Hun understregede behovet for en helt ny tilgang, der tager højde for palæstinenserne, israelernes og alle regionens landes kombinerede økonomiske og sikkerhedsmæssige interesser.

Nu må drabene stoppe, og genopbygningen må begynde.

Massiv humanitær hjælp må strømme ind.

Der skal indkaldes til en international konference for at finde en politisk løsning, herunder fuld international anerkendelse af en suveræn palæstinensisk stat.

Men hvor kan lyset komme fra midt i det nuværende mørke? Schiller Instituttet er overbevist om, at en fremtidig vision om økonomisk udvikling for hele regionen, som nu inkluderer et genopbygget Gaza som det første skridt, er nødvendig for at lyse op på vejen til fred.

Denne vision er Oase-planen, som først blev foreslået af den amerikanske økonom og statsmand Lyndon LaRouche (1922-2019) i 1975 efter en rejse til regionen. Oase-planen tager fat på den største barriere for udvikling i regionen – manglen på ferskvand – gennem opførelsen af et netværk af afsaltningsanlæg, ideelt set atomdrevne, langs Middelhavskysten og langs to nye kanaler: en kanal mellem Det Røde Hav og Det Døde Hav og en kanal mellem Det Døde Hav og Middelhavet. En oversigt kan ses i LaRouche-organisationens 14 minutter lange video, Oase-planen: LaRouches løsning for

Mellemøsten...

Død, ødelæggelse og sult er blevet brugt som krigsvåben; økonomisk udvikling skal bruges som et fredsvåben: til at forvandle sværd til plovskær. Vi må alle handle nu for at stoppe drabene og starte genopbygningen.

Den førende palæstinensiske læge og fredsaktivist Dr. Izzeldin Abuelaish interviewet af Schiller Instituttet i Danmark: "Jeg vil ikke hade"

Den 19. marts 2024 (EIRNS) – KØBENHAVN (Schiller Instituttet i Danmark) – I går, den 18. marts, gav Dr. Izzeldin Abuelaish, den Gaza-palæstinensiske forfatter til bogen "I Shall Not Hate", som har været nomineret til Nobels fredspris fem gange, et timelangt interview til Schiller Instituttet.

Videoen af det meget bevægende interview, som blev foretaget af Michelle Rasmussen, vicepræsident for Schiller Instituttet i Danmark, kan ses her: <https://youtu.be/21BN62v5uI0>

Bogen, der er fra 2010, fortæller historien om hans liv og mission. Selv om han blev født i flygtningelejren Jabalia i Gaza, blev han læge i obstetrik/gynækologi med speciale i ufrugtbarhed, fordi han ønskede at bringe liv til verden. Han

blev den første palæstinensiske læge ansat på et israelsk hospital. Selv om han og hans familie længe har været fortalere for fred og dialog med israelerne, blev tre af hans døtre og en niece dræbt i et israelsk artilleriangreb på deres hjem i det nordlige Gaza i 2009 under en tidligere krig mellem Hamas og Israel. Hans forpinte råb om hjælp til en ven, der var nyhedsvært på israelsk tv, og som blev sendt live på israelsk tv, førte direkte til, at den israelske premierminister, Ehud Olmert, to dage senere indførte en ensidig våbenhvile.

Bagefter nægtede han at underkaste sig hadets gift og fortvivlelsens mørke, men valgte lyset og håbet. Han var fast besluttet på, at hans døtre ikke blot skulle være "numre", men at verden skulle kende deres ansigter og drømme, og han håbede, at disse ville være det sidste, der døde. Han fordoblede sin indsats for at opnå frihed og lighed for palæstinenserne og en fremtid, hvor israelere og palæstinensere kan leve fredeligt side om side.

Dr. Abuelaish studerede medicin i Kairo og fik et diplom i obstetrik og gynækologi ved University of London. Han gennemførte sin turnus på Soroka University Hospital i Beer Sheva, Israel, en bachelor i fostermedicin i Italien og Belgien og en master i folkesundhed (sundhedspolitik og ledelse) fra Harvard University. Dr. Abuelaish fortsatte sin uddannelses- og fredsindsats efter at være flyttet til Canada, hvor han er professor ved Dalla Lana School of Public Health. Se hans mange æresbevisninger og humanitære priser:

Abuelaish, Izzeldin – Dalla Lana School of Public Health (utoronto.ca)

Han var i København, fordi en dokumentarfilm med samme navn som hans bog havde premiere på den københavnske filmfestival CPH Dox.

Både i filmen og i vores interview appellerer Dr. Abuelaish

følelsesmæssigt til verdens politiske ledere om at gribe ind for at stoppe de igangværende drab i Gaza og hjælpe med at bygge en bro til fred. LaRouches Oase-plan som løsning for Mellempøsten diskuteres i interviewet som et vigtigt element i fredsprocessen.

Her er et uddrag fra hans bog (som også findes på dansk):

“Jeg ønsker, at denne bog skal inspirere folk, der har mistet håbet af syne, til at gøre noget positivt for at genvinde det håb og have modet til at udholde den til tider lange og smertefulde rejse for at opnå fred og et fredeligt liv. Jeg lærte af Koranen, at hele verden er én menneskelig familie. Vi blev skabt af en mand og en kvinde og inddelt i nationer og stammer, så vi kan lære hinanden at kende og sætte pris på den mangfoldighed, der beriger vores liv. Denne verden skal omfavne meget mere retfærdighed og ærlighed for at gøre den til et bedre sted for alle mennesker. Jeg håber, at min historie vil hjælpe dig med at åbne dit sind, dit hjerte og dine øjne for den menneskelige tilstand i Gaza og hjælpe dig med at undgå generaliseringer og forkerte domme. Jeg håber, at jeg kan inspirere folk i denne verden, der er ramt af vold, til at arbejde hårdt på at redde menneskeliv fra destruktive fjendtligheder. Det er på tide, at politikerne tager positive skridt til at opbygge, ikke ødelægge. Ledere kan ikke være ledere, hvis de ikke er risikovillige; den risiko, de skal tage, er ikke at sende soldater ind, men at finde det moralske mod til at gøre det rigtige for at forbedre det menneskelige syn på verden på trods af kritikken fra dem, der hader den.

“Vi må arbejde ihærdigt på denne rejse mod fred. Had og mørke kan kun fordrives med kærlighed og lys. Lad os opbygge en ny generation, som tror på, at udviklingen af den menneskelige civilisation er et fælles projekt for alle folkeslag, og at det helligste i universet er frihed og retfærdighed. Hvis vi ønsker at sprede fred på denne planet, bør vi starte i de hellige lande Palæstina og Israel. I stedet for at bygge mure, så lad os bygge broer af fred. Jeg tror, at den sygdom, der

påvirker vores relationer – vores fjende – er uvidenhed om hinanden. At dømme andre uden at vide noget om dem er det, der skaber spændinger, frygt, mistillid og fordomme. Det er en stor fejltagelse.”

Mere om Dr. Abuelaish: Abuelaish, Izzeldin – Dalla Lana School of Public Health (utoronto.ca)

Hans fond, Daughters of Life Foundation: Daughters for Life Foundation – Styrkelse af piger og unge kvinder gennem uddannelse

Møde den 2. marts: Støt LaRouches Oase-plan for fred gennem udvikling mellem Israel og Palæstina og området.

Se også videoen fra 2. del om atomkraft for Oase-planen og internationale udvikling

Talere: Ulla Sandbæk, fhv. præst og parlamentariker; Thomas Grønlund Nielsen, fysiker; Tom Gillesberg, formand.

Program:

1. LaRouches Oase-plan for fred gennem udvikling mellem Israel

og Palæstina

Tom Gillesberg, Schiller Instituttets formand

Tom vil vise Oase-plan videoen. Du kan også se den her, med skriftlig dansk oversættelse:

Video: Støt LaRouches Oase-plan for fred og udvikling mellem Israel og Palæstina, og i Sydvestasien

2. Danmark har pligt til at forhindre Israels folkedrab i Gaza
Gæstetaler: Ulla Sandbæk fra borgerforslagets initiativgruppe.

Pastor emerita dvs. pensioneret præst

Medlem af Europa-Parlamentet for Folkebevægelsen mod EU 1989-1994 og for

JuniBevægelsen 1994-2004.

Folketingsmedlem for Alternativet 2015 – 2019.

Art of Living lærer på Vestbredden i Palæstina 2004-2011, 2 gang 3 mdr. hvert år, hvor hun underviste kvindelige politiske fangere.

3. Atomkraft for Oase-planen og international økonomisk udvikling

Gæstetaler: Thomas Grønlund Nielsen

Cand. Scient. i fysik fra Niels Bohr Instituttet.

Forfatter til atomkraft trilogi:

– "Niels Bohr må vende sig i sin grav" (2013)

– "Den Grønne Atomkraft" (2018)

– "Den grimme atomælling" (2022)

(Billede: Linked In)

Video: Stop folkemordet i Gaza// Oase-planen for fred gennem økonomisk udvikling. Schiller Instituttets møde den 16. december 2023

Program:

Stop folkemordet i Gaza, ved Tom Gillesberg, formand.

Lyndon LaRouches og Schiller Instituttets Oase-plan for fælles økonomisk udvikling i Israel-Palæstina, ved Feride Gillesberg, næstformand.

Følgende video fra 2010 blev vist under foredraget om Oase-planen:

Invitation:

Helga Zepp-LaRouche, Schiller Instituttets stifter og international leder sagde den 9. december:

“Angrebet den 7. oktober, hvor 1.200 mennesker blev dræbt, skal helt klart fordømmes. Men den israelske hærs fuldstændig uforholdsmæssige angreb siden da har dræbt mere end 16.000 palæstinensere, hvoraf 70% var kvinder, børn og ældre, og et ukendt antal er begravet under murbrokkerne fra ca. 60% af alle huse i Gaza, som er blevet ødelagt eller beskadiget. Der er ingen mad, vand, medicin, elektricitet eller husly. 2,3 millioner mennesker er blevet fordrevet fra nord til syd, hvorefter de bliver bombet, uanset hvor de flygter hen. Der er

ikke noget sikkert sted i Gaza, og nu bliver et meget stort antal mennesker "koncentreret" i et lillebitte område nær grænsen til Egypten.

"Der må omgående komme en våbenhvile, og der må indkaldes til en omfattende konference for Sydvestasien, som Kina har foreslået, for at gennemføre en to-statsløsning baseret på en generel økonomisk udviklingsplan, som Oase-planen, der blev foreslået af min afdøde mand, Lyndon LaRouche, allerede i 1975. "

Det er folkemord.

Vi må gøre alt for at stoppe krigen, men også højne debatten gennem at komme med løsninger for en fælles fremtid. Her er citater fra EIR's leder den 1. december:

"Det er yderst vigtigt at forstå, at LaRouches Oase-plan er det manglende løsningskoncept og den strategiske flanker, der nu er tilgængelig for at mobilisere kræfter i hele verden. Oase-planen, eller en tilnærmelse, må gennemføres samtidig med vedtagelsen af en tostatsløsning i Palæstina, en løsning, som Benjamin Netanyahu for nylig har erklæret, at han agter at modsætte sig, uanset hvad verden mener."

Under mødet sagde Helga Zepp-LaRouche, Schiller Instituttets stifter og internationale leder, "Så når vi siger, at vi nu er nødt til at placere Oase-planen midt i denne diskussion, sker det ikke i et vakuum, men det er den eneste måde, hvorpå vi kan håbe at løse denne krise ved at bruge det faktum, at momentum var til stede for det nye økonomiske system omkring BRIKS og BVI (Bælte- og Vej-Initiativet), der blev udvidet til Sydvestasien.... Det vi ønsker at gøre, ved at placere Oase-planen midt i det hele, er at få folk i alle landene i Sydvestasien til at kæmpe for en bedre fremtid, til at kæmpe for deres ret til at have en anstændig levestandard, til at have uddannelses- og sundhedssystemer og meget andet til deres børn og børnebørn."

En vigtig del af Oase-planen er at bygge mange afsaltningsanlæg, der producerer ferskvand, som kan gøre ørkenen grøn. Atomkraft vil være den mest effektive måde at forsyne disse anlæg med strøm.

(Udsat pga. sygdom: Fordraget om atomkraft ved Thomas Grønlund Nielsen)

Baggrund:

Video: Folkemordet i Gaza er afslutning på USA's og Vestens dominans. BRIKS+ er fremtiden. POLITISK ORIENTERING den 11. december 2023 med formand Tom Gillesberg.

Video: Hvad førte til krigen i Gaza, og hvad er exit-strategien?

Med Hussein Askary, Schiller Instituttets koordinator for Sydvestasien. Fra mødet i København den 11. november 2023. På engelsk.

Hæfte: Våbenhvile nu! Stop voldsspiralen. NYHEDSORIENTERING september-oktober 2023.